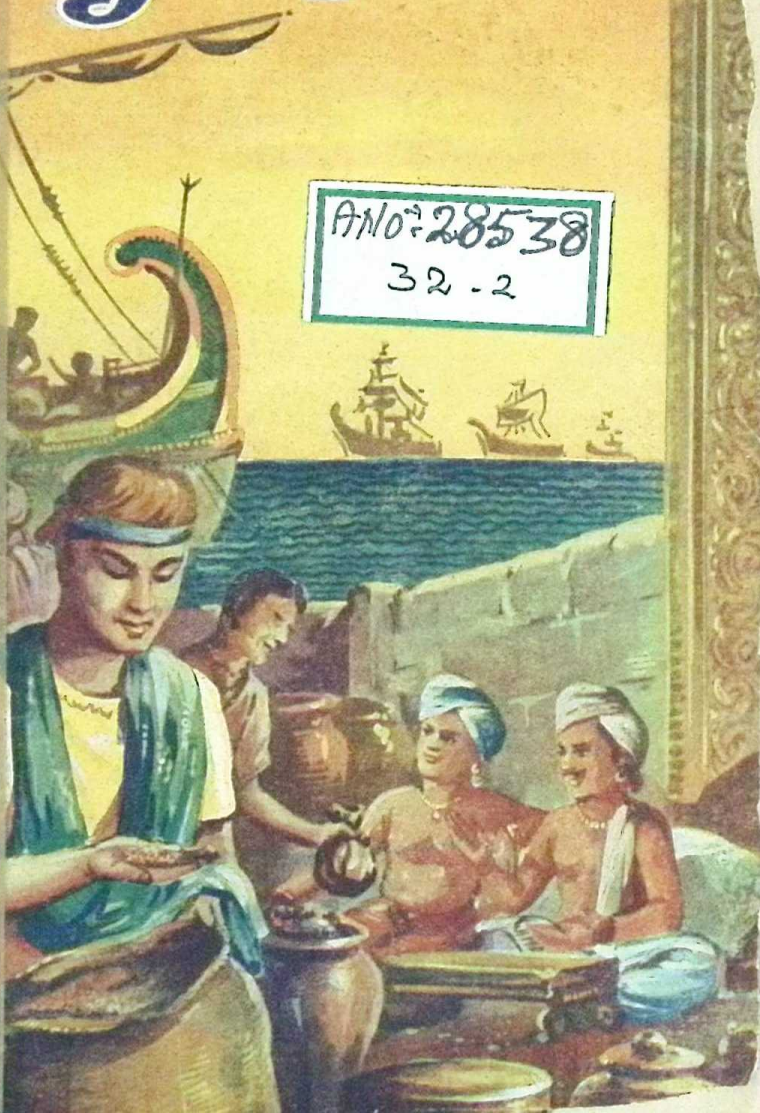


பூம்புகார்

ANo: 28538

32 - 2



பூம்புகார்



(Prescribed

ation 1960)

ஆசிரியர் :

புலவர் ப. திருநாவுக்கரசு,
 தலைமைத் தமிழாசிரியர்,
 சிறிய மலர் உயர்நிலைப்பள்ளி,
 குடந்தை.

(Paper used : Double Crown 24 lbs. White Printing)

அஸோஸியேஷன் பப்ளிஷிங் ஹௌஸ்

94-95, புதுத் தெரு, மண்ணாடி, சென்னை-1.

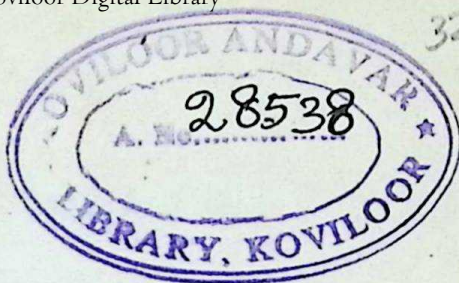
பதிப்புரிமை]

1959

[விலை அனா 14
 (87 ரூபை பைசே.)

Reprint—1959

Approved by the Madras Text-Book Committee for class use
Nondetailed Study. Vide Fort St., George Gazette Part I-B,
Supplement 14-A, Page No. 23, Dated 4-4-'56.



முன்னுரை

பழந்தமிழ் நாட்டின் தலைநகரங்களாய்ச் சில நகரங்கள் பொலிவுற்று விளங்கின. அவற்றுள் பூம்புகார் ஒன்று. இந்நகரம் தலைநகரமாகவும் துறைமுகப் பட்டினமாகவும் விளங்கிற்று. இந்நகரின் விளக்கம் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களும் மேனாட்டார் குறிப்புகளும் நமக்கு அறிவிகின்றன. அவற்றில் காணப்படும் கருத்துக்களைத் தொகுத்து உருவாக்கிய முயற்சியால் விளைந்ததே இந்நூல்.

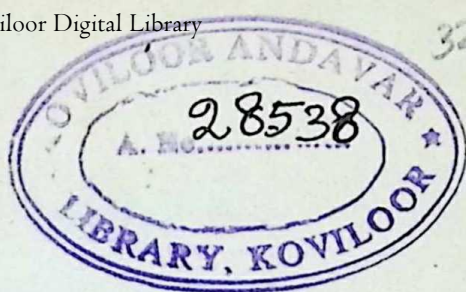
இந்நூல் தமிழ் கற்கும் மாணவர்க்கு நம் நாட்டின் பண்டைய நகரமைப்பு வானிகச் சிறப்பு முதலியவற்றை அறிவிப்பதற்குத் துணை புரியும்.

இம்முயற்சியினைத் தமிழகம் வரவேற்கும் என நம்புகிறேன்.

ப. திருநாவுக்கரசு.

Reprint—1959

Approved by the Madras Text-Book Committee for class use
Nondetailed Study. Vide Fort St., George Gazette Part I-B,
Supplement 14-A, Page No. 23, Dated 4-4-'56.



முன்னுரை

பழந்தமிழ் நாட்டின் தலைநகரங்களாய்ச் சில நகரங்கள் பொலிவுற்று விளங்கின. அவற்றுள் பூம்புகார் ஒன்று. இந்நகரம் தலைநகரமாகவும் துறைமுகப் பட்டினமாகவும் விளங்கிற்று. இந்நகரின் விளக்கம் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களும் மேனாட்டார் குறிப்புகளும் நமக்கு அறிவிக்கின்றன. அவற்றில் காணப்படும் கருத்துக்களைத் தொகுத்து உருவாக்கிய முயற்சியால் வினோந்தே இந்நூல்.

இந்நூல் தமிழ் கற்கும் மாணவர்க்கு நம் நாட்டின் பண்டைய நகரமைப்பு வாணிகச் சிறப்பு முதலியவற்றை அறிவிப்பதற்குத் துணை புரியும்.

இம்முயற்சியினைத் தமிழகம் வரவேற்கும் என நம்புகிறேன்.

ப. திருநாவுக்கரசு.

பொருளடக்கம்

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	பழமையும் பேருமையும்	... 1
2.	தோற்றமும் பெயரும்	... 6
3.	இந்திர விழா	... 12
4.	மலர் வனங்களும் மன்றங்களும்	... 24
5.	சக்கரவாளக் கோட்டம்	... 32
6.	நகர் அமைப்பு	... 40
7.	காவியங்கண்ட காரிகையர்	... 49
8.	வாழிடங்களும் வாழ்க்கையும்	... 62
9.	அரசும் அரசரும்	... 77

பூம்புகார்

1. பழமையும் புதுமையும்

காவிரிப்பூம்பட்டினம் :

நாம் வாழும் இத்தமிழ்நாடு நெடுங்காலம் சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் முடியுடை வேந்தர் மூவரால் ஆளப்பட்டு வந்தது. ஆகவே, நம் நாடு சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டி நாடு என மூவகையாய்ப் பிரிந்திருந்தது. ஒவ்வொரு நாடும் பல நகரங்களைப் பெற்றிருந்தது. உள்நாட்டிலும் கடற்கரையிலும் சிறந்த நகரங்கள் பல இருந்தன. கொற்கை, நாகப்பட்டினம், முசிறி, தொண்டி, காவிரிப்பூம்பட்டினம், குமரி முதலிய துறைமுகப்பட்டினங்கள் நம் நாட்டின் கிழக்குக் கரையிலும் மேற்குக் கரையிலும் சிறந்து விளங்கின. சோழநாட்டைச் சேர்ந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம் பழமையும் சிறப்பும் பெற்றுப் பொலிவுற்றது.

அமைப்பு :

‘சோழ வளநாடு சோறுடைத்து.’ என்பது யாவரும் அறிந்த பழந்தமிழ்த் தொடர். சோழநாடு தமிழ் நாட்டின் நெற்களஞ்சியமாய்ப் பண்டைக்காலம் முதல் பெருமை பெற்றிருந்தது. சோழநாட்டின் பெரும்பகுதியாகிய நிலப்பகுதியைச் சிறந்த நன்செய்யாக மாற்றி, நெல்லைப் போதுமான அளவு விளைத்துத் தந்து வருவது காவிரி ஆறு. இக்காவிரி பல கால் களாய்ப் பாய்ந்து, சென்ற இடங்களில் எல்லாம் வளம்

பெருக்கி, நலம் செழிக்கச் செய்து வருகிறது. இந்த ஆறு கடலொடு கலக்கும் இடத்தேதான் காவிரிப் பூம்பட்டினம் அமைந்தது.

பூம்புகார் :

காவிரி கடலொடு கலக்கும் இடத்தே அமைந்த காரணத்தால், அங்குத் தோன்றி வளர்ந்த நகரம் காவிரிப்பூம்பட்டினம் எனப் பெயர் பெற்றது. காவிரி கடலுள் புகும் இடத்தில் இப்பட்டினம் எழுந்தது. ஆதலின், இது 'புகார்' என்றும் வழங்கப்பட்டது. மலர் பூத்த மரங்களும் நறுமணம் விசும் மலருடைய செடி கொடிகளும் எங்கும் அமைந்து, காண்போர்க்கு இயற்கை அழகுடன் இந்நகரம் விளங்கியது. ஆகவே, இதனைக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்றும் பூம்புகார் என்றும் வழங்கி வந்தனர்.

புத்த ஜாதகக் கதைகள் :

பட்டினத்தின் பழமையை அறிவதற்குப் பல சான்றுகள் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. புத்தர் பிறப்பதற்கு முன்பே புத்தரைப் பற்றிப் பல கதைகள் வடநாட்டில் வழங்கி வந்தன. அக்கதைகள் 'புத்த ஜாதகக் கதைகள்' எனப்படும். அவை கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே வழக்காற்றில் இருந்தன. கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பின்கு வாயளவில் வழக்காறு பெற்ற அக்கதைகள், எழுதி வைக்கப் பெற்றன. அக்கதைகளில் சில வடநாட்டிற்கும் தென்னாட்டிற்கும் தொடர்பிருந்ததாகக் கூறுகின்றன.

“போதி சத்துவராகிய புத்தரின் அவ தாரங்களுள் ஒன்றில் அவர் அகிதி என்னும் பெயருடன் செல்வக் குடும்பம் ஒன்றில் பிறந்தார். உலக சுகம் நிலையானது அன்று என்பதைத் தெளிந்த அவர், துறவியராகித் தம் உடன் பிறந்தவளான யாசவதி என்னும் நங்கையுடன் காசிக்கருகேயுள்ள ஓர் இடத்தில் சென்று தங்கினார். அவரிடத்தே அன்பு கொண்ட மக்கள், பெருந்திரளாய் நெருங்கி அவர்தம் தனிமைக்குக் கேடுண்டாக்கவே, அவர் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் தெற்கு நோக்கிச் சென்று, தமிழ் நாட்டில் (தமிழகம்) உள்ள கவேரபட்டினத்தில் (காவிரிப்பூம் பட்டினம்) பூங்கா ஒன்றில் தங்கியிருந்தார்.”

இவ்வாறு அக்கதைகளுள் ஒன்று கூறுகின்றது. இதிற்காணப்படும் ‘தமிழ் நாடு’ என்பது காவிரிப்பூம் பட்டினமே. இதனால், காவிரிப்பூம்பட்டினம் கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே செழித்துச் சிறந்திருந்தது என்பதை அறியலாம்.

பழமை :

‘பெரிப்புளுஸ்’ என்னும் நூலின் ஆசிரியர் காலம் கி. பி. 75-ஆம் ஆண்டை ஒட்டியது என வரலாற்றறிஞர்கள் வரையறை செய்திருக்கின்றார்கள். அந்நூலாசிரியர் ரோம நகரத்திற்கும் இந்திய நாட்டிற்கும் இடையே நடந்த வாணிபத்தைப் பற்றிக் கூறியிருக்கின்றனர். மிளகு முதலிய பல பொருள்களை நம் நாட்டினின்றும் ஏற்றிக்கொண்டு செல்ல ரோம

நாட்டிலிருந்து பல கப்பல்கள் வந்தன. அவை பொன்னையும் சில வகைப் பொருளையும் கொண்டு வந்தன. அக்கப்பல்கள் தங்கிப் பொருளேற்றிச் சென்ற துறைமுகங்களைக் குறிக்கும்போது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையும் ஒரு துறைமுகமாகக் கூறுகின்றனர் அவ்வாசிரியர். கி. பி. 150-ஆம் ஆண்டை ஒட்டிய காலத்தவர் என்று கருதப்படுகிற 'டாலமி' என்ற நில நூலாசிரியர், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் 'கபேரிஸ்' என்னும் பெயரால் குறிக்கின்றனர். பழந்தமிழ்ச் சங்க இலக்கியங்களாகிய பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகைகளிலும்; மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் என்னும் சிறந்த காவியங்களிலும் இப்பூம்புகாரின் பெருமையும் சிறப்பும் பலவாறு எடுத்தியம்பப்படுகின்றன.

புகார் நகரம் கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முன் தொடங்கிப் பெருந்துறைமுகமாய்ச் சிறந்ததென்பதைக் கண்டோம். சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய இளங்கோ அடிகள் இந்தகரின் பழமையைப் பாராட்டி வாழ்த்துகின்றார். இந்தகர் சேர சோழ பாண்டியர் குலம் போலப் பழமை வாய்ந்தது. இம்முக்குலமும் இத்தமிழ் நாட்டின் பழமையுடன் தொடர்பு கொண்டவை. பழங்குடி மக்கள் என இவர்களைப் பழந்தமிழ் இலக்கணம் இயற்றிய தொல்காப்பியரும் பாராட்டியிருக்கிறார். இவ்வாறு பழமையில் பொலியும் சோழர் குடியோடு தானும் பழமையில் ஊறியது இப்புகார் நகரம் என இளங்கோ அடிகள் வாழ்த்தக் காண்கிறோம். ஆகவே, இந்தகரைப் பற்றிப் பேசுவந்த பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் ஒரு முகமாக 'மூதூர்' என்றே இவ்வூரைக் குறிக்கின்றார்கள்.

1. பழமையும் பெருமையும்

5

பொதியமலை, தமிழ் நாட்டில் தமிழ் வளர்த்த அறிஞரைப் பெற்ற பழம்பெருமலை. உலகினை அறிந்த உயர்ந்தோர் வாழும் மிக உயர்ந்த மலை இமயமலை. அவ்வாறே பொருட்கூறுபாடுகளின் நுட்பங்களை அறிந்த அறிவுடைப் பேரறிஞர்கள் நிலைத்து வாழ்ந்த பெருமையுடன் ஓங்கிய மூதூர் புகார் நகரம்.

பொலிவு :

செல்வவளம் புகாரில் சிறந்திருந்தது. அதன செல்வச் சிறப்பை இளங்கோ அடிகள் மிக நன்றாக விளக்கியிருக்கிறார். கடலால் சூழப்பட்ட இவ்வுலகத்து வாழும் மக்கள் பஞ்சம் காரணமாக வாழும் வகை காணாதவராய்க் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை அடைவார் களானால், அப்பட்டினம் வேண்டும் பொருளைத் தந்தும், மஞ்சம் பொருளைப் பெற்றிருக்கும் என்கிறார் அடிகள். அத்துனை சிறப்பு அந்நகரில் இருந்தது. அம்மட்டோ! நெடிய சுவர்க்க உலகம் இன்பச் சிறப்பிற்கு இடமாய் விளங்குவது. அவ்வாறே நாகருலகமும் புகழப்படுவது. இவ்விரு பேரிடமும், இன்பம் புகழ் ஆகியவற்றால் சிறப்புடன் விளங்குவது போலவே, புகாரும் சிறப்புடன் பொலிவுற்றது.

2. தோற்றமும் பெயரும்

நான்கு பிரிவுகள் :

பழங்காலத்தில் வாழ்ந்த நம் மூதாதையர்களாகிய தமிழர்கள், இத்தமிழ் நிலத்தை இதன் இயற்கையமைப்பிற்கு ஏற்ப நான்கு பெரும்பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளார்கள். அப்பிரிவுகள் குறிஞ்சி, மூலலை, மருதம், நெய்தல் என்பன.

ஆறும் மனிதனும் :

கிழங்கு வகைகளும் பழவகைகளும் மக்களுக்கு உரிய உணவுப் பொருள்கள். இந்த இயற்கை உணவு வகைகள் மலைகளிலும் காடுகளிலும் மிக உண்டு. ஆறுகள் மலைகளில் தொடங்கிக் கீழிறங்கி மேட்டுப் பாங்கான நிலம் நோக்கிப் பாய்ந்து, பின்னர்ச் சமவெளியில் ஓடி, அகன்று விரிந்த கடலில் கலக்கின்றன. இவ்வாறு கனோடே மக்கள் நாகரிக வளர்ச்சியும் வளர்ந்து ஒங்கியது என்று கருதுவதில் தவறு ஏதும் இல்லை. அருவி நீரைக் குடித்த பழங்கால மனிதன், அவ்வருவி நீர் விழுந்து குழிந்து குளமாகிய நீரைக் குடித்துப் பழகினன்; குளநீர் நிறைந்து ஓடிய சமவெளியில் ஆற்று நீரைப் பருகிப் பழகினன்; ஆரோடிக் கலந்த கடலின் அருகிலும் தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டான்.

வளர்ச்சியின் தொடர்ச்சி :

மலையிலே அமைந்த இயற்கைக் குகைகளிலே வாழ்ந்தவன், காடுகளிலே செழித்த மரக்கிளைகளின்

2. தோற்றமும் பெயரும்

7

நிழலில் ஒதுங்கி நின்று, சமவெளிகளிலே பெருங்கல்லைத் தூக்கி நிறுத்தி அதன் நிழலிலே ஓய்வு கொண்டு, கடற்கரையோரத்திலே சிறு குடிலிலே தங்கி இளைப்பாறினன்.

உணவுப்பொருள் ஆக்கம் :

பழங்களைத் தின்றும், கிழங்குகளை நுகர்ந்தும், தேனைக் குடித்தும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை கசப்புற்ற வேளையிலே மனிதன் காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடி அவற்றின் இறைச்சியை முதலிற் பச்சையாகத் தின்று பழகிப் பின்பு வேக வைத்து உண்டு சுவை கண்டனன். கோடைகாலத்து ஓய்வு மிகுதியைக் கண்ட அவனே, சோம்பியிராது சுறுசுறுப்புப் பெற்று உணவுப் பொருள்களை உண்டாக்கவும் கற்றுக்கொண்டான். இம்முயற்சியால், மேட்டுப் பகுதிகளும், காட்டுப் பக்கங்களும் சம நிலமாக்கப்பட்டன. அப்பகுதிகளில் கம்பு, கேழ்வரகு, சோளம் முதலிய உணவுப் பொருள்கள் விளைந்தன. இதே முயற்சி ஆற்றங்கரைகளிலே நெல்லையும் கரும்பையும் விளையச் செய்தது. கடற்கரையோரங்களிலும் உப்பு விளைவிக்கப்பட்டது.

உப்பும் உணவுப் பொருளும் :

வெந்த எந்தப் பொருளொடும் உப்புக் கலந்தால் சுவை மிக்கு உண்பார்க்கு இன்பம் தருவது என்பது அறியப்பட்டது. உப்பு மலையில் வாழ்ந்தோர்க்கும், காடுகளில் வதிந்தோர்க்கும், மருத நிலத்து இருப்பை யுடையோர்க்கும் இன்றியமையாத உணவுப் பொருள் ஆயிற்று. நெய்தல் நிலவுப்பை மருதநில மக்கள் விரும்பியது போலவே, மருத நில நெல்லை நெய்தல்

நில மக்கள் விரும்பினார்கள். அவ்வாறே, குறிஞ்சி நில மக்களும் முல்லை நில மக்களும் மற்ற நிலப் பொருள்களை விரும்பினார்கள்.

பண்டமாற்று :

சமவெளியிலே, கடற்கரையோரங்களிலே வாழ்ந்த மக்கள், மலையேறிச் சென்றும், காட்டினுள் நுழைந்தும் தங்கள் விளைபொருள்களை விற்பனை கடினந்தானே? ஆகவே, மலைவாழ் மக்களும், காடுடையவரும் மற்றைய வர்களை நோக்கித் தம் விளைபொருள்களைக் கொண்டு வர, மற்றவர்களும் தம் நிலம் விட்டுத் தாமும் முன் சென்று தம் விளைபொருள்களைக் கொடுத்தனர்.

நாம் இந்நாளிலே பொருள் வாங்குதற்குக் கடைத் தெரு நோக்கிச் செல்வோமேயானால், பணம் கொண்டு செல்கின்றோம். அவர்களோ, பணம் அறியாதவர்கள்; ஆகவே, பொருள் கொடுத்துப் பொருள் பெற்றார்கள்; தம் தேவைக்கு வேண்டும் அளவு தாம் உற்பத்தி செய்த பொருள்களை வைத்துக்கொண்டு, மிகுதியாய் அமைந்த பொருள்களை மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து, அவர்கள் பொருள்களைத் தாம் கொண்டார்கள். இவ்வாறு கொள்வன கொடுப்பன பொருள் அளவில் அமைந்தன. நெல்லுக்கு உப்பும், மான் தசைக்கு, நெல்லும், கிழங்குக்கு உப்புமாகப் பண்டமாற்று முறை நடைபெற்றது.

நகரங்களின் தோற்றம் :

இப்பண்டமாற்றுப் பெரும்பாலும் முல்லை நிலமும் மருத நிலமும் சேருமிடத்திலே நடந்தது. அதனால்,

2. தோற்றமும் பெயரும்

9

அங்கு மக்கள் கூட்டம் பெருகிற்று. நிலையான இருப்பிடங்களை மக்கள் அமைக்கத் தொடங்கினார்கள். அவ்விருப்பிடங்கள் முதலில் சிறியனவாய் இருந்தன. பின்னர்ப் பெரியவை ஆயின; சிற்றாராய் இருந்து, பேரூராய்ப் பெருகி, பிறகு நகரமாய் வளர்ந்தன. இவ்வாறெழுந்த நகரங்களே பண்டைத் தமிழகத் தலை நகரங்களாம். உறையூர், மதுரை, கருவூர் என்னும் இந்நகரங்கள் அமைந்திருந்த அமைப்பு மேற்கூறிய கருத்தினை வலியுறுத்தும். நெல்லும் பஞ்சும் ஒன்று கலந்த இடமே இந்நகரங்கள் தோன்றுதற்குரிய இடங்களாய் விளங்கின. உணவும் உடையும் மக்களுக்கு மிக வேண்டப்படுவன அல்லவோ?

துறைமுகம் :

இரண்டாறுகள் ஒன்று கூடும் இடங்களும் வாணிபத்திற்கு ஏற்றவைகளே. அவ்வாறே ஆறுகள் கடலொடு கலக்குமிடங்களும் வாணிபத்திற்கு மிக இன்றியமையாதனவாகி நகரங்கள் எழுதற்கு இடங்கள் ஆயின. உள்நாட்டிலிருந்து படகுகளில் பொருள்களை ஏற்றிக்கொண்டு அவற்றை ஆறு கலக்கும் கடல் முகத்திற்குக் கொண்டு வருதல் எளிமையான செயல்; அன்றியும் புறவுலகத்தோடு தொடர்பு கொள்ளுதற்கு உரிய மாபெருங்கலங்கள் தங்குதற்கும் துறைமுகங்கள் தக்க இடங்கள். இத்தகைய இடங்கள் உள் நாட்டு வாணிபத்தைப் பெருக்குவதுடன் வெளி நாட்டு வாணிப வளர்ச்சியையும் செழிக்கச் செய்தது வியப்பன்று.

நாம் அறிந்து வரும் புகார் நகரமும் இம்முறையிலே வளர்ந்து செழித்து மாபெருந்துறைமுகப் பட்டினமாய் விளங்கியது.

சம்பாபதி-காவிரிப்பூம்பட்டினம் :

இந்தகரத்திற்குச் 'சம்பாபதி' என்னும் பெயரும் உண்டு என மணிமேகலை ஆசிரியர் கூறுகின்றனர். இப்பெயர் மாறிக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் எனப் பெயர் வந்தமைக்குப் பின் வரும் ஒரு கதை வழங்கி வருகிறது:

நாம் வாழும் இப்பரத கண்டத்திற்குச் 'சம்புத் தீவு' என்றதொரு பெயரும் இருந்தது. இம்மாபெருந் தீவினைக் காவல் புரிந்த ஒரு தெய்வம் உண்டு. அத்தெய்வத்திற்குச் சம்பு என்பது பெயர். சம்புத் தெய்வம் கிளைகளுடன் கூடிய நாவல் மரத்தடியில் நின்று இந்நாட்டிலே நன்மை வாழவும், தீமை நலியவும், தவம் புரிந்தது. பொன்னிறம் திகழும் நெடுவரையாகிய இமயமலையின் உச்சியில் தோன்றிய அத் தெய்வம், காடையில் தோன்றும் ஞாயிற்றின் வெண்ணிறக் கதிரைவிட ஒளி சிறந்த உடலைக்கொண்டிருந்தது. விரிந்த சடை பெற்ற அத்தெய்வம் இமயமலையினின்றும் நீங்கிக் காவிரி கடலொடு கலப்பதற்கு முன், அவ்விடத்தே தங்கியிருந்தது.

அகத்தியர் தமது கரகத்தைக் கவிழ்க்க, அதினின்றும் தோன்றிக் காவிரிப் பாவை ஓடிப் பரந்து கிழக்கு நோக்கிப் பாய்ந்து முன் கூறிய சம்புத் தெய்வம் இருந்த இடத்திற்கு அருகில் கடலொடு கலந்தாள். வந்த தண்டமிழ்ப்பாவை ஆகிய காவிரியைச் சம்புத் தெய்வம் உவந்து எதிர்கொண்டாள்; "ஆகாய கங்கையே, அவாத் தீர்த்த விளக்கே, வா!" என வரவேற்றாள். உடன் வந்த அகத்தியர் காவிரியை நோக்கி, "அன்னாய், இந்த அருந்தவ முதியோள் நின்னால் வணங்கப்

2. தோற்றமும் பெயரும்

11

படுதற்கு உரியவள் ! வணங்கு,” என்று கூறினர். கேட்ட சோழர்தம் குலக் கொடியாகிய அந்நிர்ப்பாவை, அப்பெருமகளை வணங்கினள். அப்பழம்பெருமகள் காவிரியை உவகையொடு தன் தொடைமீதிருத்தி, “இவ்வுலகெலாம் படைத்த பிரமன் இந்தப் பெரிய பழைய நகரத்தை என் பெயரில் அமைத்தான். ஆகவே, இந்நகர்க்கு இன்று வரை சம்பா பதி எனும் பெயர் இருந்தது. இன்று தொடங்கி இந்நகரை நின் பெயரில் நான் அமைக்கின்றேன். நீ நீடு வாழ்வாயாக !” என வாழ்த்திக் கூறினள். அந்நாள் தொடங்கி அந்நகரத் திற்குச் சம்பாபதி எனும் பெயருடன், காவிரிப்பூம் பட்டினம் எனும் பெயரும் வழங்கி வந்தது.

காகந்தி :

இவ்விரு பெயர்கள் மட்டுமன்றி, அந்நகரத்திற்குக் ‘காகந்தி’ என்பதொரு பெயரும் உண்டென அந்நூலே சொல்லுகிறது. அவ்வரலாற்றினையும் காண்போம் :

பரசுராமன் என்பவன் அரசர் குலத்தை அழித்துக் கொண்டு வந்தான். அது போது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் காந்தன் என்னும் ஒரு சோழ மன்னன் அரசாண்டான். அவனையும் பரசுராமன் அழித்து விடுவான் என்று அஞ்சிய சம்பாபதித் தெய்வம், காந்தனையணுகி, “நீ வெளிப்படுதல் தகாது ; இந்நகரை விட்டு நீங்குவாயாக !” எனக் கட்டளையிட்டது. “யானில்லாக் காலத்தில் இந்நகரைக் காப்பவர் யார்?” என மன்னன் நெடிது நினைந்தான் ; தனக்கும் கணிகை யொருத்திக்கும் பிறந்த தன் மகனாகிய ககந்தன்

என்பவன் அரசாரும் ஆற்றல் பெற்றவன் ஆதலின், அவனையே தான் இல்லாத காலத்து அரசனாக்க விழைந்தான்; எனவே, அவனையழைத்து, “நீ அரசு புரியும் உரிமை இல்லாதவன். ஆதலின், நிற்பால் பரசுராமன் போர் புரிய வரமாட்டான். நான், பரசுராமனால் விளையும் துன்பம் நீங்கும் அளவும் நீ இந் நகரிலிருந்து இந்நாட்டினை ஆள்வாயாக. ககந்தனாகிய நீ ஆளுதலால் இந்நகரத்திற்குக் காகந்தி என்னும் பெயர் வழங்குவதாகு,” எனக் கூறிக் காந்தன் வேற்றுருக் கொண்டு மறைந்தான். அந்நாள் தொடங்கிக் காவிரிப்பும்பட்டினத்திற்குக் காகந்தி என்னும் பெயரும் வழங்கலாயிற்று.

3. இந்திர விழா

1

இந்திர விழா :

தமிழ் நாட்டுத் தலை நகரங்களாகிய உறையூர், மதுரை, வஞ்சி என்னும் இடங்களில் மாபெரு விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன. மதுரையில் திருவோண விழாவும், உறையூரில் பங்குனி உத்தர விழாவும், வஞ்சியாகிய கருவூரில் உள்ளி விழாவும் மக்களுக்கு மகிழ்வை ஊட்டின. அவ்வாறே காவிரிப்பும்பட்டினத்திலும், இந்திர விழாக் கொண்டாடப்பட்டது. இந்திரனுக்கு இவ்விழா உரிமையாக்கப்பட்டமையால், இவ்விழா இந்திர விழா எனப்பட்டது.

தீவகச் சாந்தி :

இந்திர விழா, ‘தீவகச் சாந்தி’ என்றும் வழங்கப்பட்டது. நாம் வாழும் பரத கண்டமாகிய இவ்விந்தியப்

பெருநாட்டிற்குச் 'சம்புத் தீவு' என்றொரு பெயர் வழங்கி வந்தது என்பதனை நாம் முன்னர் அறிந்திருக்கிறோம். இப்பெருநாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் தீமை இன்றி நலத்தோடு வாழவேண்டும் என்று சம்புத்தீவுக் காவல் தெய்வம் இந்திரனுக்கு இவ்விழாவினைச் செய்த மையால், தீவகச் சாந்தி என்ற பெயரும் இந்திர விழா விற்குப் பொருந்துவதாயிற்று.

தொடக்கம் :

பொதிய மலையில் வாழ்ந்த அருந்தமிழ் முனிவர் அகத்தியர், சோழ மன்னன் ஒருவனிடத்தே இவ்விழாவினை மேற்கொள்ளுமாறு கூறினார். அச்சோழன் விண்ணில் அசைந்து நின்று மண்ணில் வாழ்ந்த மக்களுக்குத் துன்பம் தந்துகொண்டிருந்த கோட்டைகளைத் தகர்த்தவன் என்று பேசப்படுகிறான். அதனால், அவன் பெயர் 'தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோள் செம்பியன்' என வழங்கியது. முனிவர் கூறியதை ஏற்றுக்கொண்ட சோழன், இந்திரனை வணங்கி முன் நின்று, "இந்திரனே, மண்ணுலகத்தில் என் நகரமாகிய பூம்புகாரில் விழாவினைக் கொண்டாடும் இருபத் தெட்டு நாளிலும் நீ வந்து தங்கியிருக்கவேண்டும்," எனக் கேட்டுக்கொண்டான். சோழ மன்னன் விருப்பத்திற்குத் தேவர் மன்னனாகிய இந்திரனும் இசைந்தனன். அக்காலத்திலிருந்து இவ்விழாக் கொண்டாடப்பட்டு வந்தது.

இவ்விழாவினைக் கொண்டாடுவதற்கு முன்னர்ப் பல சமய நெறிகளை உணர்ந்த அறிஞரும், காலத்தைக் கணித்தறியும் கணிகளும், பல் வேறிடங்களிலிருந்து

வந்து பட்டினத்தில் ஒருங்கு கூடிய மொழி வேறுபட்ட மக்களும், அமைச்சர், புரோகிதர், சேனாபதியர், தூதுவர், சாரணர் ஆகிய ஐவகையினரைக் கொண்ட ஐம்பெருங்குழுவும், கரணத்தியலவர், கரும் விதிகள், கனகச் சுற்றம், கடைகாப்பாளர், நகரமாந்தர், படைத் தலைவர், யானை வீரர், குதிரை மறவர் ஆகிய எட்டுத் தொகுதி மக்களால் ஆகிய எண்பேராயத்தினரும் ஒன்றாய்க் கூடி, இந்திர விழாவினைக் கொண்டாடுவது பற்றி ஆராய்ந்தனர்.

‘இந்திர விழாக் கொண்டாடப்பட வேண்டுவதே,’ என்ற முடிவினை அவர்கள் கொண்டார்கள். ஏன்? புகார் நகரில் இருபெரும்பூதங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று மருவூர்ப்பாக்கம், பட்டினப்பாக்கம் என்னும் இரு பகுதிகளுக்கும் இடையே இருந்த நாளங்காடியில் இருந்து வந்தது.

ஒரு காலத்தே விண்ணுலகில் மிக்க பாதுகாவலுடன் வைக்கப்பட்டிருந்த அமிழ்தத்தைக் கலுழன் கவர்ந்து சென்றான். அமிழ்தத்தை மீட்கக் கருதிய இந்திரன், தான் தேவருலகில் இல்லாத காலத்தில் அதனைக் காக்கத் தக்கவன் சோழ மன்னனாகிய முசுகுந்தன் என்பதையறிந்து, அவனைக் காவலாக இருத்திச் சென்றான்; செல்லும்போது அரக்கர் துன்பமுண்டானால் முசுகுந்தனுக்குத் துணையாய் இருக்குமாறு ஒரு பூதத்தை நிறுவிச் சென்றான். முசுகுந்த மன்னனைத் தாக்க அவுணர் திரண்டனர். அவுணரை முறியடித்தான் முசுகுந்தன். தோற்றவர்கள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து சூழ்ந்து, பேரிருட்களை ஒன்றினை மன்னன்மேல் ஏறி

னார்கள். எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது. மன்னன் செய்வதறியாது நிற்க, பூதம் அவ்விருளினைப் போக்கியது. இருள் போனதும் முசுகுந்தன் அரக்கரை அழித்தான். இந்நிகழ்ச்சியினை மீண்டும் வந்த இந்திரன் அறிந்தான். முசுகுந்தன் துயர் போக்கிய பூதத்தினை அம் மன்னனுக்கு மெய்காப்பாகுமாறு இந்திரன் பணித்தான். எனவே, அப்பூதம் முசுகுந்தனுடன் மண்ணுலகம் போந்து, நாளங்காடியில் இருந்து வருவதாயிற்று. இந்திர விழா நிகழவில்லையாயின் அப்பூதம் பெருந்துன்பத்தை உண்டாக்கும். ஆகவே, இந்திர விழாக் கொண்டாடப்படவேண்டும்.

மற்றொரு பூதம், சதுக்கப்பூதம் எனப்பட்டது. நாற்பெருவீதிகள் கூடிய நகரின் நவிடத்தில் இருந்த அப்பூதம் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் தவறும் தீமையும் நிகழாதவாறு காத்து வந்தது. “தவவேடம் கொண்டு கூடா ஒழுக்கத்தில் வாழ்பவர்கள், தீநெறியில் ஒழுகும் மகளிர், நாட்டின் நலத்திற்குக் கேடு விளைவிக்கும் அமைச்சர், பிறர் மனையை விரும்புபவர், பொய்ச்சான்று புகல்வோர், புறங்கூறுவோர் ஆகிய இவர்கள் என்கையில் உள்ள பாசத்தில் அகப்படுவோர் ஆவர்,” என நகர் முழுவதும் கேட்குமாறு தன் கடுங்குரலால் கூறிப் பின் தீய நெறியில் சென்றோரைத் தன் பாசத்தால் கட்டி நிலத்தில் மோதி உண்டுவிடும். அப்பூதமும் இந்திரனுக்குத் திருவிழா நடைபெறுவிடின் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை விட்டு நீங்கிவிடும். அம் மட்டோ!

இந்திர விழாக் கொண்டாடப்படாது விடப்படுமா னால், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல் கொள்ளும் என இந்திரன் இட்ட சாபமும் இருந்தது. ஆதலினால், விழா விளைக் கொண்டாட வேண்டுவது இன்றியமையாதது எனக் கூடிய யாவரும் முடிவு செய்தனர். வாள் வீரரும் குதிரை மறவரும் யானையும் தேரும் சூழ்ந்து வர, வள்ளுவ முதுமகன் புகார் நகரத்திருந்த வச்சிரக் கோட்டத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த விழா முரசினை யானைப் பிடரியின்மேல் ஏற்றினான் ; முதற்கண், “ திரு மகளும் விழையும் இப்பேரூர் வாழ்க ! ” என வாழ்த்தினான் ; அடுத்து, “ மேகம் மாதம் மும்முறை பொழிக ! மன்னன் செங்கோன்மை உடையவன் ஆகுக ! ” என வாழ்த்தினான் ; பின்னர், “ இந்திர விழா இனிக் கொண்டாடப்பெறும். விழாக்காலத்தே ஆயிரங் கண்ணோனாகிய புரந்தரன், முப்பத்து மூவராகிய தேவர், நன்மை சிறந்த பதினெண்கணத்தவர் ஆகியோர் தம் பொன்னகரினின்றும் நீங்கி இங்கு வருவர் என்பது பண்டையோர் கொண்ட துணிபு. ஆதலின், விதிகளிலும் மன்றங்களிலும் நிறைநீர்க்குடங்கள், பொற்பாலிகைகள், பாவை விளக்குகள் ஆகிய மங்கலப் பொருள்களைப் பரப்புவின் ; காய்த்த குலைகளுடன் கூடிய பாக்குமரம், வாழைமரம், வஞ்சிமரம், மலர்களை உடைய கொடி, கரும்பு என்னும் இவற்றை அவ்விடங்களில் நடுமின் ; விடுகளில் அமைந்த திண்ணைகளில் இருக்கும் பசும்பொன்னுலாகிய தூண்களில் முத்து மாலைகளை முறையாகத் தொங்கவிடுமின் ; விதிகளிலும், மன்றங்களிலும் பழைய மணலைப் போக்கிப் புது மணலைப் பரப்புவின் ; மாடங்களில் கொடிகளைப் பறக்க

விடுமின் ; காம்பினால் ஊன்றப்படும் கொடிகளை மாடங்களின் வாயில்களில் சேர்மின்.

“ நுதல் விழி இறைவனாகிய சிவன் முதலாக இப்பதி வாழ் சதுக்கப் பூதம் ஈடுக உள்ள கடவுளர்க்குச் செய்யப்படவேண்டிய சிறப்பு முறைகளை அறிந்தவர்கள் நெறிமுறைப்படி செய்யுங்கள். மணல் பரப்பப்பட்ட குளிர்ந்த பந்தலிடத்தும் பலரும் தங்கும் அம் பலங்களிலும் நன்றாகிய அறவுரையை அறிந்தவர்கள் சேருங்கள். தத்தம் சமயநெறி பற்றிய கருத்துக்களைத் தெளிவாக அறிந்து வாதிக்கும் அறிஞர்கள் பட்டிமண்டபத்தே உரிய இடங்களில் அமருங்கள். பகை வரிடத்திலும் சினமும் கலகமும் செய்யாது நீங்குங்கள். வெள்ளிய மணற்குன்றுகளிலும், பரந்த மலர்ப் பொழில்களிலும், குளிர்ந்த மணலையுடைய ஆற்றிடைக்குறைகளிலும், நீர்த்துறைகளிலும் விழாக்கொண்டாடப்படும் இவ்விருபத்தெட்டு நாட்களிலும் மக்களுடன் தேவரும் உடன் கலந்து உலாவுவர் என்பதை அறிவீர்களாக !” என்று கூறினன்.

இவ்வாறு விழாவினை முரசு அறைந்து அறிவித்த முதுமகன், இறுதியில், “ மக்களிடத்தே ப்சியும் நோயும் பகையும் நீங்குக ! நாட்டிடத்தே மழையும் வளமும் பெருகுக !” என வாழ்த்தி முடித்தான்.

2

சித்திரை மாதத்துச் சித்திரை நாளிலே நிறைமதி சேர்ந்த நாளே இந்திர விழாவின் தொடக்க நாள். அந்நாள் வந்தது. அப்போது மறத்தமிழ்க்குடி மகளிர் அவரை துவரை முதலியவற்றை வேக வைத்த புழக்

கலையும், எள்ளுருண்டையினையும், நிணம் கலந்த சோற்றினையும், பூவினையும், நறும்புகையினையும், பொங்கல் சோற்றினையும் கொண்டு சென்று நாளங்காடிக் காவல் பூதத்திற்குப் பலி இட்டனர். அங்கே அவர் களுட்சிலர் குரவைக் கூத்தினையும் துணங்கைக் கூத்தினையும் ஆடினர். வேறு சிலர், தெய்வம் ஏறியாடி, “வேந்தனுடைய பெரிய நிலம் முழுதும் பசி, பிணி, பகை என்பன நங்கி, மழையும் வளமும் சுரப்பன வாகுக!” என வாழ்த்தினர். பின்னர் யாவரும் பேராவாரத்தோடு அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்தனர்.

அடுத்து, உயிர்ப்பலி பீடத்திடத்தே விரர் பலர் திரண்டனர். அவ்விரர் அஞ்சா நெஞ்சத்தினர்; ஆண்மையே உருவாய் அமைந்தவர்; கல்லைச் செலுத்தும் கவண், கருந்தோலால் ஆக்கப்பட்ட பரிசை, பல வேல் ஆகிய படைக்கலங்களுடன் போர்க்களத்தே தோள் தட்டிச் சிவந்த கண்களுடன் போரிடும் தன்மையர். இத்தகைய படைவிரர் பட்டினப்பாக்கத்திலிருந்தும் மருவூர்ப்பாக்கத்திலிருந்தும் முழுப்பலி பீடமாகிய உயிர்ப்பலி பீடம் நோக்கி விரைந்து வந்து சேர்ந்தனர்; விரமுரசு ஒலிக்கத் தம் தலையைப் பலி பீடத்திலே வைத்து, “எம் வெற்றி வேந்தன் கொற்றம் கொள்க!” எனக் கூறித் தம் உயிரைப் பலியிட்டனர். பின்னர் ஐவகை மன்றங்களிலும் அரும்பலி இட்டனர்.

பலி வகை முடிந்ததும் ஐம்பெருங்குழுவினரும், எண்பேராயத்தினரும், அரசகுமரரும், வாணிகச் செல்வரும் குதிரையின் மேலும் யானையின் மேலும் தேரின் மேலும் ஏறியிருக்க, மற்றைப் பெருமக்களும் திரண்டு

வர, யாவரும் ஒன்றாகக் கூடி, வச்சிரக்கோட்டத்தில் வைக்கப்பெற்றிருந்த முரசினை யானையின் பிடர்த்தலை ஏற்றினர் ; ஐராவதம் நிற்கும் கோயிற்குச் சென்றனர் ; அங்கே விழாத் தொடங்கும் நாளினையும் முடியும் நாளினையும் குறிப்பிட்டுக் கூறினர் ; கற்பகம் நிற்கும் கோயிலைச் சார்ந்து, நெடிய கொடியை வானிலே செல்லுமாறு பறக்கவிட்டனர். விழாவினை வள்ளுவ முதுமகன் அறிவித்ததும் மக்கள் வீதிகளையும் விடுகளையும் மிகச் செம்மையாக ஒப்பனை செய்தார்கள் அன்றோ? அவ்விதிகள் வழியாக, “ மன்னன் வெற்றி பெறுக ! ” எனப் பேரொலி செய்துகொண்டே யாவரும் காவிரியின் பூந்துறையினைச் சேர்ந்தனர்.

காவிரி நீரினைப் பொற்குடத்து நிறைத்துக் கொண்டு வந்து, இந்திரனை நீர் முழுக்காட்டினர் விழாக் குழுவினர். இக்காட்சி மண்ணுலகத்தவர்க்கே அன்றி விண்ணுலகத்தவர்க்கும் கண் கொள்ளாக் காட்சியாய் அமைந்தது. இந்திரனுக்கு மட்டும் விழாவாய் இவ்விழா அமைந்துவிடவில்லை. “ சிவபிரான் முதலாகச் சதுக்கப் பூதம் இறுதியாக உள்ள கடவுளார் யாவருக்கும் விழவு கொண்டாடும் முறையினை அறிந்தார் அவ்வந்நெறிப்படி மேற்கொள்வாராக,” என முதுமகன் கூறிய கூற்றினை நாம் அறிவோம் அல்லவா? ஆகவே, பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் ஆகிய சிவபெருமான் கோயில், முருகவேளின் அழகு முகிழ்க்கும் கோயில், பலதேவன் கோயில், திருமாலின் கோயில், இந்திரன் கோயில் முதலிய இவ்விடங்களிலே விழவு நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கி நடைபெறலாயின. நால்

வகைத் தேவர், பதினெண்கணத்தவர் முதலிய பல்வேறு தேவர்க்கும் விழா உடன் சிறந்தது.

அருகப்பள்ளிகள், புத்தப்பள்ளிகள், அறச்சாலைகள், புகார் நகர் மதிற்புறத்தே அமைந்திருந்த புண்ணிய தானங்கள் ஆகிய இவ்விடங்களிலே அறத்தின் கூறுபாடுகளைச் செவ்விதின் உணர்ந்த அறிஞர்கள் இருந்து நல்லறத்தின் சிறப்பினையும், அஃது ஆற்றப்படும் முறையினையும், அதனால் விளையும் பயனையும் தெளிவாக எடுத்துரைத்தனர். சோழநாட்டு வேந்தனோடு முரண்பட்டுப் பகையாகிப் போர்க்களம் புகுந்து தோற்றுச் சிறைப்பட்ட வேற்று வேந்தர்களையும் விரர்களையும் சோழமன்னன் இம்மகிழ்ச்சி மிக்க நாளிலே சிறையினின்றும் விடுவித்து, அருள் புரிந்தான். கூத்தர், யாழ் குழல் முதலிய இசைக் கருவிகளை இயக்குவோர், பாடும் நலம் சிறந்த இசைப் புலவர் ஆகிய இவர்களுடைய இனிய செந்தமிழிசை நகர் முழுவதும் இசைத்து நின்றது. இனிய நிகழ்ச்சிகள் இடையருது இரவும் பகலும் பெருவிதிகளிலும் குறுந்தெருக்களிலும் நடைபெறுதலால், பூம்புகார் விழவு மலி மூதூராய்க் களிப்பில் ஆழ்ந்து கிடந்தது.

3

திருவிழாக் காட்சி :

பல வேறு இடங்களிலிருந்தும் இவ்விழாவில் கலந்துகொள்வதற்காக மக்கள் பெருந்திரளாய் வந்திருந்தார்கள். அவர்களும் பூம்புகார் மக்களும் விதியிற்கண்ட காட்சிகள் சிலவற்றை நமக்கு ஆசிரியர் சித்தலைச் சாத்தனார் காட்டுகின்றார்

களிமகன் காட்சி :

அருகன் கோட்டத்தே வாழ்கின்ற ஒரு துறவி
தேரோடும் விதியில் நடந்து வருகின்றான். அவன்
அஞ்சி அஞ்சி நடந்து வருகின்றான். கண்ணாலும் காண
முடியாத சிறு பூச்சிகளுக்கும் தான் நடந்து வருவதால்
துன்பம் விளைந்துவிடுமோ என்ற எண்ணத்தாலே
தான் அவன் நடையில் மென்மைத்தன்மை காணப்படு
கிறது. அப்பெருமகன் இரண்டு உவாக் காலத்திலும்
அட்டமிகளிலும் பட்டினி கிடப்பவன் ; உறியிலே
வைத்த குண்டுகையை உடையவன் ; நுண்ணியதாய்த்
திரண்ட பிரம்பினை உடையவன் ; உடல் முழுதும்
உடை அணியாதவன் ; கழுவாத உடலை உடையவன்.
இங்ஙனம் வந்த அந்த நெஞ்சு இரக்கத்தோனை விதி
யில் குடிகாரன் ஒருவன் காண்கின்றான். அவன் அத்
தவ மகனிடத்தே, நெருங்கி, “ அடிகளே, வருக ! நும்
செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை வணங்கி
னேன் ! எம் பெருமானே, அடியேன் கூறுகின்ற சொற்
களுக்குச் செவி சாய்த்தருள வேண்டும் : உங்களுடைய
அழுக்குச் செறிந்த உடலின்கண் வாழ்கின்ற உயிர்,
காற்றோட்டமில்லாத பூழுக்கத்தோடு கூடிய அறையில்
அகப்பட்டோரைப் போல வெதுப்புண்டு கிடக்கிறது.
அவ்வுயிருக்கு நேர்ந்த வருத்தத்தினைப் போர்க்க
வேண்டாவா ? இதோ என்னிடத்து உள்ள இக்கள்,
கொழுவிய தென்னை மடலினின்றும் இறக்கப்பட்டது.
இக்கள் இறக்கிய செயலில் கொலைத்தன்மை உண்டா ?
இல்லையே ! எம் குரு, இந்தக்கள் ஒருவனுக்கு இம்மை
இன்பத்தையும் மறுமை இன்பத்தையும் தந்து, இறுதி
யில் அழிவில்லாத முத்தியின்பத்தையும் கொடுக்கும்

என்று கூறியிருக்கிறார். ஆதலின், உண்மைத் தவத்தை யுடைய அடிகளே, இதனை நீங்கள் குடித்துத் தெளிந்த பின்னரும் நீங்கள் மேற்கொண்டுள்ள தவநெறியில் மிக்க பயனைக் காண்பீரேயாகில், என்னையும் யான் கூறும் இத்தேறலையும் வேண்டா என்று நீக்கிவிடுங்கள் ; அன்போடு இதனைக் குடியுங்கள்,” என இரக்கும் குடித்து அறிவிழந்த குடிமகனைக் காண்கிறோம். இக் காட்சியினைக் கண்டு பலர் நிற்கின்றனர்.

மையலுற்ற மகன் காட்சி :

மையல் உற்ற மகன் ஒருவன்—தன்னறிவிழந்த வன்—இவ்வுலகத்தைப் பெரிதும் மறந்தவன்—தனக் கெனத் தானே அமைத்துக்கொண்ட உலகில் வாழ் பவன்—அலரிப் பூவினால் திரட்சி உறக் கட்டப்பட்ட மாலையும் குவிந்த எருக்கினது அரும்புகள் கோக்கப் பெற்ற மாலையும் அணிந்துகொண்டிருக்கிறான் ; கிழிந்த கந்தல் துணியோடு மரத்தழைகளை ஒடித்துக் கட்டிய உடையினை உடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றான் ; வெண்ணிற்நீனையும் சந்தனத்தினையும் உடல் முழுதும் பூசிக் கொண்டிருக்கின்றான் ; தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டு இங்கும் அங்குமாய் நிற்கும் மக்களிடம் சென்று பயனற்ற சொற்களைக் கூறுகின்றான் ; அழுகின்றான் ; எவரும் தன்னை அடிக்காதிருக்கவும், தானே கீழே விழுகின்றான் ; ‘ஓ’ என அரற்றுகின்றான் ; கதறிக் கூவுகின்றான் ; மக்களைத் தொழுகின்றான் ; எழுகின்றான் ; தானே சுழல்கின்றான் ; விரைந்து ஓடுகின்றான் ; ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி நெடிது நேரம் நிற்கின்றான் ; தன் நிழலைக் கண்டு அதனோடு பகை கொள்கின்றான். பித்துற்ற அம்மகனது செயலைக் கண்டு, “ஐயகோ !

இந்த நல்லவனுக்கும் இக்கதி நேர்ந்ததே!" என்று சொல்லிப் பலர் மனம் வருந்தி நிற்கின்றனர்.

பேட்டுக் காட்சி :

பண்டைக் காலத்தே தமிழ் நாட்டில் பதினேராடல்கள் (கூத்துக்கள்) ஆடப்பட்டு வந்தன. அவை, புறநாடகங்கள் என வழங்கப்பட்டன. அந்நாடகங்களுள் ஒன்று பேடிக்கூத்து. காமன் மகன் அநிருத்தன் என்பவன் வாணசுரன் மகளாகிய உழையைக் காதலிக்க, வாணசுரன் அவளைத் தன் ஊராகிய சோ நகரத்தில் சிறைவைத்தான். அநிருத்தனைச் சிறை மீட்பதற்காகக் காமன் இக்கூத்தினைச் சோ நகரத்து ஆடினன் என்பர். இப்பேடிக் கூத்தினைப் புகார் நகர் விதியில் சிலர் ஆடுகின்றனர்.

கூத்தாடுவோன் சுருண்ட தாடியும், இருண்ட அழகிய கூந்தலும், பவளம் போன்ற சிவந்த வாயும், வெண்மை மிக்க பற்களும், ஒளி பொருந்திய கண்களும், சங்கினால் செய்த காதணியும், கரியதாய் வளைந்த புருவமும், பிறை போன்ற நெற்றியும், காந்தள் மலரினை ஒத்த கையும், அழகிய மார்பும், நுண்ணிய இடையும் கொண்டிருக்கின்றான். அவன் தோள் முதலியவற்றில் அழகுற எழுதப்பட்ட பத்திக் கீற்றுக்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய ஒப்பணியோடு கூடியவன் ஆடும் பேடு எனும் கூத்தினைச் சிலர் கூட்டமாய் நின்று காண்கின்றனர்.

ஓவியக் காட்சி :

புகார் நகரில் செங்கல்லாற் கட்டப்பட்ட உயர்ந்த பெரிய மாடங்கள் செறிந்து அமைந்திருந்தன.

அவற்றிலே கைவண்ணம் மிக்க ஓவியக்காரர் பல்வகை ஓவியங்களைத் தீட்டியிருந்தனர். குற்றம் அற்ற தேவர் உருவங்கள் முதலாக மண்ணுலகத்தில் வாழும் எல்லா வகைப்பட்ட உயிரினங்களும் அந்த ஓவியங்களில் இடம் பெற்றன. அத்தகைய காட்சி கண் கவர் காட்சி யாய் அமைந்தது. வேற்று நாடுகளிலிருந்தும் ஊர் களிலிருந்தும் இவ்விழாவிலே கலந்துகொள்வதற்காக வந்த மக்கள் தொகுதியினர் இக்காண்டற்கருங் காட்சியைக் கண்டு நிற்கின்றனர்.

குழந்தைக் காட்சி :

அடுத்து, விழவினால் பொலிவு பெற்ற விதியில் செவிலித்தாயர் பலர் நிற்கின்றனர். அத்தாயர் சிற்றிளங்குழந்தைகளைப் பொன்னால் ஆகிய தேரின் மீதுள்ள யானையின்மேல் ஏற்றி வைக்கின்றனர். அக் குழந்தைகளின் இடுப்பில் பொன் நாணிலே கோத்த நல்ல மணிக் கோவைகள் அழகு செய்கின்றன. எண்ணெய் தடவிச் சிவி விடப்பட்ட தலையில் பல வகை அணிகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் வாயினின்றும் சிந்துகின்ற நீர் மார்பில் அணிந்து கொண்டிருக்கின்ற ஐம்படைத் தாலியை நனைக்கின்றது. அவர்கள் இடுப்பில் அழகிய துகில் சுற்றப்பட்டிருக்கின்றது. “ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்த ஆண்டவனாகிய சிவபெருமானின் திருமைந்தனாகிய முருகவேளின் விழாத் தொடக்கத்தினைக் காண்பீராக!” என அக் குழந்தைகளைச் சுட்டி அச்செவிலித்தாயர் கூற, சிலர் அக்காட்சியினைக் கண்டு நிற்கின்றனர்.

இவ்வண்ணம் பல வகைக் காட்சிகள் விதிகளிலே காணுதற்கு இடமாய் இவ்விழாப் பொலிந்தது.

4. மலர் வனங்களும் மன்றங்களும்

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை மலர் வனங்கள் பலவும் மன்றங்கள் பலவும் அழகுபடுத்தின. அவற்றைப் பற்றிக் காண்போம் :

இலவந்திகை :

இலவந்திகைச்சோலை, பல வகையான மலர்கள் அலரும் மரவரிசைகளை அணி அணியாகப் பெற்றிருந்தது. சுற்றிலும் மதில் கட்டப்பட்டிருந்த இச்சோலையினிடத்து நாடாளும் அரசனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் தங்கியிருத்தல் வழக்கம்.

உய்யானம் :

உய்யானத்திலுள்ள மரங்கள் பூக்கும் மலர்கள் வாடுவதில்லை. இந்திர விழாக்காலத்தில் வண்டுகள் மொய்க்காத மலர்களைப் பெற்ற அவ்விடத்தே தேவரும் வந்து தங்குவர். ஆதலின், கையில் பாசத்தினைக் கொண்ட பூதம் அதனைக் காவல் புரிந்துகொண்டிருக்கும் என்று எண்ணி மக்கள் அங்குச் செல்வதில்லை.

சம்பாதி வனம் :

சம்பாதி என்பவன் கழுகுகளுக்கு அரசன். அவன் சடாயுவினுடன் பிறந்தவன். ஒரு காலத்துச் சம்பாதி, வானிலே பறந்து ஞாயிறு மண்டிலத்தின் அருகே சென்றமையால், தன் விரிந்த சிறகினை இழந்தான். அவன் தங்கியிருந்த வனம் சம்பாதி வனம் எனப் பெயர் பெற்றது. அவ்விடத்தே முதுமையுடையன வாகிய தீண்டி வருத்தும் பெண் தெய்வங்கள்

வாழ்ந்தன. ஆதலின், அறிவுடையோர் அங்குச் செல்வதில்லை.

கவேர வனம் :

கவேரன் என்பவன் பிரமனைக்குறித்து அருந்தவம் செய்து விட்டுனு மாயையை மகளாகப் பெற்றான் என்றும், பின்னர் முத்தி அடைந்தான் என்றும், அவன் பெற்ற பெண் பிரமன் கட்டளையால் நதி வடிவு உற்றாள் என்றும், அந்நதி காவேரி எனப் பெயர் பெற்றது என்றும் கூறுவார்கள். அந்தக் கவேரன் இருந்த இடமே கவேர வனம் என்பர் ; அங்கும் சம்பாதி வனத்தில் உள்ளதைப் போலவே தீண்டி வருத்தும் தெய்வங்கள் இருந்தமையால், அறிவுடையோர் அவ்வனத்தை அணுகுவதில்லை.

உவவனம் :

அருள் நிறைந்து அன்பு ததும்பி உலகத்துப் பிறந்த உயிர்களையெல்லாம் பாதுகாக்கும் ஒப்பற்ற மேற்கோளைக் கொண்ட பகவான்கிய புத்த தேவனது ஆணையால் மலரும் மரங்கள் உவவனம் என்னும் இச்சோலையில் இருந்தன. இங்குப் பளிக்கறை மண்டபம் ஒன்று உண்டு. அதனுள்ளிருந்து பேசுவோர் ஓசை வெளியில் கேளாது. ஆனால், அதனுள் இருப்போர் உடல் புறத்தார்க்குப் புலனாகும். அதனுள் பல ஓவியங்கள் அழகுறத் தீட்டப் பெற்றிருந்தன.

அம்மண்டபத்தினுள் சுடர் ஒளி விரிந்த தாமரைப் பீடம் ஒன்று இருந்தது. அந்தப் பீடத்தில் அரும்புகளை இட்டால் மலரும். மலர்ந்த அம்மலர்கள்

என்றும் வாடமாட்டா. வண்டினங்களும் அம்மலர் களிடையே சென்று மொய்க்கமாட்டா. நாம் ஒரு தெய்வத்திற்குக் காணிக்கை செலுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டு அந்தத் தெய்வத்தை மனத்திலே நினைந்துருகி, அத்தெய்வத்தின் திருவடியில் சென்று சேர வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தோடு மலர்களை அப்பீடத்தில் இட்டால், அம்மலர்கள் அத்தெய்வத்தின் திருவடியைச் சென்று சேரும். எவ்வித நினைப்பும் இன்றி மலர்களை ஆங்கு இடின், அவை அங்கேயே தங்கிவிடும். இதற்குக் காரணம் என்ன? ஒரு சாரார் நாம் செய்யும் வினை மனத்தொடு கூடாத வழியும் பயன் தரும் என்றனர். வேறு ஒரு சாரார் மனத்தொடு கூடாவிடின் செய்யும் வினை சிறிதும் பயனளியாது என்றனர். மயன் என்பான், பின்னர்க் கூறப்பட்ட கருத்துடைய மக்களின் முடிவே சிறந்தது என்பதனைக் காட்டுவதற்காக அத்தாமரைப் பீடிகையைச் செழ்தான்.

இயற்கை அழகு :

அவ்வனத்தின் இயற்கையழகைச் சுதமதி என்பவள் மணிமேகலைக்குச் சொல்லிக் காட்டுவதாக 'மணிமேகலை' என்னும் நூல் கூறுவதைக் காண்போம் :

ஞாயிற்றின் விரிந்த கதிர்கள் அச்சோலையின் ஊடு செல்லாதவாறு அச்சோலையிலுள்ள மரங்கள் தழைப் பேராவையுடன் விளங்கின. தும்பிகள் வேயங்குழலின் இன்னிசையை எழுப்ப, இளைய வண்டினங்கள் நல்ல யாழின் இசையை முரல, மயில்கள் ஆடுகின்றன. இக்காட்சியை மந்திகள் காண்கின்றன.

பளிங்கு போலும் நீரினையுடைய பொய்கையில் பசிய இலைகளின் பரப்பின்கண் உள்ள பல மலர் களிடையே ஒங்கி உயர்ந்து மணம் மிக்கு இருக்கின்றது ஒரு தாமரை மலர். அம்மலரிடத்து அன்னம் அரசனைப் போல வீற்றிருக்கின்றது. அரசன் முன் ஆடும் மெல்லியல் போலக் கரையில் நின்று ஒப்பற்ற அழகினை யுடைய மயில் ஆடுகிறது. அவ்வாட்டத்திற்குச் சம்பங் கோழிச் சேவலினது குரல், முழவு ஒலியாய் அமையக் கிளையின்கண் உள்ள கரிய குயில் பாடுகிறது !

வீதியில் நடமாடும் அழகிய மகளிரின் முகத்திலே புழுதி சென்று படிந்தால் எவ்வாறிருக்குமோ, அவ்வாறு, கரையோரத்திலுள்ள தாழை மலர் மலர், அதனுள்ளிருக்கும் தாது, நீரில் மலர்ந்த தாமரையின் மேல் விழுந்து காட்சி அளிக்கிறது.

செந்தாமரை மலர்ந்திருக்கிறது. மலர் மலர்ந் துள்ள அந்தீர் நிலையில் வாழும் கயல் மீன்கள் துள்ளிக் குதிக்க, அவை தாமரைமேல் விழுந்து புரள்கின்றன. துள்ளி வரும் மீனைக் கொத்திக்கொண்டு போவதற்காக உடலை அசைக்காது இறகுகளை மட்டும் அசைத்து, நீர் நிலைகளின் மேல் பறந்து நிற்கும் சிச்சிபிப் பறவைகள், தாமரைமேல் மீனைக் கண்டு தாழ்ந்து பறந்தோட, அம்மீன்கள் நீரில் குதித்துவிடப் பறவைகள் வறிதே மீள்கின்றன !

சித்திரப் படாம் :

இவ்வாறு பல காட்சிகளைக் காட்டினார் சுதமதி. இச்சோலையிடத்து வளர்ந்து செழித்த மரங்கள் செடிகள் முதலியன பல. அவை, குரா, வெண்கடம்பு,

குருந்து, கொன்றை, மஞ்சாடி, மகிழ், வெட்சி, நாரத்தை, சுரபுன்னை, புன்னை, பிடவம், செம்மூல்லை, தாழை, வெட்பாலை, மூங்கில், அசோகம், செருந்தி, வேங்கை, சண்பகம், இலவம் என்பன. இவைகளினின்றும் உதிர்ந்த மலர்கள் நிலப்பகுதியை மூடிக் கிடந்தன. அக்காட்சி, ஓவியத் தொழிலமைந்த துகிலைப் போர்த்தது போன்றிருந்தது.

மன்றங்கள் :

கூறி வந்த இம்மலர் வனங்களேயன்றிப் பல மன்றங்களும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்தன. இவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் சிலப்பதிகாரத்தில் பேசப்படுகின்றன. அவற்றை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் காண்போம் :

காவல் பூதத்துக் கடை கெழு பீடிகை :

நாளங்காடி அமைந்திருந்த இடத்தில் காவல் பூதம் தங்கியிருந்ததென்றும், அது முசுகுந்தனுடன் தேவலோகத்திலிருந்து புகார் நகரத்திற்கு வந்ததென்றும் நாம் இந்திர விழாவைப் பற்றிப் படித்த பொழுது கண்டோமல்லவா? அப்பூதமிருந்த இடத்தின் வாயிலில் பலி பீடம் ஒன்றிருந்தது. அப்பீடந்தான் இங்குப் பேசப்படும் பீடிகை.

அரும்பெறல் மரபின் மண்டபம் :

இற்றைக்குச் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு சோழ நாட்டைக் கரிகாலன் அரசாண்டு வந்தான். அவன் பாண்டியரையும் சேரரையும் வென்றான். தன்னை எதிர்த்துப் பொருவார் தென்னாட்டில் எவரும் இல்லாது போகவே, போரில் வீரப்பம் பெற்ற

அம்மன்னன், வடதிசையிலேனும் பகை பெறலாம் எனக் கருதினான். தன்னுடைய வாடையும், குடையையும், முரசினையும் நல்ல நாளிலே புறப்படச் செய்து, “என் வலி பொருந்திய தோள்கள் வடக்குத் திசையிலாயினும் பகைவரைப் பெறவேண்டும்,” என்று தான் வணங்கும் தெய்வத்தைப் போற்றி வடதிசை நோக்கிப் படையெடுத்துச் சென்றான். சென்றவனுக்கு இமயமலை குறுக்கே நின்று பகையாய்த் தடுத்தது. எனவே, சினந்த மன்னன், அம்மலையின்மேல் தனது அடையாளமாகிய புலியைப் பொறித்து, மேலும் வடக்கே செல்லும் திசையை விட்டுத் தெற்கு நோக்கினான்.

இமய மலையை அடுத்த வச்சிர நாட்டு அரசன் திறையாக முத்துப் பந்தர் ஒன்றனைக் கொடுத்தான். மகத நாட்டு மன்னன் கரிகாலனுக்குப் பணிய மறுத்து, எதிர்த்துத் தோற்றான்; எனவே, பணிந்து, பட்டி மண்டபம் ஒன்றனைத் திறைப் பொருளாக அவன் தந்தான். அவந்தி நாட்டு வேந்தன் திருமாவளவன் ஆற்றலை அறிந்து எதிர்கொண்டு தன்னிடத்து இருந்த மிக உயர்ந்த தொழில் முறைமையுடைய வாயில் தோரணத்தைத் தந்தான்.

முத்துப் பந்தரும், பட்டி மண்டபமும், வாயில் தோரணமும் பொன்னாலும் மணியாலும் செய்யப் பட்டன; மண்ணுலகக் கம்மியரால் செய்யப்படாதன; வச்சிர நாட்டு மன்னன், மகத நாட்டு வேந்தன், அவந்தி நாட்டரசன் என்னும் இம்மூவருடைய மரபில் பிறந்த முன்னோர் ஒவ்வொரு காலத்துத் தனக்குச் செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறாக மயன் என்னும்

தெய்வத்தச்சனால் அமைத்து அவர்தமக்குக் கொடுக்கப் பட்டன. இம்மூன்றையும் அம்முந்நாட்டு வேந்தர் களிடத்திலிருந்து பெற்று வெற்றி வீரனாய்த் தன்னாட் டிற்குத் திரும்பிய கரிகாலன், அவற்றை ஒரு மண்டபத் தில் அமைத்தான். அம்மண்டபம் பெறலரும்பொருள் களைப் பெற்றுச் சிறக்கும் மண்டபமாய் விளங்கிற்று.

வெள்ளிடை மன்றம் :

வெள்ளிடை மன்றம் வெளி இடத்தில் அமைந் திருந்தது. இங்கே பல பொதிகள் இடப்பட்டிருந்தன. அப்பொதிகளில் உடைமையாளரின் பெயர் எழுதப்பட்ட டிருந்தது. எத்தகைய காவலும் இல்லாத இவ்விடத் தில் உள்ள இப்பொருள்களைத் திருட எவரும் எண்ண மாட்டார். ஏன் எனில், எவரேனும் களவு நினைவொடு பொதியைத் தீண்டுவாராயின், அப்பொதியினை அவர் கழுத்துக் கடுக்குமாறு அவர் தலையில் வைத்து ஊரைச் சுற்றச் செய்தன்றி விடாத தன்மை அம்மன்றத்திற்கு இருந்தது.

இலஞ்சி மன்றம் :

இலஞ்சி மன்றத்தினிடத்தே இலஞ்சி (நீர் நிலை) ஒன்றிருந்தது. அப்பொய்கையின் நீர் நோய் போக்கும் தன்மையது. ஆகவே, கூனரும், குறளரும், ஊமரும், செவிடரும், தொழு நோயாளரும் அப்பொய்கையில் முழுகி நிராடினர். நிராடிய அவ்வளவில் தம் நோய் நீங்கப் பெற்றுப் பழுதில்லாத தோற்றத்தையுடைய நல்ல உருவத்தைப் பெற்று, அப்பொய்கையினை வலம் செய்து தொழுது நீங்கினர்.

நெடுங்கல் மன்றம் :

நெடுங்கல் மன்றத்திலே நெடிய கல் ஒன்று நாட்டப்பட்டிருந்தது. அக்கல் ஒளி கொண்டு விளங்கிற்று. பித்தேறினோரும், நஞ்சையுண்டோரும், பாம்பினால் கடியுண்டோரும், பேயினால் பற்றப்பட்டோரும் ஒரு முறை அந்நெடுங்கல்லினைச் சூழ வந்து தொழுத அளவிலே தம் துன்பம் நீங்கப் பெற்றனர்.

பூத சதுக்கம் :

தவத்தினை மேற்கொண்டு கூடா ஒழுக்கத்தில் ஒழுதுவோர், தீநெறியில் வாழும் மகளிர், தவறிழைக்கும் அமைச்சர், பிறர் மனைவியை விரும்புவோர், புறங்கூறுவோர் என்னுமிவரைத் தன் பாசத்திடத்து அகப்படுத்திப் புடைத்து உண்ணும் பூதம் வாழ்ந்த இடத்திற்குப் பூத சதுக்கம் என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

பாவை மன்றம் :

பாவை ஒன்று நிற்பது காரணமாக ஒரு மன்றம் பாவை மன்றம் எனப் பெயர் எய்திற்று. அரசன் தனது செங்கோன்மையில் சிறிது தவறினாலும், அறம் கூறும் அவையத்தினர் நேர்மை திரிந்து ஒரு பக்கம் பற்றினாலும், நாவால் எடுத்துக் கூறாமல் துன்பக் கண்ணீர் சொரிந்து அழுதலைத் தன் தன்மையாக உடையது அப்பாவை.

இம்மன்றங்கள், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாய்மையைக் காப்பாற்றவும், துன்பத்தைப் போக்கவும், தமிழ் நாட்டின் வீரத்தைக் காட்டவும், தவறான வழியில் மக்களைச் செல்லாது தடுக்கவும் பயன்பட்டன.

5. சக்கரவாளக் கோட்டம்

அமைப்பு :

மலர்ச்சோலைகள் பல புகார் நகரில் இருந்தன என்பதைக் கண்டோம் ; அவற்றுள் உவவனம் என்பதைப் பற்றியும் அறிந்தோம். அவ்வனத்திற்கு மேற்கில் சக்கரவாளக் கோட்டம் அமைந்திருந்தது.

சுகாட்டுக் கோட்டம் :

சக்கரவாளக் கோட்டத்திற்குச் 'சுகாட்டுக் கோட்டம்' என்னும் பெயரும் வழங்கிற்று என்று அறிகின்றோம். சுகாட்டுக் கோட்டம் என்றே பட்டினத்து வாழ்ந்த மாந்தர் யாவரும் அதனை வழங்கி வந்தனர்.

மாதவர் :

சக்கரவாளக் கோட்டத்தில் இறைவனை எண்ணி அருந்தவம் புரியும் மாதவர் பலர் விரும்பி உறைந்தனர் ; அம்மாதவர் மக்களுக்கு வரும் துன்பத்தைத் துடைக்கும் கருணை உள்ளம் கொண்டிருந்தனர் ; அவர்கள் அரசாக்கும் பொருள் நிறைந்த மொழிகளைப் புகன்று வந்தார்கள். அவர்களிடத்து மக்களுக்கும் பெருமதிப்பு இருந்து வந்தது.

உலக அறவி :

சக்கரவாளக் கோட்டத்தில் அம்பலம் ஒன்றிருந்தது. அவ்வம்பலம் 'உலக அறவி' என்னும் பெயருடையது. அவ்வறவியிடத்தே பசியால் வாடினவரும், அரும்பினியுற்றோரும், திக்கற்றோரும் ஆகிய பலர்,

தமக்கு உதவி புரிவார் உண்டோ எனத் தேடி அலமந்திருந்தனர். உலக அறவியின் வாயில் இரவும் பகலும் திறந்தேயிருந்தது.

சம்பா பதி கோட்டம் :

உலக அறவியில் சம்பா பதிக் கோயில் விளங்கிற்று. சம்பா பதியாகிய சம்புத்தீவின் காவல் தெய்வத்தைப்பற்றி நாம் முன்னரே அறிந்திருக்கின்றோம். அக்கோயில் 'முதியோள் கோட்டம்' என்றும் வழங்கப்பட்டது. அக்கோட்டம் கூர்ச்சர தேசத்துச் சிற்ப முறையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பது தெரிகிறது. எனவே, அக்கோட்டம் 'குச்சரக் குடிகை' என்னும் பெயர் எய்திற்று. அங்கு எழுந்தருளியிருந்த முதல்வியைப் பலரும் பணிந்து போற்றினர். அக்குடிகையினிடத்துச் சுதையால் செய்யப்பட்ட பாவைகள் பல நிறுத்தப்பட்டிருந்தன.

கத்திற்பாவை :

சம்பா பதி கோயிலின் கிழக்கேயுள்ள தூண் ஒன்றில் மயனால் நியமிக்கப்பட்ட பாவை ஒன்று இருந்தது. அப்பாவை கத்திற்பாவை என்றும், அற்புதப் பாவை என்றும் வழங்கப்பட்டது.

பாவையின் வரலாறு :

கத்திற்பாவையைப் பற்றிய வரலாறு மிக்க சுவையுடன் மணிமேகலையில் பேசப்படுகிறது. துவதிகன் என்னும் பெயருடைய ஒருவன் பெரிய தெய்வ கணத்தைச் சார்ந்தவன். அவனுக்கு 'ஒவியச் சேனன்' என்னும் ஒரு தோழன் உண்டு. அவனுடன் துவதிகள்

சென்று பல இடங்களில் விளையாடுவதுண்டு. புகார் நகரத்திலுள்ளவர்க்குத் துவதிகளைப்பற்றி எப்படியோ தெரிந்துவிட்டது. அவர்கள், ஒவியச் சேனனும், துவதிகளும் விளையாடுமிடங்களிலெல்லாம் நேரில் கண்டவர்களைப் போல அவ்விருவர் உருவங்களையும் எழுதி வைத்தார்கள் ; பூவும் நறும்புகையும் சேர்த்தார்கள் ; நாக்குப் பெரிதும் வருந்துமாறு துவதிகள் சிறப்பினைப் பலவாறு பாராட்டினார்கள். அவனும் மயனால் நிறுவப்பட்ட தன்னுருவம் அமைந்த பாவையிடத்து நின்று தன்னை வேண்டிக் கேட்ட மக்களுக்கு வரும் பொருளுரைத்தான். கல்லில் வகுத்த பாவை பேசும் உருவமாய் அமைந்த காரணத்தால் அதற்கு ஈவுடைப் பாவை என்ற பெயரும் அமைவதாயிற்று.

சக்கரவாளக் கோட்டம்—பெயர்க்காரணம் :

சுடுகாட்டுக் கோட்டம் என்ற வழக்கு மக்களிடையே வழங்கச் சக்கரவாளக் கோட்டம் என்ற பெயர் அதற்கு அமைந்தது பற்றிய நிகழ்ச்சி ஒன்று மணிமேகலையில் பேசப்படுகின்றது. அதனைச் சுருக்கமாக இனிக் காண்போம் :

மணிமேகலை என்பவள் மாதவி கோவலனுக்குப் பெற்ற மகள். மதுரையில் கோவலன் இறந்ததைக் கேட்ட மாதவி, வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று, பௌத்தப் பள்ளியையடைந்தாள். தன் மகளுடன் துறவறத்தை விரும்பி வந்த மாதவிக்குப் பௌத்தப் பள்ளியில் இருந்த அறவண அடிகள் நன்னெறியாகிய புத்த நெறியை உபதேசித்தார்.

பட்டினத்தில் இந்திர விழாத் தொடங்கிற்று. இந்திர விழாக் காலத்தில் மக்களும் சோழநாட்டு மன்னனும் மகிழுமாறு நாட்டியம் ஆடும் வழக்கம் மாதவியினுடையது. ஆகவே, மாதவியின் தாய் சித்திரா பதி என்பவள், மாதவியின் பழந்தோழியாகிய வயந்த மாலையை அவளிடத்து அனுப்பி, அவளை வந்து ஆடு மாறு வேண்டினாள். மறுத்தவளாகிய மாதவி, கோவலன் கொலையுண்டு இறந்த கொடிய நிகழ்ச்சியைக் கூற வேண்டியவள் ஆனாள். தந்தை பட்ட துன்பத்தை உடன் இருந்து கேட்ட மணிமேகலையின் உள்ளம் துன்பத்தால் கசிந்தது; அவள் அழுத கண்ணிரால் நனைந்த மாலையின் தூய்மை கெட்டதைக் கண்ட மாதவி, மகளை வேறு மலர் பறித்து வருமாறு ஏவினாள். அவர்களுடன் அப்பொழுதிருந்த சூதமதி என்பாள் தானும் மலர் பறிக்கச் செல்லும் மணிமேகலையுடன் துணையாகச் செல்வதாகக் கூறினாள். மாதவியின் இசைவு பெற்ற மகளிர் இருவரும் நகரத்து விதி வழியே மலர் வனம் நோக்கிச் சென்றனர்.

சோழ நாடாளும் மன்னன் மகன் உதயகுமரன் மணிமேகலையின்மேல் காதல் உடையவன். விதி வழியே சென்றாள் தான் விரும்பிய நங்கை என்பதை அறிந்த அவன், அவளைத் தொடர்ந்து தேர் மேலேறிச் சென்றான். சென்றவன் மணிமேகலையைப் பெருது மீண்டான். மங்கையர் இருவரும் மலர் பறிக்கச் சென்ற இடம் உவவனம். ஆதலின், அங்கே அரசன் மகன் தவறிழைக்க அஞ்சி நீங்கினான். ஆயினும், அவன் வெளியில் இருந்து வேதனை தருவான் என்று அவர்கள்

எண்ணி நடுங்கிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அங்கொரு மகன் வந்தான். அவன் சுதமதிக்குச் சக்கரவாளக் கோட்டம் உவவனத்திற்கு மேற்றிசையில் இருக்கின்றதென்றும், அங்குச் செல்ல உவவனத்தின் மேற்றிசையில் அமைந்த மதிலில் சிறிய நுழை வாயில் ஒன்று இருக்கின்றது என்றும், அவ்வழியே சென்று சக்கரவாளக் கோட்டத்தின் வழியாக வெளியேறினால் வேந்தன் மகனால் வேதனை ஏதும் விளையாது என்றும் கூறினான். அப்போது சக்கரவாளக் கோட்டம் என்னும் பெயர் பற்றிய வரலாறு பேசப்படுகிறது.

அக்கோட்டம், பகைவர்க்கு அச்சத்தை விளைக்கும் புகார் நகரம் என்று தோன்றிற்றோ, அன்று தோன்றிய பழமையொடு கூடியது. அதற்கு நான்கு பெரிய வாயில்கள் உண்டு. ஒரு வாயிலிடத்தே விமானத்துடன் தேவர் புகுவது போல ஓவியம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அங்குச் செழுங்கொடியும் அமைந்திருக்கிறது. அது கொடி வாயில் என்று கூறப்படும். அடுத்த வாயிலிடத்து நெற்பயிரும், கரும்பும், பொய்கையும், பொழிலும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அது நலங்கிளர் வாயில் ஆகும். அடுத்தது, மிக்க வெண்மையுடைய சுதையால் பூசப்பட்ட மாடத்தில் வடிவங்கள் எழுதப் பெருத இடத்தினை உடையது. அது வெள்ளிடை வாயில் எனப்பட்டது. நான்காவது வாயிலிடத்து மடித்த சிவந்த வாயையும், சினந்த நோக்கையும், பிறரைக் கட்டிய பாசத்தையும், கையிற் பிடித்த சூலப் படையையும் உடைய நீண்ட தோற்றத்தைப் பெற்ற சுதையால் செய்யப்பட்ட பூத வடிவம் நிற்க வைக்கப்

பட்டிருந்தது. அது மண்ணீட்டு வாயில் எனப் பட்டது. அந்த நான்கு பெரிய வாயில்கள் அமைந்த காவலுடைய மதில் அக்கோட்டத்தைச் சூழ அமைக்கப் பட்டிருந்தது.

அக்கோட்டத்துள் காளி கோயில் விளங்கிற்று. அக்கோயிலின் முன்னர் நீண்ட மரங்கள் தாழ்ந்து விளங்கின. அம்மரங்களில் தளராத உள்ளத்தொடு தங்கள் உயிரையே பலியாகக் கொடுத்தவர்களின் தலைகள் தொங்கின. காடு கிழாளின் கோயில் முன்றி விடத்துப் பெரிய பலிபீடம் ஒன்று அமைந்திருந்தது.

பெரியனவாகவும் சிறியனவாகவும் செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட பல கோட்டங்களிருந்தன. அரசர், அருந்தவர், கற்புடைப் பெண்டிர் ஆகிய இறந்த பெருமக்களின் உடலைப் புதைத்த இடத்தே கட்டப் பட்டவை அக்கோட்டங்கள்.

பலியிடும் தூண், வளைந்து செல்லும் பல சந்துகள், ஈமம் காப்போர் உண்டு துயிலும் உறைவிடங்கள், புதைக் கொடிகள், சுடர்த் தோரணங்கள், ஈமத்தில் இட்ட பந்தர்கள் ஆகிய இவை எவ்விடத்தும் பரந்து காணப்பட்டன.

அக்கோட்டத்திற்குப் பிணங்களைச் சுடுவோரும், சுடாது வாளா இட்டுப் போவோரும், தோண்டப்பட்ட குழியில் இடுவோரும், குதுமக்கள் தாழியில் கவிப்போரும் எனும் இவர்கள் இரவும் பகலும் வருவோரும் போவோருமாய் நடமாடும் ஓசை எப்பொழுதும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

சாப்பறை, துறவியர் இறந்ததனால் துதிமுழக்கம், இல்லறத்தோர் மாய்ந்ததால் அழுகை ஒலி, நரியின் தீவிளிக்கூப்பாடு, கூகையின் குரல், கோட்டான் ஒலி, ஆண்டலைப் பறவையின் முழக்கம் ஆகிய இவை கடலோசையைப்போல என்றும் நின்று நீங்காமல் முழங்கிக்கொண்டிருந்தன.

வாகை மன்றம், பறவைகள் தங்கியிருந்த விளா மரம் நிற்கும் மன்றம், வன்னி மன்றம், இலந்தை மரம் நிற்கும் மன்றம், வெள்ளிடை மன்றம் என்பவையும் அங்கே காணப்பட்டன.

தீப்பெய்த பாளையும், புழல் என்னும் பண்ணியம் இட்ட கலனும், வெள்ளிலாகிய படையும், உறியும், பாடையில் கட்டி அறுத்தெறிந்த மாலைகளும், உடைந்த குடங்களும், நெல்லும், பொரியும், சிறுபலியாகிய அரிசியும் எவ்விடத்தும் பரந்து கிடந்தன.

அந்தச் சுடுகாட்டுக் கோட்டத்தைக் காப்பமைந்த நகரம் என்றெண்ணித் தனி வழியே சார்ங்கலன் என்றும் சிறுவன் சென்றான். அவன் அங்குள்ள பொருள்களைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கினன் ; உளறிக் கொண்டே ஓடி, 'பேய் என் உயிர் உண்டது !' என்று சொல்லிக் கோதமை என்னும் தன் தாயின் முன்னே விழ்ந்து இறந்தான். தாய் மனம் கவன்றாள். 'சம்பா பதியே, என் மகன் உயிரைப் பேயோ அணங்கோ உண்டது ! எங்கும் இருந்து காப்பவளே, ஏன் என் மகன் உயிரைக் காவாமல் விட்டாய் ?' என்று கூறித் தன் மகனது உயிர் நீங்கிய உடலைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து இடுகாட்டின் மதிற்புறத்துள்ள வாயிலில் நின்று அழுது புலம்பினாள்.

புலம்பியவள் முன்னர்ச் சம்பா பதி தோன்றி, “அழைத்தது ஏன்?” என வினவினாள். தன் துயரத் தைத் தவமுதியோளுக்குக் கோதமை எடுத்துக் கூறினாள். அதற்குச் சம்பா பதி, “கோதமை, அணங்கும் பேயும் உயிரை உண்ண மாட்டா! நின் மகனது அறியாமையைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு ஊழ் விளையானது அவன் உயிரை உண்டு நீங்கியது,” என்று உரைத்தாள்.

மன அமைதி பெறாத தாய், “என் உயிரைக் கொள். இவன் உயிரைக்கொடு. உயிர் பெற்ற என் மகன் கண்ணிழந்த என் கணவனைக் காப்பாற்றுவான்,” என்று வருந்திக் கூறினாள். தாயின் துன்பத் தால் தானும் தளர்ந்த சம்பா பதி, “உயிர் உடலை விட்டு நீங்கினால், தான் செய்த வினையின் வழியே சென்று, வேறு பிறப்பையடையும். இதில் ஐய முண்டோ? ஆதலின், இறந்தவன் உயிரைக் கொண்டு வந்து நின் துன்பத்தை நீக்குதல் என்னால் முடியும். செயல் அன்று. வருந்தாதே!” எனக் கூறினாள். கேட்ட கோதமை, “தேவர்கள் வரந்தருவார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறதே! நீயோ, மாபெருந்தெய்வம்; நீயே அருள் புரியாவிட்டால், நான் என் உயிரை இங்கு விடுவேன்!” என்றாள்.

கோதமை கொடுத்துயரத்தால் அறிவிழந்து அவலப்படுவதை அறிந்தாள் சம்பா பதி; உடனே அவள் உள்ளத்திற்கு அமைதி தர எண்ணியவளாய் அவளை நோக்கி, “ஊழி முதல்வனாகிய இறைவன் ஒருவனே மாண்ட உயிரை மீண்டும் தரும் ஆற்றல்

பெற்றவன். அவனன்றி மற்றைத்தேவர் தரும் வன்மையுடையராயின், யானும் தருவேன். எனது ஆற்றலையும் இப்பொழுது காண்பாய்,” என்று கூறி, வரந்தருதற்குரிய தேவர் எல்லோரையும் கோதமையின் முன்னே நிறுத்தி, “இவன் உற்ற அரிய துயர் இது; இத்துயரினைப் போக்குவீராக,” என்றான். தேவர் யாவரும் சம்பா பதி கூறிய முறைப்படியே கூறினர். கோதமை தானுற்ற கொடிய துன்பத்தினின்றும் நீங்கினாள்.

சம்பா பதியின் பேராற்றல், எங்கு வாழ் தேவரும் அச்சுடுகாட்டுக் கோட்டத்திற்கு வருமாறு செய்ததில் வெளிப்படுகின்றதன்றோ! மேரு மலை முதலாகிய பல் வேறிடங்களையும் அங்கே வாழும் உயிர்களையும் அழகு பொருந்த மண்ணீடுகளாக இலக்கணப்படி மயன் வகுத்து அவ்விடத்தே அமைத்தான். அவ்வண்ணம் வகுத்தது சம்பா பதிக்குப் பெருமை தருவதற்காகவே. அந்நாள் தொடங்கிச் சுடுகாட்டுக் கோட்டம் சக்கர வாளக் கோட்டம் என்னும் பெயர் எய்தியது.

இவ்வரலாற்றைச் சுதமதிக்கு உவவனத்தில் வந்த மகள் கூறினாள்.

6. நகர் அமைப்பு

சதுர வடிவம் :

பழந்தமிழ் மக்கள் நகரங்களைச் செம்மையாக அமைத்துச் சிறந்த வாழ்வியலை நடத்தியவர்கள் என்பதற்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினமும் ஒரு சான்றாகும். அந் நகரம் மிக நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

என்பது தெரிகிறது. வடநாட்டில் இருந்த பாடலி புத்திரம் நீளச் சதுர அமைப்பினைப் பெற்றிருந்தது என்றும், அதன் நீளம் ஒன்பது கல் அளவும் அகலம் ஒன்றரைக்கல் அளவுமாக அமைந்திருந்தன என்றும் அறிகின்றோம். பாண்டியர் தலைநகராய் விளங்கிய மதுரை தாமரை மலர் போன்று வட்ட வடிவமான உருவ அமைப்பைப் பெற்றிருந்தது. நாம் படிக்கும் புகார் நகரம் சதுர வடிவோடு கூடியிருந்தது ; நீளத்திலும் அகலத்திலும் சுமார் பத்துக் கல் அளவு அமைந்து, சிறந்த உள்ளமைப்பினைப் பெற்றிருந்தது.

பிரிவுகள் :

கடற்கரையோரத்தில் தொடங்கிய நகரம் உள் நோக்கி ஓடியமைந்த அமைப்பாய் விளங்கிற்று. இது இரு பெரும்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. கடற்கரையைச் சார்ந்த பகுதி மருவூர்ப் பாக்கம் எனவும், உட்பக்கமாய் அமைந்த பகுதி பட்டினப் பாக்கம் எனவும், இவ்விரு பகுதிகளுக்கும் இடையில் அமைந்திருந்த பகுதி நாளங்காடி எனவும் வழங்கப்பட்டன.

மருவூர்ப் பாக்கம் :

மருவூர்ப் பாக்கத்தில் வேயா மாடமும் பெரிய கலம் பெய்த இருக்கைகளும் மாளின் கண் போலச் செய்த காற்று இயங்கும் சாளரங்களையுடைய மாளிகைகளும் இருந்தன. எகிப்து, கிரீஸ் முதலிய பிற நாடுகளிலிருந்து வந்த வணிகர் தொழிலாளர் முதலாயினோர் அக்காலத்தில் யவனர் என்று வழங்கப்பட்டனர். இந்த யவனர்கள் கண்களுக்குக் கவர்ச்சியூட்டும் மாபெரு மாளிகைகளில் தங்கியிருந்த இருப்

பிடங்களும் அங்கிருந்தன. அவ்விருப்பிடங்களேயன்றி. வேறு பல வகை நாடுகளிலிருந்தும் கலம் செலுத்திச் செல்வம் திரட்டும் எண்ணங்கொண்டு வந்த பரதேசத் தவர் பலரும் ஒரு நாட்டிற் பிறந்தவரைப் போல மனங்கலந்து உறைந்திருக்கும் கடலோரக் கட்டடங் களும் இருந்தன.

அடுத்து வண்ணம், சுண்ணம்; சாந்தம், பூ, அகில் முதலிய நறுமணப் பொருள்கள் 'ஆகிய இவற் றைத் தெருவில் விற்றுத் திரியும் மக்கள் வாழ்ந்த நகரத் தெருக்கள் இருந்தன. பட்டு நூலாலும், உரோமத் தாலும், பருத்தி நூலாலும்; நுண்ணிய தொழில்களை ஊசியால் பிணிக்கும் பட்டுச் சாலியர் வாழுமிடங்கள், பட்டு, பவளம், சந்தனம், அகில், முத்து, மணி, பொன் ஆகிய இவைகள் அளந்து அறிந்துகொள்ள முடியாத அளவு நிறைந்து கிடந்த அகன்ற இடத்தையுடைய விதி, எட்டு வகைப்பட்ட கூலங்களைக் குவித்து விற்கும் கூலவிதி, பிட்டு வணிகர், அப்பம் சுடுவோர், கள் விற் போர், மீன் விற்போர், வெண்ணிற உப்பு விற்போர், வெற்றிலை விற்போர், விரைப் பொருள்களை விற்போர், ஆட்டின் தசைகளை விற்போர், எண்ணெய் வாணிகர் ஆகிய இவர்கள் நெருங்கி வாழும் இருப்பிடங்கள் தொடர்ந்து இருந்தன. வெண்கலக் கன்னாரும், செப்புப் பாத்திரம் செய்வாரும், தச்சரும், கொல்லரும், ஓவியர் களும், சுண்ணாம்பினால் பாவை முதலியன செய்வாரும், பொன் வேலை செய்யும் உருக்குத் தட்டாரும், இரத்தினப் பணித் தட்டாரும், தையற் காரரும், செம் மாரும், துணியாலும் நெட்டியாலும் பலவகை உருக்

களைச் செய்யும் தொழில் விளைஞரும் வாழ்ந்த இடங்கள் அங்கிருந்தன. குரல் முதலிய ஏழிசைரினையும் குற்றம் இல்லாமல் அமைத்துப் பண்களைப் பாடவல்ல இசை மரபினையறிந்த பெரும்பாணர்கள் இருந்த இருக்கையும் அங்கிருந்தது. மற்றும் சிறிய கைத்தொழில் செய்வாரும், பிறர் ஏவும் குற்றவேல் செய்வாரும் உறையும் இடங்களும் அங்கு விளங்கின.

பட்டினப்பாக்கம் :

பட்டினப்பாக்கம் எத்தகைய அமைப்பொடு விளங்கிற்று? பெரிய அரசவீதியும், கொடியணிந்த தேரோடும் வீதியும், கடைத் தெருவும், பெருங்குடி வாணிகரின் மாடங்கள் நிறைந்த தெருவும், மறையோர் இருக்கையும், உழவரொடு மருத்துவ நூலோரும் காலக் கணிதரும் வாழ்ந்த இருப்பிடங்களும் அங்கு விளங்கின. ஒளிக் கற்களைச் செப்பம் செய்வோரும், வளையை அறுத்து இயற்றுவோரும் வாழ்ந்த அகன்ற பெரிய வீதியும், நின்றேத்தும் சூதர், இருந்தேத்தும் மாகதர், வேதாளிகர் என்று சொல்லப்பட்ட இவரோடு நாழிகைக் கணக்கர், சாந்திக்கூத்தர், கணிகையர், ஆடல் கூத்தியர், பூவிலை மடந்தையர், ஏவல் சிலதியர், பயில் தொழில் குயிலுவர், பல வகையான வாச்சியக்காரர், விதூடகர் ஆகிய இவர்கள் வாழ்ந்த இருப்பிடங்களும் அமைந்திருந்தன.

புரவிகளைச் செலுத்துவோர், யானைப்பாகர், தேர்ப்பாகர், காலாட்படைத் தலைவர் ஆகியவர்கள் மன்னனது அரண்மனையைப் புறத்தே சூழ்ந்திருக்கும் பெரிய பரந்த இடங்களில் வாழ்ந்திருந்தார்கள். இவ்வாறு பட்டினப்பாக்கம் சிறப்பெய்தியிருந்தது.

நாளங்காடி :

மருவூர்ப் பாக்கம், பட்டினப் பாக்கம் என்னும் இரண்டு பகுதிகளுக்கும் இடையே அமைந்த இடத்தில் நாளங்காடி என்னும் காலேக் கடைத்தெரு இருந்தது. அங்கே கட்டப்பட்ட கடைகளின் முன்னர்த் தழை மிக்க மரங்கள் காட்சியளித்தன. பண்டங்களை வாங்குவோர் ஓசையும், விற்போர் ஓசையும் இடையருது ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

பண்டசாலை :

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துத் துறைமுகத்தில் பல வேறு நாடுகளிலிருந்து வாணிபத்திற்காகக் கப்பல்கள் வந்தன என்றும், அவை பொன்னையும் வேறு சில பொருள்களையும் கொண்டு வந்து இறக்கிவிட்டுத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பல பொருள்களைச் சிறப்பாக மிளகினை ஏற்றிச் சென்றன என்றும் படித்தோமல்லவா ? இறக்கு மதி ஏற்றுமதிக்குரிய பண்டங்கள் அளவிறந்தன கொட்டிவைக்கப்பட்ட பண்டசாலை, கடல் அருகே அமைந்திருந்தது. அப்பண்டசாலையில் அரசனுக்குரிய சுங்க வரியினை வசூல் செய்ய அதிகாரிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் அரசனுடைய அடையாள முத்திரையாகிய புலிப்பொறியினை இறக்குமதி செய்த பண்டங்களின் மேலிட்டுக் கடற்கரையினின்றும் வெளியே அனுப்பினார்கள்.

எல்லையறிய முடியாத பொதி மூட்டைகளாகிய அப்பண்டங்கள் மலை போலக் குவிந்து கிடந்தன. அவற்றின் மேல் நாயும் ஆடும் ஏறி விளையாடிய காட்சி, மலை உச்சியில் வருடையாடு விளையாடுவது போன்

றிருந்தது. இவ்வாறு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைத் தாம் பாடிய பட்டினப்பாலை என்னும் நூலுள் சிறப்பித்தார் ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனார். பண்டங்கள் அளவு கடந்து நிறைந்து உயர்ந்து ஒங்கி இருக்குமாறு அடுக்கப்பட்ட காட்சி கண்ணனாருக்கு மலையினை நினைப்பூட்டியிருக்கிறது. இந்த உவமை பட்டினத்தில் நடந்த வர்ணிப்பு பெருக்கின் அளவை நமக்கு ஒருவாறு உணர்த்துகின்றது அல்லவா?

இந்தப் பொருள்களை இரவும் பகலும் உறக்கமும் ஓய்வும் இன்றிக் காவலர்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஞாயிற்றின் தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகள் எவ்வாறு இடையருது தம் கடமையாகிய ஒடுதலைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றனவோ, அவ்வாறே இடையீடு இல்லாமல் தவறுதல் சிறிதும் இன்றித் தம் கடமையைக் காவலர்கள் செய்துகொண்டிருந்தார்கள் என்று மேற் குறித்த ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

பரதவர் :

பண்டசாலையின் சிறப்பு இவ்வாறிருக்க, இப்பண்ட சாலையமைந்த இடத்து வாழ்ந்த கடலோடிகளாகிய பரதவர்களைப்பற்றிச் சிறிது பார்ப்போம். அவர்கள் கடற்கரை ஓரத்தில் சிறு சிறு குடிசைகளைக் கட்டிக் கொண்டு வாழ்கின்றார்கள். தூய மணல் அவர்கள் வாழிடத்துக்கு அழகு செய்கிறது. அவர்கள் முழு நிலாக் காலத்தில் திமிலைச் (படகு) செலுத்தி மீன் பிடிக்கும் வழக்கத்தை விடுத்துக் குடும்பத்தினருடன் குலாவியிருக்கின்றார்கள். சுரு மீனின் கொம்பை நட்டுத் தாமும் தம் மகளிருமாகக் கடலிறைவனுக்குத் தம் வணக்கத்தைச்

செலுத்துகின்றனர். தாழையில் பூத்த மலரையணிந்து பனைமரின்னிறும் இறக்கிய சாற்றினைக் குடித்துக் களிக்கின்ற அவர்கள், கடற்கரையைச் சேர்கின்றார்கள் ; அங்குக் காவிரி கடலொடு கலக்குமிடத்தில் நீராடுகின்றார்கள் ; பின்னர்க் காவிரியாற்று நீரில் துளைந்தாடுகின்றார்கள். மகிழ்ச்சியிலே சிறந்த அம்மக்கள் நண்டினைப் பிடித்து விளையாடுகிறார்கள் ; பாய்ந்து வரும் அலையில் தோய்ந்து ஆடுகின்றார்கள் ; மணலால் பாவையினைச் செய்து மகிழ்கிறார்கள்.

மன்ற விளையாட்டு :

மகிழ்ச்சியிலே செருக்குற்ற ஆடவர்கள் மன்றத்தைச் சேர்கின்றார்கள் ; அங்கு உடலொடு உடல் தாக்கிப் பயில்கின்றார்கள் ; படைக் கலங்களைக் கையில் கொண்டு கலங்கள் ஒன்றொடு ஒன்று மோத விளையாடுகின்றார்கள். பார்ப்போர் இவர்தம் விளையாட்டுப் போரில் வீரம் சிறந்து விளங்குவதை அறிகின்றார்கள். இத்தகைய ஆடல் முடிந்ததும் ஆட்டுக்கிடாய்களை ஒன்றோடு ஒன்று மோத விட்டும், சிவல் பறவைகளை ஒன்றோடொன்று சண்டையிடச் செய்தும், அவற்றின் வெற்றி தோல்விகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். ஆண்மை வாய்ந்த அப்பரதவர்களே மாபெருங்கலங்களைக் கடலிலே செலுத்திப் பட்டினத்து வாணிகத்தைப் பன்மடங்கு பெருக்கிய வல்லவர்கள்.

நகர்ப்புறம் :

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சுற்றிக் காவலாகப் பெருமதில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அம்மதிலுக்குப் புறத்தில் கனி தரும் நறுமலர்ச் சோலைகள் பல அமைந்

திருந்தன. அச்சோலைகளிடையே உலகைத் துறந்த அறிவர் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்கள் அறத்தைப் பற்றியும், அறத்தின் உருவாயமைந்த இறைவனைப் பற்றியும் இடையருது எண்ணித் தாம் கண்ட நற்பெருங்கருத்துக்களை மக்களுக்கு வழங்கி வந்தார்கள். பௌத்தப் பள்ளியும், அரார்தாணம் என்னும் சமணப் பள்ளிகளும், வேதத்தின் வழி யாகம் செய்த அந்தணர் வேள்வி செய் இடங்களும், அச்சமூட்டும் பூதங்கள் காவலாக அமைக்கப்பட்ட காளி கோயிலும் அவண் இருந்தன. ' இரு காமத்து இணையேரி ' எனப்பட்ட சோம குண்டமும் சூரிய குண்டமும், அடுத்துக் காம வேள் கோட்டமும் அங்கமைந்திருந்தன. இரு குண்டங்களிலும் நீராடிக் காமவேளைக் கைதொழுத மகளிர் இவ்வுலகத்தே தம் கணவரொடு இன்புற்று வாழ்வரெனவும், மறுமையில் போகம் செய் பூமியில் போய்ப் பிறப்பர் எனவும் சிலர் நம்பினர்.

அறச்சாலை :

புறமதிலைக் கடந்ததும் அறச்சாலை அழகுற அமைந்திருந்தது. அங்குச் சோறு வடித்த கஞ்சி ஆறு போல ஓடியது; பெருஞ்சோறு, வந்தவர்க்கெல்லாம் வழங்கப்பட்டது. மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டந்தானே ! இவ்வுண்மையை நன்கறிந்திருந்த நகரமக்கள் பசிப்பிணியைப் போக்க இவ்வறச்சாலையை அமைத்திருந்தார்கள். உற்றார் உறவினர் எவருமின்றித் தம்மைக் காப்பார் இல்லாமையால் துன்புறுகின்ற மக்களின் பசியைப் போக்க இந்த அறச்சாலை பயன்பட்டது.

தொழிலாளர் :

மருவூர்ப்பாக்கத்தில் வெளி நாட்டவரும் உள் நாட்டவரும் தொழில் விளைஞரும் வாழ்ந்தனர் என்ற பதைக் கண்டோம். தாம் வேலை செய்யும் தொழில் நிலையங்களை அடுத்துத் தொழிலாளர் வதிந்தனர். உழைத்து இளைக்கும் அவர் உடலுக்குக் கடற்காற்றுப் பெரிதும் பயன் விளைத்தது. ஆகவே, இந்நாளிலும் இம்முறை பாராட்டப்படுதற்குரியதாய் அமைந்திருக்கிறது என்பதில் ஐயமுண்டோ!

பட்டினப்பாக்கத்துச் சிறப்பு :

பட்டினப்பாக்கத்தில் மன்னனுடைய பெரிய அரண்மனையும், அரச விதியும் இடம் பெற்றிருந்தன எனக் கண்டோம். அங்குள்ள ஆவண விதியில் அங்கு வாழ்கின்ற மக்களுக்குத் தேவையான பொருள்கள் யாவும் கிடைத்து வந்தன. அரண்மனையைச் சுற்றிலும் அரசனோடு தொடர்புடையார் வாழ்ந்தனர் என்பது சிறப்பாக நோக்குதற்குரியது. - அங்கு மிகப் பெரிய வெற்றிடங்கள் யானை, குதிரை முதலியவற்றைப் பழக்குவதற்குப் பயன் பட்டன. இப்பழக்கம் மன்னன் படைக்குத் தேவைதானே! நடுவிடம் நாளங்காடியாய் விளங்கிற்று. இரு பாக்கங்களிலும் வாழ்கின்ற மக்களின் தேவையை நிரப்பும் பொருள்கள் அங்குக் குவிந்து கிடந்தன. இம்முறையும் போற்றுதற்குரியதே. வாழ்வோர் வசதிகேற்ப வாழிடங்கள் அமைந்து தொழில் செய்வோர் தன்மைக்கேற்பத் தொழிலிடங்கள் சிறந்து நித்க ஒரு நகரம் அமைந்தால், அந்நகர மக்களுக்கு வேறு குறை ஏது?

இறைவர் கோயில்கள் முதலியன :

அந்தகரத்தில் சிவபெருமானை வழிபட்டோரும், ஆறுமுகக் கடவுளின் அடியினை வணங்குவோரும், திருமலைப் போற்றுவோரும், பல தேவனைப் பணிவோரும், புத்தன் புகழ் பாடுவோரும், அருகனை அர்ச்சிப்போருமாக மக்கள் வாழ்ந்தார்கள். இந்திரனும் போற்றப் பட்டான். அவனுக்குச் சிறப்புச் செய்யக் கொண்டாடப்பட்ட இந்திர விழாவைப் பற்றி நாம் முன்னர்ப் படித்திருக்கின்றோம். கூறி வந்த இக்கடவுளர்களுக்குக் கோயில்களும் கோட்டங்களும் மக்கள் கட்டியிருந்தார்கள். மக்களுக்குப் பகலிலும் இரவிலும் ஒளி தரும் ஞாயிறு திங்கள் எனும் கோள்களுக்கும் கோயில்கள் இருந்தன.

‘பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயில்’ சிவனுக்குரியது. ‘அறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயில்’ முருகப் பெருமானுக்கமைந்தது. ‘வால்வளை மேனி வாடியோன் கோயில்’ பலதேவனுக்குப் பொருந்தியது. ‘நீல மேனி நெடியோன் கோயில்’ திருமாலுக்கு எழுந்தது. இந்திரன் நாட்டிலுள்ள கற்பகத்தருவினுக்காக ‘அமரர் தருக்கோட்டமும்,’ அவன்தன் ஐராவத யானைக்காக ‘வெளியானைக் கோட்டமும்,’ அவனுடைய வச்சிரப் படைக்காக ‘வச்சிரக் கோட்டமும்,’ விளங்கின. ஞாயிறு, திங்கள் ஆகியவற்றிற்கு ‘உச்சிக்கிழான் கோட்டமும்,’ ‘நிலாக் கோட்டமும்’ சிறந்து நின்றன. சிவபெருமானுக்குக் கோயில் அமைந்திருந்தது போலவே, அவன் எழுந்தருளி அருள் புரியும் கைலாய மலை வழிபடப்பட்ட ‘ஊர்க்கோட்டமும்,’ குமரவேள்கு

சூக் கோட்டம் அமைந்தது போல அவன் ஏந்திய வேலுக்கு 'வேற்கோட்டமும்' விளங்கின. சாத்தன் என்ற தேவனுக்கும் கோயில் இருந்தது. நிக்கந்தக் கோட்டம், மற்றைக் கோட்டங்களைப் போல விளங்கிற்று.

புத்த பெருமானை வழிபடும் பெளத்தப் பள்ளியும், அப்பெருமகன் அருளிச் செய்த ஆகமத்தை விளக்கமாக எடுத்து மக்களுக்கு விளக்குவதற்கு இடமாய் அமைந்த ஏழு விகாரங்களும் விளங்கின. இவை 'இந்திர விகாரம்' எனப்பட்டன.

சுருங்கக் கூறின், புகார் நகரம் மிகவும் செம்மையான அமைப்பினைப் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கியது என்னலாம்.

7. காவியங்கண்ட காரிகையர்

காவியங்களும் பெண்மையும் :

புகார் நகரத்தில் ஆண்மையும் வீரமும் செறிந்த ஆடவர் வாழ்ந்தனர். 'மன்னன் வெற்றி கொள்க!' எனத் தம் தலையினையும் அரிந்து பலி பீடத்தில் வைத்த ஆண்மையாளர் வாழ்ந்த அந்நகரத்தில் பெண்மை பேணிப் பெருந்தகைமையுடன் வாழ்ந்த பெண்டிரும் பலர் வாழ்ந்தனர். மிகு பழங்காலந்தொட்டே இத்தகைய ஆடவரும் மகளிரும் ஆண்மைக்கும் பெண்மைக்கும் எடுத்துக்காட்டாய் நலத்துடன் திகழ்ந்தனர் என்னும் உண்மையைச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் இவ்விரு காவியங்களும் நமக்கும் புலப்படுத்துகின்றன.

கண்ணகி :

சிலப்பதிகாரத்துச் சிறந்து நிற்பவர் கண்ணகி, மாதவி என்னும் மகளிர் இருவரும். கண்ணகி நல்லாள், நலமெல்லாம் சிறந்த காரிகையாய் விளங்கினாள். கணவனைக் கடவுளாகக் கருதி வழிபட்ட மாண்பு அவளுடையது. தன்னைத் தனியே இருத்திப் பிரிந்து சென்ற கோவலன் கொடுமை செய்தவன் என்று நினைப்பதற்கும் அவள் நெஞ்சம் கூசிற்று. கோவலனைப் பெற்றோர், தம் மருமகளாகிய கண்ணகி, கணவனின் பிரிவினால் வருந்துகின்றாள் என்று கருதா வாறு தன்னை மறைத்தொழுகிய பெண்மை அவளிடத்தில் விளங்கியது. பல்லாண்டுகள் பிரிந்திருந்த கணவன் ஒருநாள் தானிருந்த இடம் வந்து, 'மதுரைக்குச் செல்லும் எண்ணமுடையேன்,' என்ற போது, 'ஏன்? எதற்கு? என்னும் வினாக்களையும் எழுப்பாது அவனுடன் நெடுங்கானத்தில் நடந்து, கால் கொப்புளம் கொள்ளவும் அதனைக் கருதாது, அவ்வழியில் தன் கணவன் கால்கள் துன்புறுமே என்று ஏங்கிய இரக்க நெஞ்சத்தினள் அவள். வேற்றாராகிய மதுரையில் செய்யாத குற்றத்திற்காகக் கொலை செய்யப்பட்டான் தன் மணான் என்றதும் சீறி எழுந்த செல்வி அவள். 'கள்வனோ என் கணவன்!' எனப் பாண்டியனும் அஞ்சுமாறு கேட்ட அணங்கு அவள். கணவனைப் பிரிந்து வாழ ஒருப்படாத ஒருமைப் பண்பால் உள்ளம் தளர்ந்து உணர்வு அழிந்து உலகினின்றும் நீங்கிய உயர்ந்த மகள் அவள்.

மாதவி :

கணிகையர் குலத்துப் பிறந்தவள் மாதவி ; ஆனால், அந்தக் குல ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்ளாத மடந்தை ; ஆடல், பாடல், அழகு எனும் மூன்றிலும் சிறந்து, சோழ மன்னனிடமிருந்து ‘தலைக் கோலரிவை’ எனும் சிறப்பெய்தியவள். தன்னைச் சார்ந்த கோவலனைத் தன் கணவனாகக் கொண்டொழுகி, அவ்வொழுக்கத்தில் இறுதி வரையில் தளர்ச்சி இல்லாது வாழ்ந்த தகைமை அவளுடையது. இசையிலும் ஈடும் எடுப்பும் அற்று விளங்கிய இயல்பை மாதவி பெற்றிருந்தாள். சிலப்பதிகாரமாகிய காவியத்தில் சிறிதிடமே பெற்ற அச்செவ்வியாள், தன் பெயரால் ஒரு காவியம் எழும் பண்பு நலம் பெற்ற மகளாகிய மணிமேகலையைப் பெற்றவள். கோவலனுடன் வாழ்ந்த காலம் எல்லாம் கொழுநனாகிய அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிகளைக் குறைவின்றிச் செய்து முடித்த குலமகள் அவள்.

‘தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.’

என்னும் திருக்குறளுக்கு இலக்கியமாய் விளங்கிய விளக்கம் மாதவியிடம் விளங்குகின்றது. கணவன் கொலை செய்யப்பட்டமையை அறிந்த அவ்வரிவை உலகத்தையே துறந்தாள் ; தன் மகளாகிய மணிமேகலையைத் தனித்துத் தன் தாயிடம் விடுப்பின் ஏதம் விளையும் என்றறிந்து, அவளையும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு பௌத்தப்பள்ளியில் நுழைந்து, தவ

நெறியை மேற்கொண்டொழுகினாள். பதியிலார் மற
பில் பிறந்த அப்பாவை, பண்பு நலங்கனிந்த பத்தினி
யாய்ச் சிறந்து, பாவலராலும் நாவலராலும் பாராட்டம்
படுகின்றாள்.

மணிமேகலை :

மாதவிக்கும் கோவலனுக்கும் பிறந்த மணிமேகலை,
சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றிய 'மணிமேகலை' என்னும்
காவியத்தின் தலைவியாய்த் திகழ்கின்றாள். அவள்
இளமையிலேயே பேரறிவு பெற்றுச் சிறந்தாள். புத்த
மதம், அவள் பிறந்தமையாலேதான் தமிழ் நாட்டில்
பெருமையுற்றதோ என்றும் நாம் எண்ணவேண்டிய
வர்களாய் இருக்கின்றோம். மணிமேகலை, பூம்புகாரில்
பிறந்து, புத்த மதத்தில் தாயுடன் புகுந்து, அறவண
அடிகளின் அறிவுரையால் தெளிந்த மதி பெற்று,
காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அமுத சுரபி ஏந்தி அறம்
வளர்த்தாள். அறம் வளர்த்த அச்செல்வி காஞ்சனன்
மறச் செயலால் சிறைக்கோட்டம் புகுந்தாள் ; மனம்
கலங்கியிருந்த சோழ மன்னன் மனைவிக்கு அறிவுத்
தெளிவினைப் புகட்டி, வஞ்சிமாநகரம் புகுந்து, ஆண்டு
அமைக்கப்பட்டிருந்த கண்ணகியின் கோட்டத்தில் அக்
கற்புக்கரசியை வணங்கி, காஞ்சி சேர்ந்து, பல மதவாதி
களின் கருத்தறிந்து, இறுதியில் அறவண அடிகளின்
பொன்னுரை கேட்டுப் 'பிறப்பொழிவதாக!' என
நோற்றாள்.

இப்போது நாம் கண்ட இம்மூவரன்றி, வேறு
சிலரும் மணிமேகலைக் காவியத்தில் குறிக்கப்படுகின்

றனர். அவர்கள் மருதி, விசாகை, ஆதிரை என்பவர்கள்.

ககந்தன் ஆட்சி :

புகாருக்குப் பொருந்திய வேறு பெயர்களைப் பற்றி நாம் முன்பு படித்தோம். காகந்தி என்னும் பெயரும் அந்நகரத்திற்கு வழங்கியதை நாம் அறிவோம். காந்தன் என்னும் சோழன் ஆண்ட பொழுது அரசர் குலத்தை அழித்து வந்த பரசுராமன், காந்தனையும் அழித்துவிடுவான் என்றஞ்சிய சம்பாபதி, அவனை வெளியேறுமாறு கட்டளையிட, அவன், தனக்கும் கணிகை ஒருத்திக்கும் பிறந்த வீரனாகிய ககந்தன் என்பவனைத் தற்காலிகமாக அரசனாக்கினான் என்பதும், ககந்தனால் ஆளப்பட்டமையின் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குக் காகந்தி என்னும் பெயர் நிலவுக எனக் காந்தன் ஆணையிட்டான் என்பதும் நமக்குத் தெரியுமல்லவா?

இரு நிகழ்ச்சிகள் :

ககந்தன் அரசாண்ட பொழுது நிகழ்ந்த இரு நிகழ்ச்சிகளில் மருதி, விசாகை எனும் மகளிரின் கற்பின் திண்மை வெளியாகின்றது.

மருதியும் ககந்தன் மகனும் :

மருதி என்பவள் ஒரு நாள் காவிரியாற்றில் நீராடி விட்டிற்குத் திரும்பினாள். அவளுடன் எவரும் இல்லை. ஆதலின், ககந்தன் மகன் ஒருவன் மருதியைத் தவறான ஒழுக்கம் உடையவள் எனத் தவறாகக் கருதி, அவளிடம் சொல்லத் தகாத சொற்களைச் சொன்னான். கேட்ட

அம்மகள், நெஞ்சம் துணுக்குற்றுக் கலங்கினள் ;
 “என்னை அவன் இவ்வாறு எண்ணிவிட்டானே !
 கற்புடைய மகளிர் பிற ஆடவரின் நெஞ்சில் புகமாட்
 டாரே ! நான் புகுந்துவிட்டேனே ! என் கற்பு என்ன
 ஆயிற்று ? கற்பிழந்தவளா நான் ?” என்று அழுது
 புலம்பித் தன் விட்டிற்கு நேரே செல்லாது, சதுக்கப்
 பூதம் உள்ள இடத்திற்கு விரைந்தாள்.

சதுக்கப்பூதத்தின் அறிவுரை :

பூத சதுக்கத்தை அடைந்த மருதி, துன்பம் மிக்கு
 மயங்கி, “நான், என்னைக் கொண்ட கணவனுக்கு
 எத்தகைய குற்றமும் இழைக்கவில்லை. ஆனால், கண்ட
 வன் நெஞ்சில் எளிமையாய்ப் புகுந்தேன் ! இல்லறத்
 தில் கற்பறம் வழுவாத நான் செய்த குற்றம் ஒன்றை
 யும் அறியேன் ! சதுக்கப்பூதமே, அல்லவை செய்
 தோரை நீ அழிப்பாய் என்று சொல்கிறார்களே !
 என்னைத் தவறாக மதித்துத் தகாதன பேசியவன்
 உயிரோடு வாழ்கின்றானே ! நீ பொய்ம்மையை
 உடையையோ ?” எனப் பலவாறு கூறிப் புலம்பினள்.
 அவள் முன்னர் அப்பூதம் தோன்றி, “நேரிழையாய்,
 ‘தெய்வம் தொழாஅன் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
 பெய்யெனப் பெய்யும் மழை,’

என்ற வள்ளுவன் வாக்கின் வாய்மையை நீ அறியாய்
 போலும் ! நீ பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி
 களையும் பொருளொடு புணர்ந்த நகை மொழிகளையும்
 பிறரிடம் கேட்டாய் ; கணவனைத் தவிர்த்து வேறு
 கடவுளரை வணங்கினாய் ; நின் ஏவலால் மழை
 பெய்யாது. கற்புடை மகளிரைப் போலப் பிறர் நெஞ்ச

சுடும் பெற்றியும் நினக்கு இல்லை. முற்கூறிய நின் செயல் களை நீக்கிக் கணாவன் வழி முழுவதும் நிற்பாயானால், நின் கற்புப் பிறர் நெஞ்சினைச் சுடும் ஆற்றலைப் பெறும் ; நின் ஏவலைக் கேட்டு மழையும் பொழியும் ; நீ விரும்பிய வண்ணம் ஒழுகும் பெண்டிரினத்தைச் சேர்ந்தவளும் அல்லே. ஆதலின், நின்னை என் பாசமும் கட்டாது. அரசன் முறை செய்தற்குக் கால அளவு ஏழு நாள். அந்நாட்களுள் அவன் முறை செய்யாது தவறுவானேயானால், நான் முறை செய்வேன். இன்றைக்கு ஏழாம் நாளில் நின்னிடம் வைத்த காதல் நெஞ்சினனது அடாச்செயலைக் ககந்தன் கேள்வியுற்று அவனை வாளால் எறிந்து ஒழிப்பான்," என்று சொல்லிற்று.

ககந்தன் அரசு முறை :

சதுக்கப் பூதத்தின் கூற்றின் வழியே மன்னவன் தன் மைந்தனின் அடாத செயலைக் கேள்வியுற்று, அவனைத் தன் வாளால் வெட்டிக் கொன்றான். இனி, விசாகை என்னும் பெயருடன் கூடிய மற்றொரு கற்பரசியின் வரலாற்றைக் காண்போம் :

விசாகையும் தத்தனும் :

வணிக மரபில் தரும தத்தன் என்பான் ஒருவன் வாழ்ந்திருந்தான். விசாகை என்னும் அவன் மாமன் மகள் சிறந்த அழகுடையவளாய்த் திகழ்ந்தாள். ஓவியத்தினும் சிறந்த வனப்புடைய அந்நங்கையும், மன்மதனும் வெட்கும் பேரழகுடைய தரும தத்தனும் நெஞ்சில் எவ்விதத் தீய எண்ணமும் இன்றிக் கலந்து

பழகினர். ஊரவர், விசாகை தருமனைக் களவியல் முறையில் கலந்து மணந்தாள் எனப் பழிச்சொல் பரப்பினர். இம்மொழி விசாகையின் செவியிலும் ஏறிற்று. அழுது துடித்து அலமந்த அவ்வாரணங்கு, அணிகளை அகற்றி, ஊரம்பலம் அடைந்து, அங்கிருந்த கந்திற்பாவையின் முன்னின்று, “நாவுடைப் பாவையே, உலகோர் என்மேல் விண் பழி சுமத்துகின்றனரே ! இது தருமோ ! அவச்சொல்லை அழித்து எனக்கருள் புரி,” எனப் புலம்பித் தொழுதாள். அது கேட்ட கந்திற்பாவை, “உலகீர், மழை தரும் கற்பு மாண்பு இவளுடையது,” என விசாகையின் பெருமையை எடுத்துக் கூறியது. ‘தூய நெஞ்சுடைய விசாகைக்குத் துயர் விளைத்திட்டோமே !’ என மக்கள் கவன்று தங்கள் மனத்தை நெறிப்படுத்திக்கொண்டார்கள்.

விசாகை கன்னி மாடம் புகுதல் :

விசாகை ஆழ்ந்து எண்ணும் அறிவுடையவள். “கடவுள் பாவை கூறியது கட்டுரையாயினும், விட்டொழியார் இந்த ஊரார் ; என் மைத்துனனாகிய தரும தத்தனை மறுபிறப்பில் மனனாகப் பெறுவேன் ; இப்பிறப்பில் இல்லை,” என்று மனவுறுதி பூண்டாள் ; தன் முடிபினைத் தன் தாய்க்கறிவித்துத் தந்தையிடம் விடை பெற்றுக் கன்னி மாடம் புகுந்து கடுந்தவம் இயற்றினள்.

தத்தன் செயல் :

‘அலர் தூற்றிய ஊரில் வாழ்வதும் ஆகாது,’ என்று எண்ணிய தரும தத்தன், வாணிகம் செய்யும்.

பொருட்டு மதுரை மாநகரம் அடைந்தான். ‘விசாகையைப் பெருத நான் வேறு எப்பெண்ணையும் இப்பிறப்பில் மணக்க மாட்டேன்!’ என்ற உறுதியைக்கொண்டு, வாணிக மரபின் வரும் பொருளிட்டினன் தத்தன்; செல்வம் செழிக்க, மன்னனும் மதிக்கும் மதிப்பைப் பெற்றனன். அறுபதாம் ஆண்டை அவன் அடைந்த பொழுது அந்தணன் ஒருவன் அவனைச் சார்ந்தான். “பெருநிதி படைத்த செல்வனே, பல அறங்களை நீ செய்யினும் பத்தினியில்லாக் காரணத்தால் புத்தேள் உலகம் புக மாட்டாய். இனியும் காலத்தை நீட்டியாது நின் நகரத்தை அடைவாயாக,” என்றனன்.

தத்தனும் விசாகையும் சந்தித்தல் :

தத்தன் மதுரை நீங்கித் தன்னூராகிய பூம்புகார் புகுந்தனன். வந்தவனைக் கண்டு எதிர்கொள்ளப் பலர் சென்றனர். அவருடன் விசாகையும் சென்றாள். இருவரையும் ஒருவரை மற்றொருவர் அறிந்துகொள்ள முடியாதவாறு காலம் மாற்றியமைத்திருந்தது. விசாகை தத்தனை நோக்கி, “நாம் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நம்மை மயக்கிய இளமையும் அழகும் எங்கோ புகுந்தன! இப்பிறப்பில் நின்னோடு வாழ முடியாத நான், தொடர்ந்து வரும் பிறப்பில் நின் அடி தொழுது வாழ்வேன். இளமை, யாக்கை, வான்பெருஞ்செல்வம் ஆகியவை நிலைத்தவை அல்ல. புதல்வரும் புத்தேள் உலகத்தைத் தாரார். மிக்க அறமே விழுத்துணையாகும். ஆதலின், அறம் செய்க,” என்றாள்.

அறவழி நிற்றல் :

தரும தத்தனும் தன் மாமன் மகள் கூறிய அற நெறிக்கு முரண்பட்டவனல்லன் ; தன்னையொத்து அப்பெரு நெறியைக் கருதும் அவளுக்குத் தான் கொண்டு வந்த செல்வத் திரளாக் காட்டினன். அவ் விருவரும் செய்த அறங்கள் பலப்பல.

ககந்தன் மகள் கதி :

இவ்வாறு தூய பண்புற்ற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு ஒழுகிய விசாகை, ஒரு நாள் பெருவிதியின் வழியே வந்தாள். அப்பொழுது மருதி காரணமாக மடிந்த மன்னனின் மகனுக்கு மூத்தவன் விசாகையைக் கண்டான் ; காதல் கூர்ந்தான். தன் தலையில் அணிந்திருந்த மாலையை அவள் கழுத்தில் சூட்ட விரும்பிக் கைநீட்டிக் கழற்ற முற்பட்டான். நீட்டிய கை நீட்டிய வாறே நின்றது. இக்கொடுஞ்செயலைக் கேட்ட ககந்தன், பழிச்செயலைச் செய்த தன் மகன் அழித்தற் குரியவனே எனக்கொண்டு அவளைக் கொன்றான்.

ஆதிரை :

ககந்தன் வாழ்ந்த காலத்து வாழ்ந்த இக்காரிகை டார் இருவரைப் பற்றியும் பேசும் மணிமேகலை, ஆதிரை என்ற கற்புடை நங்கையைப் பற்றியும் கூறுகின்றது.

ஆதிரை கணவன் சாதுவன் :

ஆதிரை மணிமேகலை வாழ்ந்த காலத்தே வாழ்ந்த வள் ; கற்புத்திறம் சிறந்தவள். அவள் கணவன் பெயர் சாதுவன். அவன் தீயோருடன் கூடித் தேடிய செல்வம் தேய்த்தான் ; பொருளையிழந்த பின் தன் புன்மையை

நினைத்துப் புலம்பினான். ஊரார் தன்னை 'உலுத்தன்' என்று கூறும்படி வாழ விரும்பாத சாதுவன், வங்கத் திற்கு வாணிபத்தினபொருட்டுச் சென்ற கலத்தில் தானும் ஏறி, வாணிபத்திற்காகப் புறப்பட்டுச் சென்றான். வழியில், கடல் புயலால் கொத்தளித்தது. அலை மலையென எழுந்தது. குருவளிக் காற்றுக் கலத்தின் பாய்மரங்களைச் சாய்த்தது. காற்றால் தாக்குண்ட கலம் சிதறுண்டது. உயிர் பிழைத்தவர் சிலர்; செத்தோர் பலர்.

ஆதிரை நினைவு :

சாதுவன், உடைந்த கப்பலின் மரத்துண்டினைப் பற்றி, அலை ஒதுக்கக் கரை சேர்ந்தான். அவன் உயிர் பிழைத்த உண்மையைக் கடலில் சாவாது காவிரிப்பூம் பட்டினம் மீண்டார் அறியார். ஆகவே, அவர்கள் சாதுவன் செத்தான் என்ற செய்தியைப் பரப்பினார்கள். அது கேட்ட ஆதிரையின் நெஞ்சம் நொந்தது. கணவனின்றி வாழ அவள் நெஞ்சு ஒருப்படவில்லை. கைம்மை நோன்பு நோற்கவும் அவள் உள்ளம் இசையவில்லை. தானும் செத்துச் செத்தானொடு சேர்வதே கடன் என்று அச்செல்வி எண்ணினள்.

எரியிடையில் ஆதிரை :

"ஊராரே, ஒள் அழல் ஈமம் தருவிர்!" எனப் புகார் மக்களை நோக்கிப் புலம்பிய ஆதிரைக்கு, அவர்கள் ஈமம் அமைத்துக் கொடுத்தார்கள். அவள் ஆடையுடுத்து மலர்கூடிச் சந்தனம் பூசி எரிந்துகொண்டிருந்த ஈமத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் இறங்கினள். அவளைச் சுற்றிலும் நெருப்புத் தன் செந்நாவினை நீட்டி எழுந்தது

ஆனால், அந்நெருப்பு அவனைச் சுடவில்லை. உடுத்துருந்த உடையும் குடியிருந்த பூவும், பூசியிருந்த சந்தனமும் பசுமையாய்ப் பொலிவுற்றிருந்தன. தாமரை மலரில் திருமகள் எழுந்தருளியிருந்தாற்போன்று ஆதிரையாகிய அப்பெருமாட்டி அனற்கொழுந்துக ளிடையே இருந்தாள்.

ஆதிரைக்குச் செய்வதொன்றும் புரியவில்லை. கொன்று மடிக்க வேண்டிய நெருப்புக் குளிர்த்து நின்றது தன் கொடுமையினால் போலும் என்று உண்மையறியாத ஆதிரை எண்ணினாள். அப்பொழுது வானத்தில் ஓர் அசுரி தோன்றி, “ஆதிரையே, கேள்; உன் கணவன் கடலில் மடியவில்லை; ஓடித்த மரத்துண்டினைப் பற்றி நாகர் வாழ் மலைப்பக்கம் சார்ந்தான்; அங்குப் பல ஆண்டுகள் இருக்க மாட்டான்; சந்திர தத்தன் கலத்தில் ஊர் வந்து சேருவான்,” என்று கூறிற்று. குளிர்த்த நீர்ப் பொய்கையில் புகுந்து நீராடி வருகின்றவனைப் போல அந்நங்கை நெருப்பினின்றும் வந்தாள்; “விரைந்து என் கணவன் வருக!” எனத் தன் விடு சேர்ந்து நோற்றிருந்தாள்; பத்தினிப் பெண்டிரும் தொழத் தகும் மாபெரும்பத்தினியாய் விளங்கினாள்.

கற்புடைக் காரிகையர் எழுவர் :

மருதி, வீசாகை, ஆதிரை என்னும் இம்மூவருடைய கதையும் மணிமேகலையில் காணப்படுகின்றது. புகாரிலே பிறந்த வேறு ஏழு மகளிரைப் பற்றிய குறிப்புச் சிலப்பதிகாரத்தில் பேசப்படுகின்றது. கண்ணகி, பாண்டியன் மனைவியின் முன்னர், “யான் ஒப்பற்ற

கற்புடை மகளிர் பிறந்த பதியின்கண் பிறந்தேன்," என்று கூறுகின்றாள். அப்போது, அப்பெருமாட்டி மகளிர் எழுவரைக் குறிக்கின்றாள். அவ்வெழுவரைப் பற்றிய குறிப்பினைக் காண்போம் :

தன் திருமணத்தில் ஐயமுற்று மாற்றாள் தன்னை இகழ்ந்த பொழுது, பகற்காலத்தில் வன்னி மரத்தையும், மடைப்பள்ளியையும் தனக்குச் சான்றாகப் பலர் முன்னிலையில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினாள் ஒரு பெண்.

காவிரிக் கரையில் மகளிர் சிலர் மணலில் பாவை செய்து விளையாட, அப்பாவையுள் ஒன்றினை, "இப்பாவை நினக்குக் கணவனாகும்," என்று ஒருத்தி வேறொரு பெண்ணை நோக்கிக் கூறினாள். கேட்ட அப்பெண், அச்சொற்களை உண்மையென நம்பி, அலைநீர் வந்து அப்பாவையை அழியா வண்ணம் காத்து நின்றாள். அவளொரு கற்பரசி.

சோழ நாடாண்ட கரிகாலன் மகள் ஆதிமந்தி. அவள் அத்தி என்பாளை மணந்தாள். ஆதிமந்தியும், அத்தியும், நீர் விழாவில் கலந்து காவிரியில் ஆடினர். காவிரி வெள்ளம் அவளை அடித்துச் சென்றது. அப்பொழுது அவள் அழுது புலம்பிக் கடலை நோக்கி ஓடி, "கணவனே, யாண்டுள்ளாய்?" என்று கதறிக் கணவனைப் பெற்று மீண்டாள்.

மற்றொருத்தி, தன் கணவன் கடல் வாணிகத்தின் மேற்செல்ல, அவன் வரும் வரையில் கல்லுருவம் கொண்டு புகார்க் கடற்கரையில் நின்று, கணவன் வந்த பின்னர்த் தன் கல்லுருவம் நீத்தாள்.

தன் கணவனுக்கு வாய்த்த மற்றொரு மனைவியின் குழந்தை கிணற்றில் விழப் பழி தன்மேல் சேராதிருப்பதற்காகத் தன் குழந்தையையும் கிணற்றில் இட்டு இரு குழந்தைகளையும் உயிரோடு பெற்றாள் ஒரு கற்புப் பாவை.

தன் கணவன் வேற்றார் சென்றிருந்த வேளையில் வேறொருவன் தன் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினதைக் கண்ட காரிகை ஒருத்தி, தன் கணவன் வரும் வரையில் தன் முகத்தைக் குரங்கு முகமாக மாற்றி வாழ்ந்தாள்.

வினாயாடுமிடத்தில், “நீ ஆண் குழந்தையையும் நான் பெண் குழந்தையையும் பெற்றால், அவர்களுக்கு மணமுடித்து வைப்போம்,” என்று தன் இளமைக் காலத்தில் தன் தோழியுடன் கூறிய சொற்களைத் தன் தோழி தனக்கு நினைவூட்டித் தன் மகளை அவள் மகனுக்கு மணம் முடித்து வைக்குமாறு கூறுகின்றாள் என்பதைத் தன் தந்தையிடம் தன் தாய் கூறக் கேட்ட பெண்ணொருத்தி, தானே முற்பட்டுக் குறித்த அம்மகளை மணந்து, தலையில் சமந்தாள்.

முடிவுரை :

இவ்வெழுவரும் விறு பெற்ற கற்பினர். இவர்கள் கண்ணகி வாழ்ந்த காலத்திலோ, அல்லது அதற்கு முன்னைய பழங்காலத்திலோ வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அழகும், சாயலும், கவர்ச்சியும், ஆடலும், பாடலும், கலையுணர் அறிவும் பெற்று வாழும் மங்கையர், கற்புத் திண்மையினையும் முற்றப் பெறுங்கால் முழுமையை எய்தித் தாம் பிறந்த நாட்டிற்கும் நகரத்திற்கும் பெருகையளிக்கின்றனர். பிடுற்ற அப்பாவையர்

பெரும்புலவர்களாலும் போற்றப்படுகின்றனர். சுற்பறம்—சிறந்த பெண்மை அறம்—புகாருக்கும் புனிதத் தமிழ்முகத்திற்கும் புதிய அறம் அன்று என்பது இதுகாறுங் கூறியவற்றால் புலனாகும்.

8. வாழிடங்களும் வாழ்க்கையும்

1.

முன்னுரை :

பட்டினத்துப் பிறந்த பத்தினிமாருட் சிலரைப் பற்றிப் பார்த்தோம். இனி, 'அப்பட்டினத்திலே மக்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் எத்தகைய முறையில் அமைந்திருந்தன? மக்கள் எப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு வாழ்ந்தார்கள்?' என்பதைப்பற்றிச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பட்டினப்பாலை எனும் நூல்களுள் காணப்படும் கருத்துக்களைக் காண்போம்:

புறஞ்சேரி :

நகரத்திற்குப் புறத்தேயும் மக்கள் வாழ்ந்திருந்தார்கள். நகர்ப்புறம் புறஞ்சேரி என்று வழங்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு வாழ்ந்தவர் செல்வத்தில் சிறந்த வாழ்க்கையினரல்லராயினும், போதுமான அளவு உணவும் உறையுளும் பெற்றிருந்தனர். புல் முதலிய வற்றால் வேயப்பெற்ற குடிசைகளே அவர்தம் இருப்பிடங்களாய் அமைந்தன. விட்டின் முற்பகுதியில் அமைந்த வெற்றிடத்தில் பயன் தரும் செடி கொடிகள் வளர்க்கப்பெற்றன. அச்செடி கொடிகள், கழுவி விடப்படும் நீரை உறிஞ்சி வளர்ந்து, நல்ல காய் கறிகளை நல்கின. பன்றி, ஆடு, கோழி, நாய் முதலியவற்றை

யும் அங்குள்ள மக்கள் வளர்த்தார்கள் ; உணவுப் பொருளைச் சமைக்கவும் குடிக்கவும் உறைக் கிணறுகளி லிருந்து நீரைப் பெற்றார்கள்.

பரதவர் வாழிடம் :

அடுத்து வாழ்ந்தவர் பரதவர். அவர்களுக்குக் கடலே விளை நிலம் ; மீன் பிடிக்கும் தூண்டிலும் வலையுமே கருவிகள். இடையருது வளர்ந்து பெருகி வாழ்ந்த மீனினங்களைப் படகில் ஏறிச் சென்று கடலில் வலை வீசிப் பிடித்தும், பல்வகை நீர் நிலைகளில் தூண்டிலிட்டு மீன் பிடித்தும் தங்கள் பசித்துயர் போக்கி அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். தாழ்ந்த குடிசைகளே அவர்கள் வாழ்ந்த இருப்பிடங்கள். மூங்கிலும், காட்டுக் கழிகளும் அக்குடிசைகளைக் கட்டுதற்குப் பயன்பட்டன. தருப்பையே, கூரையில் வேயும் பொருளாயிற்று. அக்குடிகள் 'குறியிறைக் குரம்பைகள்' எனப்படுகின்றன. மீனைப் பிடித்து இடும் பறிகள் விட்டின் முன் பக்கத்தில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. விட்டின் உள் கூரையில் மீன் பிடிக்கும் தூண்டில்கள் செருகப்பட்டிருந்தன. விட்டின் முற்பகுதியில் பரந்து கிடந்த மணல் பரப்பில் வேலையில்லா ஓய்வுக் காலங்களில் வலைகள் காய வைக்கப்பட்டன. புன்னைக் கிளைகளை வெட்டி நட்டு அமைக்கப்பட்ட பந்தல், விட்டின் முன் பகுதியில் உயர்ந்து நின்றது. அப்பந்தலிலே பாகல் முதலிய கொடிகள் படர்ந்து பூத்துக் காய்த்திருந்தன. ஓய்வுக் காலங்களில் அப்பந்தலடியில் வலைஞர் குடும்பத்தினர் ஒன்று கூடி மகிழ்ந்திருந்தனர்.

உழவர் குடில்:

நிலத்தை உழுது உண்போரும் உழுவித்து உண்போரும் என உழவர் இரு வகையினர் என அறியப்படுகின்றனர். உழுவித்துண்போர், நகருள் அமைந்த பெருங் கட்டடங்களில் வாழ்ந்தனர். உழுதுண்போர், தாம் பயிரிடும் மேட்டு நிலங்களில் தம் வாழிடங்களை அமைத்துக்கொண்டனர். அம்மேட்டுப் பாங்கான நிலங்கள் தென்னை மரச்சோலைகளாய் அமைந்திருந்தன. அவ்விடங்களிலே, தென்னங் கீற்றுக்களால வேயப்பட்ட குடிசைகள் அவர்களுக்குத் தனிமையும் இன்பமும் விளைத்தன. அக்குடிசைகளின் அருகில் உயர்ந்த கால்களை நட்டு அவற்றின்மேல் பசு, எருது முதலியவற்றிற்கு வேண்டிய வைக்கோல் முதலிய வற்றை இட்டிருந்தனர். அடுத்து மாட்டுத் தொழுவங்கள் அமைந்திருந்தன. வீட்டின் முன் மஞ்சள் வளர்ந்து மணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. எளிமை வாழ்வில் கண்ட இன்ப நலம் அவர்களிடத்து விளக்க முற்றிருந்தது.

தொழிலாளர் இருக்கை :

அடுத்து நாம் காண்பன தொழிலாளர் இருப் பிடங்கள். தொழிலாளர் தூய சுற்றுப் புறத்தில் சிறு சிறு வீடுகளில் வாழ்ந்தனர். தாம் வாழிடங்களுக்கு மிக அருகே கிடைத்த பொருள்கள் அவர்கள் வீடு கட்டிக்கொள்ளுதற்குப் பயன்பட்டன.

யவனர் மாடங்கள் :

புகார் நகரத்தில் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் கலஞ்செலுத்தி வந்தவருட்பலர், வாணிபம் காரண

மாகத் தங்கியிருந்தனர் என்பதை முன்னர் நாம் கண்டோமல்லவா? அவ்வவனர்கள் பெரிய மாடங்களில் வாழ்ந்தார்கள். அம்மாடங்களின் சாளரங்கள் (சன்னல்கள்) மானின் கண் போன்று அமைந்து கவர்ச்சிகரமாய் விளங்கின. அம்மாடங்களில் வாழ்ந்தோர்க்கு வேண்டும் வசதிகள் யாவும் சிறந்திருந்தன. அப்பகுதிகளில் ஒரு வேயப்பெருது ஒட்டப்பட்ட கட்டடங்கள் (வேயா மாடம்) பல இருந்தன.

2

இனி நகருள்ளே அமைந்த மாபெரு மானிகைகளின் அமைப்பைப்பற்றிக் காண்போம் :

மாடங்களின் உயர்ச்சி :

‘வானுற நிவந்த மேனிலை’ எனவும் ‘நிரை நிலை மாடத்து அரமியம்’ எனவும் பெருமானிகைகள் பேசப்படுகின்றன. இந்நாளில் விண்ணளவும் ஒங்கி நிற்கும் கட்டடங்கள் கட்டப்படுதலைக் காண்கின்றோம். அவ்வாறே முன்னாளிலும் செங்கல், மண், மணல், சுண்ணாம்பு முதலியவற்றைக் கொண்டு வானளவும் உயர்ந்து நிற்கும் பெருங்கட்டடங்கள் பலவற்றைப் புகார் நகர மக்கள் கட்டினார்கள். ஏழுடுக்கு, ஒன்பதடுக்கு என ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடுக்கி வைக்கப்பட்ட அடுக்குகளைப் பெற்ற மாபெருங்கோபுரங்கள் இன்றும் கடவுளர் கோயில்களை அணி செய்கின்ற காட்சியைக் காண்கின்றோமன்றோ? இவ்வாறே அன்றும் பலப்பல அடுக்குகள் அமைய ‘வானுலகிற்குச் செல்ல வழி காட்டும் ஏணியோ இவை!’ என்று யாவரும் வியக்கத்தக்க

உயர்ச்சி பெற்ற மேனிலை மாளிகைகளும் அரமியங் களும் அமைந்திருந்தன.

வேணிற்பள்ளியும் கூதிர்ப்பள்ளியும் :

அக்கட்டடங்களில் அடுக்குகளுக்கிடையே நிலா மணி முற்றம், கூதிர்ப்பள்ளி என்பவை அமைந்திருந் தன. நிலா மணி முற்றம், வேணிற்பள்ளி எனவும் வழங்கப்பட்டது. ஞாயிற்றின் வெங்கதிர் தண்ணிய பொருள்களையெல்லாம் கொடுஞ்சூடுடையனவாக மாற் றுங்காலம் கொடிய வேணிற்காலம். அக்காலத்தில் பகலெல்லாம் புழுங்கி வேர்த்த உடலுக்கு ஆறுதலை அளிப்பது நிலாமுற்றம். வெற்றிடமாய் விரிந்து பரந்த வெளியாய் அமைந்து காற்று நன்றாய் வீச அமைந்த இவ்விடத்திலே ஆட்வரும் மகளிரும் மாலை நேரத்திலும், முன்னிராப் பொழுதிலும் இருந்து மகிழ்ந்தனர். வாடை வீசங்காலம் கூதிர்காலம். அடி வயிறும் குளிரால் நடுங்கும் கொடிய காலம் அது. அது போது காற்றுப் பெரிதும் புகாத இடமே சூடு கொண்ட நலந்தரும். அத்தகைய இடம் கூதிர்ப்பள்ளி எனப்படும்.

சாளரங்கள் :

அக்கட்டடங்களில் சாளரங்கள் வரிசை வரிசை யாய் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. தமிழின் இனிமையையும், தென்றலின் நலத்தையும் நன்றய்த் தெளிந்தவர் நம் தென்னாட்டவர். ஆகவே, சிறப்பாக அச்சாளரங் கள் பல, கட்டடத்தின் தெற்குப் பகுதியில் அமைந் திருந்தன. அச்சாளரங்களின் முகப்பிடங்களில் மணிக் கோவைகளை ஒழுங்குபட நிரைத்து வகுத்திருந்தனர்.

அக்காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாய் அமைந்திருந்தது. மிக உயர்ந்த அடுக்கிடங்களில் அமைந்த அச்சாளங்களை அடுத்து இருந்த மகளிர் தம் கரங்களைத் தலைமேல் கூப்பி விதியில் உலாப்போகும் முருகவேளை வணங்குகின்றனர் என்றும், அக்காட்சி மலைமேல் மலர்ந்த காந்தளை நினைவூட்டுவதாக அமைகின்றதென்றும் ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் தாம் பாடிய பட்டினப்பாலையில் குறிப்பிடுகின்றார். கைகள் காந்தள் மலருக்கு உவமை ஆக்கப்படுவன. மிக உயர்ந்த கட்டடத்தை மலையாகவும், அக்கட்டடத்திடையே தோன்றும் கைகளைக் காந்தளாகவும் ஆசிரியர் உவமை கூறுவதிலிருந்து கட்டடத்தின் உயர்ச்சியும், சாளரங்களின் செயற்கை அழகும் புலனாகின்றன அல்லவா?

மலர்ச்செடிகளும் கொடிகளும் :

மலர் நிறைந்த வனங்கள் பல பட்டினத்தில் உண்டெனப் படித்தோம். மலர் மாலைகளையும் உதிரிப் பூக்களையும் விதிகளில் விற்போருமுண்டு. பெருங்கட்டடங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் விதியில் பெறும் மலர்களையே நம்பி வாழவில்லை. 'இல்வளர் முல்லையொடு மல்லிகை', 'தாழிக்குவளை' என்னுஞ் சொற்றொடர்கள் சிலப்பதிகாரத்திற் காணப்படுகின்றன. இவை நமக்கு என்ன அறிவிக்கின்றன? நறுமணம் நல்கும் முல்லைச் செடிகளும் விட்டிலே வளர்க்கப்பட்டன. இடையருது மழை பெய்யும் கார்சாலத்தில் வெளியில் சென்று மலர் வாங்க முடியாத நிலைமை உண்டாயினும் உண்டாகலாம். தோட்டங்களிலும், மற்றைய இடங்களிலும்

8. வாழிடங்களும் வாழ்க்கையும்

71

செழித்துப் படர்ந்த செடிகொடிகளில் அரும்பிய அரும்புகளையும், மலர்ந்த மலர்களையும் பறிக்க முடியாத நிலைமை உண்டாயினும் உண்டாகலாம். அது போ தெல்லாம் தாழியிலே (மட்பாளைகளிலே) வளர்த்த குவளைகளினின்றும் நறுமலர்களைப் பெற்றனர் மாளிகை வாழ்மக்கள். அன்றியும், பொன்னும் மணியும் பொருளும் சிறந்த மாளிகையிடங்களுக்குப் பொருந்திய செயற்கையழகுடன் செடியும் கொடியும் தாழிக் குவளையும் கலந்து இயற்கையழகினையும் ஊட்டின.

மாளிகையின் முகப்பு :

கட்டடங்கள் மிக உயர்ந்த நிலத்தில் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. எனவே, வீட்டினுள் செல்லப் பல படிகளை ஏறிக் கடக்க வேண்டி இருந்தது. அப்படிகள் ஒன்றுக்கொன்று குறுகிய இடை வெளியைப் பெற்றிருந்தன ; மிக நீளமாய் அமைந்திருந்தன. படிகளைக் கடந்ததும் நாம் வீட்டின் வலப்புறத்திலும் இடப்புறத்திலும் பெருந்திண்ணைகளைக் காண்கின்றோம். திண்ணைகளைத் தாண்டியதும் நாம் பார்ப்பது மிக உயர்ந்த வாயில். வாயிலின் கதவு உள் நோக்கித் தள்ளுதற்குரியதாய் அமைந்திருந்தது. உட்புறம் பல அமைப்புக்களைப் பெற்றிருந்தது.

அட்டில் :

சோறு அடுதற்குரிய இடமாகிய அட்டில், மிகப் பெரியதாய் விளங்கிற்று. புகை வெளியிலே செல்லுதற்குப் புகை போக்கியும் அங்கு அமைந்தது. கட்டடம் முழுவதும் சுண்ணாம்பு தீற்றப்பெற்றும், கருத்தைக் கவரும் ஒவியம் பல அமைக்கப்பெற்றும், வாழ்வோர்க்கு

வேண்டிய வசதிகளையெல்லாம் பெற்று விளக்க முற்றிருந்தது.

3

இரு பேராசிரியர்கள் :

இந்நகரைப்பற்றிக் குறிப்பிட்ட சேத்தலைச் சாத்த னார் ' களிப்புமாண் செல்வக் காவற் பேரூர் ' எனவும், ' திருவிழை மூதூர் ' எனவும், ' தவாக்களி மூதூர் ' எனவும், ' தமிழக மருங்கின் கம்பம் இல்லாக் கழி பெருஞ் செல்வர், ஆற்றுமாக்கட்கு ஆற்றுந் துணை யாகி, நோற்றோர் உறைவதோர் நோனகர் ' எனவும், ' பலர்புகழ் மூதூர் ' எனவும், ' வான்பதி ' எனவும் குறித்துள்ளார். ' பேசாச் சிறப்பின் புகார்', ' பழங்குடி கெழீஇய பொதுவறு சிறப்பின் புகார் ' எனவும், ' உரைசால் சிறப்பின் அரைசுவிழை திருவின், பரதர் மலிந்த பயங்கெழு மாநகர் ' எனவும், ' மல்லல் மூதூர் ' எனவும் இளங்கோவடிகள் தம் சிலப்பதிகாரத்தே கூறியுள்ளார். இவ்விரு பேராசிரியர்களும் குறித்த இவற்றைக் கொண்டு பட்டினம் செல்வ வளம் செழித்துச் சிறந்தது என்பதையறியலாம்.

நாட்டின் செல்வமும் வாணிபப் பெருக்கும் :

செல்வம் ஓரிடத்தே செழிப்பதற்கு உரிய பல காரணங்களுள் ஒன்று நாட்டின் செல்வம் ; அடுத்தது வாணிபப் பெருக்கு என்னலாம். தமிழகத்தின் இயற்கைச் செல்வம் அளவிடற்கு அரியது என்பது இன்றும் உண்மைதானே ! நெல், கரும்பு முதலிய மருத நிலவளமும், பொன், மணி, மிளகு முதலிய குறிஞ்சி நிலவளமும், மற்றை நன்னிலவளங்களுடன் கலக்க, மக்களுக்கு

குப் பெருவளம் பெருகிற்று. இவற்றில் பலவற்றை மற்றைய நாட்டினரும் விரும்பினர். ஆதலின், வாணிபத் தொடர்பு நாட்டில் வளர்ந்தது. உள் நாட்டு வாணிபம் ஒரு புறம் அமைய, வெளி நாட்டு வாணிபம், வீறுற்று எழுந்தது. எனவே, துறைமுகப்பட்டினமாகிய புகாரிலே பல வகைப் பொதிகள் பண்டசாலை மிலேயே மலையொ அடுக்கி வைக்கப்பட்டன. இப்பண்டங்களைப் பற்றி உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுவது இங்கு அறிந்துகொள்ளுதற்குரியது.

வாணிபப் பொருள்கள் :

கடல் வழியாக நிமிர்ந்த செலவினையுடைய குதிரைகள் கப்பலில் புகார் நகரத்து வந்திறங்கின. நிலவழியாலும், கடல் வழியாலும் கரிய மிளகுப் பொதிகள் பல வந்து சேர்ந்தன. வடமலையில் பிறந்த பொன்னும் பலநிற ஒளிக் கற்களும் வந்து குவிந்தன. பொதிய மலையில் பிறந்த சந்தனமும் அகிலும் வந்து சேர்ந்தன. தென்கடல் முத்தும், கீழ்க்கடற் பவளமும், கங்கையாற்றுப் பொருளும், காவிரியாற்றுப் பயனும், ஈழத்தினின்றும் வந்த பொருள்களும் செறிந்தன. கடாரத்தில் விளைந்த நுகர் பொருள்களும், சீனம், வங்கம் முதலிய தொலைத் தூரத்திலுள்ள நாடுகளில் உண்டான கற்பூரம், பனிநீர் முதலியனவும் வந்து குவிந்தன. எனவே, புகார் நகரத்தின் கடைவீதி மணிப் பெட்டகத்தைத் திறந்து வைத்தாற்போன்ற காட்சியைத் தந்தது. வற்றாத வளம், காணாத காட்சி, சொல்லுக்கடங்காத பொருள், இவ்வாறு காணப்பட்டது காவிரிப்பூம்பட்டினம். நடுக்கமின்றி நல்விசையோடு வாழ்வை

யறிந்து குணம் சிறந்து மக்கள் வாழ்க்கையமைவதற்கு, இயற்கைச் செல்வமும் செயற்கை வாணிபமும் பெருந்துணை புரிந்தன.

வாணிபச் சிறப்பு :

தம் தேவைகளை நிரப்பிக் கவலையின்றி மக்கள் வாழ்தற்குத் துணை புரிந்த அவ்வாணிபத்தின் நிலை பற்றிச் சிறிது அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்.

“ வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தம்போற் செயின்.”

என்பது தெய்வத் திருவள்ளுவர் வகுத்த வாணிபத் திற்குரிய இலக்கணம். காவிரிப் பூம்பட்டினத்து வாழ்ந்த வணிகர் நடுவு நிலைமையை மேற்கொண்டு ஒழுகினர்; உண்மையே பேசிப் பொருள்களை விற்குநர்; பொய் கூறுவதால் விளையும் பழிக்கு அஞ்சினர்; தாம் விற்கும் பொருளை உயர்வாகவும் பிறரிடத்திலிருந்து தாம் வாங்கும் பொருளைத் தாழ்வாகவும் என்றும் மதித்ததில்லை; தம் பொருளுக்கு என்ன மதிப்பு இட்டனரோ, அம்மதிப்பினையே மற்றவர் பொருளுக்கும் இட்டனர். ஆதலின், வாணிபத்திலே வாங்குவோருக்கும் விற்போருக்கும் மனத் தெளிவு இருந்தது. ஐயம் அங்கே இடம் பெறவில்லை. அன்றியும், பிறரிடத்திலிருந்து பொருள்களை வாங்கும் பொழுது பொய்ப்பட்ட அளவைகளால் வாங்கி, விற்கும்போது குறைப்பட்ட அளவைகளால் அவர்கள் விற்கவில்லை. ஆதலின், நம்பிக்கை இரு சாராரிடத்தும் தழைத்திருந்தது. விற்போரும் வாங்குவோரும் ஒருவரை ஒருவர் நன்கு மதித்தனர். தாழ்ந்த பொருளைத் தகுதியில் உயர்ந்த

பொருளென்று சொல்லி விற்க விற்போர் விரும்ப வில்லை. அவ்வாறே, வாங்குவோரும் உயர்ந்த பொருளைத் தாழ்ந்த பொருளென்று சொல்லி ஏமாற்றி, வாங்க முயலவில்லை. உண்மையும் ஒழுங்குமே நிலவின. ஆதலினாலேதான், தமிழ் நாட்டின் நடுவு நிலைமையும் ஒருபாற்படாத உயர்வும் பல நாட்டு மக்களையும் பட்டினத்துக் கடை வீதிகளுக்கு இழுத்து வந்தன.

வாழ்க்கை :

வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய வளத்தைச் சிறக்கப் பெற்றமக்களிடையிலே மகிழ்ச்சியும் அமைதியும் கலந்து மிளிர்ந்தன. மாந்தர் பட்டும் துகிலும், அணி வகை பலவும், உடுத்தும் பூண்டும், உலவி வந்தனர் ; மட்டும் மதுவும் குடித்து மகிழ்ந்தனர். பொன் வள்ளங்களில் ஏந்திய தேறல் அவர் நா வறட்சியைப் போக்கியது. இளந்தெங்கின் நீரும், நுங்கின் தீஞ்சோறும், கருப்பஞ்சாறும் கலந்து அமைக்கப்பட்ட குடி வகை அவர் உடலுக்குக் குளிர்ச்சி ஊட்டிற்று. செந்நெற்சோறும், தீம்பருப்பும், நறுமண நெய்யும், பிற கறி வகைகளும் அவர்தம் உணவாயின. குரல், துத்தம், இளி, விளரி, தாரம். கைக்கிளை, உழை எனும் ஏழிசைகளின் வழிப் பிறந்த தமிழிசை அவர்தம் செவிக்கு அமிழ்தமாயிற்று. யாழும் குழலும் அவரை இசையின்பத்தில் ஆழ்த்தின. பாடல் வகைகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். பண்ணின் தன்மைகளையும் பாடலும் இசையுமாய் அமைந்த தமிழ்ப் பண்பையும் அவர்கள் நெஞ்சில் கொண்டு நுண்ணிதின் உணர்ந்து களித்தனர்.

ஆடல் :

செய்யுள் தலமும் பாடல் தலமும் பாங்குறக் கண்ட பட்டினத்து மக்கள், நாடகத்தையும் நயந்தார்கள். பல் வகை ஆடல்களை விறவியரும் மற்றவரும் கண் மணி குளிர்ப்ப நடித்துக் காட்டினர். நாடகத்தின் நயங்களை நன்றாய் அறிந்தனர். அந்த நகர மாந்தர்.

இன்பமே :

பொழுது போக்குவதற்காக மாலை வேளைகளிலே சென்றுலாவப் பல மலர் வளவிகள் பட்டினத்து எம் மருங்கும் பரவிக் கிடந்தன. அழகிளங்குமரரும், அணி புளை மகளிரும், ஆடவரும், பெண்டிரும், மூத்தோரும், அறிஞரும் அவ்விடங்களிலே உலவித் தென்றலின் இனிமையையும், பல மலரினங்களின் நறுமணத்தையும் மிக நுகர்ந்தனர். 'இன்பம்! இன்பம்! எங்குக் காணினும் இன்பமே!' என்று கூறுமாறு மக்கள் மகிழ்ச்சியாகிய கடலிலே திளைத்து ஆடினார்கள். காவிரிப்பூம் பட்டினம் துன்பக் கலப்பற்ற இன்பவெழுச்சியையே மக்களுக்கு வழங்கிற்று. ஆதலின், அப்பதியினின்றும் விலகி வேறிடம் செல்லக் கருதாத பழமை அமைந்த குடிமக்கள் அங்கே நிலைத்திருந்தார்கள். சுவர்க்கம் தரும் இன்பமும் அந்தகர் தரும் இன்பத்திற்கு ஈடாகுமோ!

4

நிகழ்ச்சி :

நல்லின்பம் நாளொலாம் சிறந்த அந்தகரத்தில் ஒரு நாள் காலையிலிருந்து இரவு விடியும் வரை நடந்த

நிகழ்ச்சிகளைப் புலவர் பெருமக்கள் நமக்குக் கூறிச் சென்றிருக்கிறார்கள். அவை எல்லாவற்றையும் ஒரு சேரத் தொகுத்துக் காண்பது முடியாதாயினும், ஒரு சிலவற்றையேனும் அறிந்துகொள்வோம் :

காலை நேரம் :

முன் யாமத்தும் நடு யாமத்தும் நகரினைக் காவல் புரிந்தோர், பின் யாமத்து உறங்கினர். அவர்கள் கண் விழிக்கின்றார்கள். மெல்லிய அன்னத் தூவியால் அமைந்த மெத்தென்ற படுக்கைகளில் துயின்ற மக்களும் கண் விழிக்கின்றார்கள். வலம்புரிச் சங்கங்கள் முழக்கப்படுகின்றன. அறிவின் மிக்க புலவர் கூட்டம் ஆய்வு நிகழ்த்துகின்றது. பொறிப் பொறியாக மயிர்களை உடைய கோழிகள் தங்கள் குரலை எழுப்புகின்றன. பந்தியில் கட்டப்பட்டுப் படுத்துக் கிடந்த குதிரைகள் பல எழுந்து, இங்குமங்கும் அசைகின்றன. வாயடங்கிக் கிளைகளிலே அமர்ந்திருந்த பூம்பொழிற் பறவைகள் விழித்து ஒலிக்கின்றன. பூஞ்சோலையிலே மதுவுண்டு மகிழ்கின்ற வண்டுகளின் ஒலி மிகுகின்றது. பூங்கொடி போன்ற மகளிர் தம் கையில் உள்ள வளையல்கள் ஒலி செய்யக் கடவுளர்க்குரிய பீடங்களில் பூப்பலி இடுகின்றனர். ஆவண வீதியில் அமைந்துள்ள கடைகளின் முன்னர் மலர்ப்பலி நடைபெறுகின்றது.

வண்ணம், சாந்து, மலர், சுண்ணம், பண்ணியப் பகுதி என்னும் இவற்றைப் பகர்வோர் கடைகளின் முன்னும், கம்மத்தொழில் வல்லவர் இருப்பிடங்களிலும் அப்பமும் மோதகமும் விற்போர் கடைகளின் முன்னும், மின் விலை பகர்வோர் கடைகளின் முன்னும், கடல் மேல்

செல்ல ஒழுங்கு செய்யப்படும் படகுகளிலும் விளக்குகள் எரிகின்றன. கடற்கரை ஓரத்தில் கலங்கரை விளக்கமும் விளக்கம் பெறுகிறது. இவ்விளக்கு ஒளிகள் எண்ணிறந்தன, எங்கும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. ஆதலால், நுண்ணிய மணலையும் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. ஏழிசைகளையும் பாடுவோர் ஓசை பரந்து நிற்கிறது. தோற்கருவி, துளைக்கருவி முதலிய கருவிகளை இயக்கியமையால் எழும் ஓசை பல்வேறு இடங்களினின்றும் எழுகின்றது. ஏழை என்றும், இரவலர் என்றும் வருவோர்க்குக் கொடுத்தற்காகப் பல பண்டங்களும் கொடையாளர்களுடைய வாயில்தோறும் குவிகின்றன. இவ்வுறு காவிப்பூம்பட்டினம் காலையில் காட்சியளிக்கிறது.

மாலைக்காலம் :

மாலையில் ஞாயிறு குடதிசையினிற் காணப்படுகின்றது. மகளிர் அப்போது மலரும் வெண்ணிற முல்லை மலரினை நெல்லோடு கலந்து வீட்டினுள் தாம் வணங்கும் தெய்வத்திற்குப் பலியிடுகின்றனர். கடை விதியிலும் இந்நிகழ்ச்சி நடைபெறுகின்றது. மகளிர் இராப் பொழுதிற்கேற்ற தனிக்கோலத்தைக் கொள்கின்றனர். விளக்குகள் எங்கும் ஏற்றப்படுகின்றன. பொய்கையிடத்திற் சேவலும் பேடும் ஆகிய அன்னங்கள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அன்னப்பேடு மாலையிலே செந்தாமரை தன் இதழ்க் கரங்களை மூடிக்கொள்ளும் என்பதனை எண்ணாததாகி ஆடலிலே அயர்ந்திருந்தது. அயர்ந்த அன்னத்தைத் தாமரை தன் இதழ்களுள் அடக்குவதையறிந்த சேவல் தன் பெடையை நோக்கி

ஓடி அம்மலர் இதழ்கள் சிதையுமாறு கொத்திச் சிறை விடு செய்கின்றது; நீர் நிலையிலே இரவில் தங்குவதற்கு இடம் இன்மையால், அவ்வன்னத்தைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு உயர்ந்தோங்கிய தென்னை மீது அமர்கின்றது.

ஆனும் பெண்ணுமாகிய அன்றிற் பறவைகள் மாலை வரும் முன்னர் ஒருங்கு விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. மாலை வருவதை மறந்து ஆண் அன்றில் சிறிது அகன்றுவிட்டது. அது கண்ட பெண் அன்றில் தனது மென் குரலால் மாலைக்காலம் வந்ததென ஆண் அன்றிலே அழைத்து இசைக்கிறது.

பகலெல்லாம் பசும்புல் வெளியிலே மேய்ந்து பசி நீங்கி நிழலிலே ஓய்ந்திருந்த பசுக்கள் தங்கள் கன்றினை நினைந்து சொரியும் பாலுடன் கொட்டிலை நோக்கி விரைகின்றன. யாழையும் குழலையும் இயக்கி இசை வல்லார் இசை மழையைப் பொழிகின்றனர். இவ்வாறு மாலை மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டிக்கொண்டு வருகிறது.

இராக்காலம் :

காவிரிப்பூம்பட்டினம் கலை மலிந்த நகரம் என்பதை நாம் நினைப்பூட்டிக்கொள்ள வேண்டும். அங்குப் பல கலைகளிலும் வல்லவர் வாழ்ந்திருந்தனர். வேத்தியல், பொதுவியல் என்ற இரு திறத்துக் கூத்தும், பாட்டும், தாள வகைகளும், பிற இசை இயல்புகளும் அறிந்தவர் பலர். பந்தாட்டப் பான்மையினையும், சமையல் கலையினையும், கட்டுரை வகையினையும், கணித இயல்பினையும், கலைகளின் துணியினையும் பெற்றுச் சிறந்த மகளிர்

பலர். வீடுகளிலேயே ஆடல் இடங்களாகிய அரங்கங்
கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவ்விடங்களில் மாலையி
லும் முன்னிரவிலும் உடன் பாடப்படும் பாடலில்
அமைந்த கருத்தை முகத்தில் சேர்த்து ஆடிய மகளிர்
ஆடலுக்குத் துணையாய்க் கொண்டிருந்த கருவிகளெல்
லாம் அமைதியாய்க் கிடக்கின்றன. மாலை நேரமெல்
லாம் தளர்நடை காட்டிப் பெற்றோருக்கு மகிழ்ச்சியை
ஊட்டி இங்கும் அங்குமாய் அசைந்து ஆடியும் சிறு
தேர் உருட்டி விளையாடியும் சோர்ந்துபோன சிறுவர்,
அமளியில் தூங்குகின்றனர். அர்சிறுவர்களுக்குக்
கண்ணோறு கழித்துக் கடிப்பகை எறிந்து தூபம் காட்
டிக் காவற்பெண்டிர் துயில்கின்றனர். சோலைகளிலே
வாழும் பறவைகளும், நீரிடங்களில் நிலைத்த புள்ளின
மும், வீடுகளில் வதிந்த புறக்கூட்டமும் நா உள்
அடங்க அடங்கின. பரபரப்பும் களியாட்டமும் சுறு
சுறுப்பும் மிக்கிருந்த விதிகளெல்லாம் ஒலி அடங்கி
அமைதியைப் பெற்றன.

அரசன் அரண்மனையில் யாமம் கணக்கிட்டுக் கூறு
வோர் ஓசை கேட்கின்றது. தாம் வாழுமிடத்தே நின்று
சலித்த யானைகளின் துன்பக் குரலோசை எழுகின்றது.
தேர் வழங்கும் விதிகளிலும் சிறிய முடுக்கரிலும் ஊர்
காப்பாளர் அடிக்கும் துடியோசை ஒலிக்கின்றது.
கரையோரத்தில் கலம் கொணர் கம்மியர் நெல்லி
லிருந்து இறக்கப்படும் தோப்பி என்னும் கள்ளினைக்
குடித்துத் தம்மை மறந்து கூவும் கூச்சலும் கலந்தெழு
கிறது. ஈன்ற அணிமையை உடைய மகளிர் வேப்பந்
தழையினையும், வெண்சிறு கடுகாகிய கடிப்பகையினை

யும் கலந்து உண்டாக்கப்பட்ட புனையினை ஏந்தி வரும் மகளிருடன் குளங்களில் நீராடுகின்றனர். அங்கும் ஓசை. பூதசதுக்கத்து, 'எம் வேந்தன் வெற்றி கொள்க!' என விரர் புலியைப்போல முழக்கம் செய்து உயிர்ப்பலியிடுகின்றனர். அங்கும் ஓசை எழுகின்றது. மந்திரவாதிகள் துன்புற்றோர் துன்பத்தை நீக்குதற்காகப் பலியிடுகின்றனர். அவ்விடத்தது பலியோசை. இவ்வண்ணம் அமைதி நிலவும் நள்ளிரவில் பல்வகை ஓசைகளும் எழுகின்றன.

பட்டினத்தே, காலையும், மாலையும், இரவும் எவ்வகைக் காட்சிகள் அமைந்திருந்தன என்பதைக் கண்டோம். இவை மக்கள் வாழ்க்கையினையும் ஓரளவு நமக்கு விளக்குகின்றன அல்லவா?

9. அரசும் அரசரும்

முன்னுரை :

பூம்புகார் நகரம் சோழ நாட்டிலமைந்த சோழருக்குப் பல நூறு ஆண்டுகள் தலைநகராய் விளங்கி வந்தது. அந்நகரத்தை முதலிடமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த சோழர் அரசு பற்றியும் அவருள் தலைசிறந்த சோழர் சிலரைப் பற்றியும் அறிவோம் ;

சோழ நாடு :

சோழ நாடு என்பது தஞ்சை, திருச்சி என்னும் மாவட்டங்கள் இரண்டையும் அவற்றைச் சூழ்ந்த நிலப் பகுதியையும் தன்னிடத்துப் பெற்றிருந்தது. அந்நாடு பெரும்பரப்பாய்ச் சமவெளியாய் அமைந்துள்ளது, அது சிற்சில குன்றுகளைத் தவிர்த்துப் பெருமலைத்

தொடர்களைப் பெறுதது ; காவிரியாறு தன்பால் வந்து கலந்தும் பிரிந்தும் ஓடும் பல ஆறுகளுடன் பரந்து பாயும் செழுமை மிக்கது ; காவிரியாற்றினால் தேக்கப் படும் வண்டல் மண் நாட்டைச் செழுமைப்படுத்த, நெல் வயல்களும், கரும்பு பயிரிடப்படும் செய்களும், மா, பலா முதலிய பழ மரங்களும் செறிந்து காட்சி யளிப்பது. 'யானை படுக்கும் அளவமைந்த இடத் திலே விளையும் பயிர் எழுவரை உண்பிக்கும் தன்மை யது,' எனச் சோழ நாட்டின் வளம் சொல்லப்படு கிறது. 'ஒரு வேணி நிலத்தில் ஆயிரம் கலம் நெல் விளைந்தது,' எனப் பொருநர் ஆற்றுப்படை ஆசிரியர் புகல்கின்றார்.

பன்மையும் ஒருமையும் :

இந்நாட்டகத்து எண்ணிலாச் சிற்றூர்கள் இருந் தன. அவ்வூர்கள் நெற்களஞ்சியங்களாய் விளங்கின. வயல்களில் பூத்த மலர்கள் கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச் சும் புகையால் வாடின, எருமை மறையத்தக்க அளவு செஞ்சாலிப் பயிர்கள் விளைந்தன. சிற்றூரைச் சுற்றி லும், மா, பலா முதலிய மரங்கள் பெரும்பயன் தந்தன. அவ்வூர்களை மிகு பழங்காலத்தில் சிறுசிறு மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்தார்கள். அவர்கள் வேளிர் எனவும் குறு நில மன்னர் எனவும் குறிக்கப் பெற்றனர். பல குறு நில மன்னர்களின் ஆட்சியிலே பலபடப் பிரிந்து நின்ற அந்நாடு, மாவிரர்களாகிய பேரரசர்களின் தலைமையில் ஒன்றுக்கப்பட்டது.

சோழருக்குரிய வேறு பெயர்கள் :

சோழர் எனும் பெயருக்குப் பொருள் காணும் முயற்சியைப் பல அறிஞர்கள் மேற்கொண்டார்கள்.

எனினும், இந்நாள் வரை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க விளக்கம் கூறப்படவில்லை. சோழருக்குரிய பெயர்கள் பல. கிள்ளி, வளவன், செம்பியன், சென்னி என்னும் இப்பெயர்கள் அவர்களுக்குப் பொருந்துவன ஆயின.

புலி—அரசு அடையாளம் :

சோழ அரசர்களுக்கு உரிய அடையாளம் புலி ஆகும். இப்புலி சோழர்தம் கொடியிலும் பொறிக்கப்பட்டது. சோழ நாட்டொடு புலியைப் பொருத்திப் பார்ப்பதில் துன்பம் உண்டு எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். 'காடே இல்லாத நாட்டில் புலி எங்கிருந்து வந்தது?' என்பது அவர்கள் வினா. ஒன்று காடற்றுக் காட்சியளிக்கும் சோழ நாடு, அன்றும் (மிகவும் பழங்காலத்தில்) காடற்று இருந்தது என்று இயற்கையின் இயல்பை உணர்ந்தவர் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் இயலுமோ? திருமாவளவனைப் பாடும் உருத்திரங்கண்ணனார், அவன் காடு கொன்று நாடாக்கினான் என்று கூறுகின்றார். எத்துணையோ காடுகள் அழிக்கப்பட்டதன் விளைவே புன்செய் நிலங்கள். பண்படுத்தப்பட்ட புன்செய் நிலங்களே நன்செய் நிலங்கள். காடுகள் அழிக்கப்பட்ட வேளையில் தம் உறைவிடம் ஒழிகின்றது எனச் சீறி உறுமி வந்த புலிகளைப் பழந்தமிழ்ச் சோழன் அழித்து வீரங்காட்டித் தலைவனாகியிருக்கலாம்; தலைமை தந்த புலியைத் தன் இலச்சினையாகவும் அமைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். இவ்வாறு ஊகிப்பதில் தவறென்றும் இல்லையே !

அரசு :

மக்கள் தலைவனே மாநில மன்னன். குடிகள் துயர் உளைந்து அவர்க்குப் பகைவரால் வரும் கேடு போக்கி நலம் சிறக்க நாட்டை ஆண்டவன் மன்னன் ஆனான். — தான் ஈன்ற குட்டிகளை மற்றவர் கொள்ளா வண்ணம் மறத்தொடு காக்கும் புவி போலத் தன் நாட்டு வாழும் குடி மக்களைப் பகைவர் நலியாவண் ணம் வேலேந்தி, வாள் விசி, குதிரையைச் செலுத்திப் பகைவரை வென்று காத்தவன் காவலன் ஆனான். அவன் நாட்டை நலமுறக் காத்தற்கு மக்களாவார் மகிழ்ச்சியுடன் தந்த பொருளே புரவு எனப்பட்டது. அரசுக்கு நிலவரி, சுங்கவரி, வென்ற நாட்டுச் செல்வம் என்பன செல்வமாய் அமைந்தன.

அரசின் உறுப்புக்கள் :

“படைகுடி சூழமைச்சு நட்பர னானும்
உடையான் அரசருள் ஏறு.”

என்று கூறுகிறது திருக்குறள். அமைச்சு, நாடு, அரசன், பொருள், படை, நட்பு என்னும் இவ்வாறும் அரசர்க்கு உறுப்புக்களாய்த் திகழ்ந்து நல்லாட்சி நிலவத் துணை புரிந்தன. அரசனுக்கு உதவியாக ஐம்பெருங்குழுவும் எண்பேராயமும் இருந்தன. இவற்றைப் பற்றி நாம் முன்னர்ப் படித்திருக்கின்றோம். இவையன்றி, மன்றம் என்பதொன்றுண்டு. அங்கு அவை கூடுவதும் உண்டு. அஃது ஊரவை எனப்பட்டது. அந்த அவையும் மன்னன் முறை செய்வதற்குத் துணை புரிந் தது. சிற்றூர்களிலும், பேரூர்களிலும், புகார் போன்ற நகரங்களிலும் மன்றம் இருந்தது. ஊரார் ஊரின்

பொதுச் செயல்களை ஆராய்ந்து முடிபு கூறக் கூடிய இடமே மன்றம் எனப்பட்டது. அக்கூட்டம் பெரிய மரநிழலில் கூடும். அம்மன்றங்களே ஊராண்மையை நடத்தி வந்தன எனக் கொள்ளலாம். ஆகவே, அரசன் செங்கோல் செம்மையாய்ச் சிறப்பதற்கு இவையும் கருவிகளாய் அமைந்தன.

படை :

“கூற்றுடன்று மேல்வரினும் கூடி யெதிர்நிற்கும்
ஆற்ற லதுவே படை.”

என்பது திருக்குறள். உயிரைக் கொள்வது கூற்று வன் தொழில்; அக்கூற்றுவனே சீறிச் சினந்து வரினும், அவனையும் எதிர்த்துப் போராட வல்ல நெஞ்சரம் வாய்ந்து அஞ்சாமை கொண்டதே படை எனப்படும். படைஞர்கள் தங்கள் மன்னனிடத்தில் மாறாத அன்புடையவர்கள். வெற்றி வேல் மன்னன் கொற்றம் கொள்ளவேண்டும் என்பதே அவர்கள் குறிக்கோள். தலையினை அரிந்து பலி பீடத்தில் வைத்த சோழர் படைஞர்தம் தறுகண்மையை நாம் முன்னர்க் கண்டிருக்கின்றோம்.

பண்பட்ட படை வீரர் சோழர் படையிலிருந்தனர். யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை என நால்வகைப் படைகள் இருந்தன. தானைத் தலைவர் எண்பேராயத்தில் உறுப்பினராய் இருந்தனர். சேனாபதியர் ஐம்பெருங்குழுவில் பங்கு கொண்டனர். தனி வீரனாகப் பெருவிரங்காட்டிய மறவனை ஏனாதி என்றும் பட்டங்கொடுத்து மன்னன் பாராட்டினான். அரசர் மாற்றார்மேல் படையெடுத்துச் சென்ற வேளையில்

மூன்னதாகவே வெற்றி வாள், கொற்றக் குடை, போர் முரசு என்னும் இவற்றை நல்லோரையில் புறப்படச் செய்தல் வழக்கம். போருக்குப் புறப்படுமுன் படை வீரருக்குப் படைக்கலம் வழங்குதலும் பின்னர்ப் பெருஞ் சோற்று விழவில் எல்லோரும் கலந்து உண்ணுதலும் வழக்கமாய் இருந்தன.

போர் :

அரசர், போரில் தாமே கலந்துகொண்டு போரிட்டு வீரர்க்கு ஊக்கம் ஊட்டினர்; போர்க் களத்தே தம்முடைய மார்பில் புண் படுவதைப் பெரிதும் மதித்தனர். அரசர் குடிப் பிறந்தவர் மூத்து முதிர்ந்து படுக்கையில் கிடந்து உயிர் விடுதல் பழிக்கத் தக்க செயல் எனக் கொண்டனர்; ஆகவே, உயிருக்கஞ் சாது பெரும்போர் ஆற்றி வீரங்காட்டுதல் தம் கடமையெனக் கருதினர். போரில் இறவாது வேறு வகையில் இறந்த அரசனது உடலைத் தருப்பைப் புல்லின்மீது கிடத்தி வாளால் போழ்ந்து, 'போரில் இறந்த வீரர் செல்லுமிடத்திற்குச் செல்லுக!' எனச் சொல்லி அடக்கம் செய்வது வழக்கம். இதிலிருந்து போரிற் புறங்காட்டும் புண்மை இல்லாப் பொன் வாழ்வு அரசர்தம் வாழ்வாக, அவரைச் சார்ந்த வீரர்தம் வாழ்வாக விளங்கிற்று என்பதனை அறியலாம். போரில் வெற்றி பெற்றதும் தன்னைச் சேர்ந்த வீரர்களுடன் கை கோத்துக் கொண்டு தேர்த்தட்டின் மேலேயே அரசன் ஆடி வெற்றியைக் கொண்டாடும் வழக்கமும் இருந்தது என்பதை அறிகிறோம்.

தோற்ற மன்னர் மிகத் துன்பமுற்றனர். அம்மன்னரை இழிவுபடுத்துவதற்காக அவருடைய முடியினை வென்றவர் கழலாகச் செய்து காலில் அணிந்துகொள்வர். தோற்றவர் நாட்டுக் காவல் மரம் வெட்டப்படும்.

விழாக்கள் :

அரசன் பிறந்த நாளை ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் விழாவாகக் கொண்டாடினார்கள். அப்பொழுது அரசர்கள், வெண்ணிறத்தொடு கூடிய அணியை அணிந்து கொள்வார்கள் ; போர் செய்தல் முதலிய செற்றச் செயல்களைச் செய்யாதொழிவார்கள் ; சிறை விடுதல், புலவர் முதலிய பெருமக்களுக்குச் சிறப்புச் செய்தல், இரவலர்க்கு ஈதல் முதலிய அறச் செயல்களை மேற்கொள்வார்கள். இது பெருமங்கலம் எனவும் வெள்ளணி எனவும் கூறப்பட்டது. இவ்வாறே அரசன் முடி புனைந்த காலம் முதலாக, ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் முடி குடிய நாளினை விழவு நாளாகக்கொண்டாடினர். அந்நாளில் அரசன் முடி புனைந்து நீராடுவான், அவ்விழா மண்ணுமங்கலம் எனப் பெயர் பெற்றது.

அறிவு நலம் :

போரொழிந்த நேரங்களிலே அரசன் அறிஞருடன் இருந்து காலத்தை இன்பமாகக் கழித்தல் வழக்கம்; அவ்வேளைகளில் தான் கற்றுள்ள கல்வி, கேட்டுள்ள கேள்வி ஆகியவற்றால் அமைந்த தன்னறிவை மேலும் வளர்த்துக்கொள்வான். அரசனுடைய பண்புகளுள் தலை சிறந்தனவாய்ப் பாடுதற்கு உரியனவாய் அமைந்த தலைமைக் குணங்களைப் புலவர் பாராட்டுவர்.

அரசன் அறிவிழந்து தவறு இழைக்கின்றான் என்பதனைப் புலவர்கள் அறிவார்களானால், அத்தவற்றினை எடுத்துக் காட்டித் திருத்துவார்கள் ; அரசன் வெற்றி பெறின் அவன் விரத்தைப் புகழ்ந்து பாடுவார்கள். அறிவுக் களத்தே அரசரும் புலவரும் சமமாகப் பழகினர். புலவர் பலர் தம்மால் விரும்பப்பட்ட மன்னனுக்கு இறுதி வந்த பொழுது மனம் ஓடிந்து, வாழ விரும்பாது, உயிர் நீத்தனர். அந்த அளவு அரசர் புலவர் ஆகியோர் நட்புரிமை கொண்டு வாழ்ந்தனர். புலவரைப் போற்றிய மன்னன், புலவர் போற்றிய முத்தமிழையும் போற்றினன். இயற்றமிழும், இசைத் தமிழும், நாடகத் தமிழும் பேரற்றி வளர்க்கப்பட்டன. தமிழறிந்த மன்னர் தமிழைப்போற்றிய காரணத்தால், தமிழ் மொழி பல்கிச் செழித்தது. நூற்றுக் கணக்கான புலவர் வாழ்ந்த காலம், அறிவுடைத் தமிழ் மன்னராகிய சோழ மன்னர் வாழ்ந்த காலம். பட்டினப்பாலை பாடிய தற்காகக் கரிகாலன் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்க்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன்னைப் பரிசிலாகத் தந்தான் என்பது தெரிகிறது. ஆதலினாலேதான் அக் காலத்தில் முத்தமிழும் செழித்தன ; தமிழர் தருக்குடன் வாழ்ந்தனர் ; இந்தியாவின் பெரும்பகுதியை ஆண்ட அசோகனாலும் தமிழகத்தை அடிமைப்படுத்த முடியவில்லை.

செங்கோன்மைச் சிறப்பு :

தவறிழைத்தவர் தன்னைச் சேர்ந்தவராயினும், கண்ணோடாது முறை புரிந்தான் மன்னன்.

‘மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும்
காவலன் காவல் இன்றெனின் இன்றும்.’

என்பதை மன்னர்கள் நன்கறிந்திருந்தார்கள் ; ஆதலின், குற்றங் கெடுத்துக் குறைகளைப் போக்கி நாட்டை நடத்திச் சென்றார்கள். தவறு இழைத்தவன் தன் மகன் என்பதனைக் கேட்ட ஒரு சோழன், அவன் மேலே தேரைச் செலுத்துமாறு கட்டளையிட்டானல்லவா? உதயகுமரன் இறந்தான் ; மணிமேகலையின் மேல் வைத்த காதல் அவன் மரணத்திற்குக் காரணம் என்பதனைச் சோழ மன்னன் அறிந்ததும் மனம் வெதும்பினான் என்று மணிமேகலை கூறுகின்றது. அந்நூலிலேயே “ சிறப்பின் பாலார் மக்கள் ; அல்லார், மறப்பின் பாலார் மன்னர்க்கு,” என்னும் சீரிய கருத்துக் காணப்படுகின்றது. அரசனுக்கடுத்து அரசு புரிந்தவன் அவன் வழிவந்த மூத்த மகன். அவனிடத்துத் தீய பழக்கமும் கொடிய வழக்கமும் படிந்துவிடின், அவன் அரசனாய் காலத்துக் கொடுங்கோலனாகிக் குற்றமே புரிவான். ஆதலின், அத்தகையோனை மகனாகப் பெறுதலினும் அவன் மடிந்து மரணம் எய்துதலே மேல் என்று மன்னவர் கருதினர் என்பதனையே முன் உள்ள அடிகள் அறிவிக்கின்றன.

கடமை :

மக்களிடத்திலிருந்து மன்னர் பெற்ற வரிக்கும் கடமை என்பதொரு பெயர் உண்டு. மன்னன் மக்களிடத்திலிருந்து பெற்ற கடமைக்குப் பதிலாக மக்களுக்கு மன்னன் வழங்க வேண்டிய கடமைகள் சில வற்றைப் பெற்றிருந்தான். அக்கடமைகளைச் சுருக்க

மாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், பசி, பிணி, பகை என்னும் இம்மூன்றும் இன்றி நாட்டை ஆளுதல் என்று சொல்லலாம். மன்னன் விரமும் அவனது விரப் படையும் நாட்டிற்கு வரும் பகையை ஒட்டிவிட்டன. பிணியையும் பசியையும் போக்குதலும் அவன் கடமை அன்றோ? பிணி நீக்கம், நல்லுணவு, நல்ல வாழிடங்கள் ஆகியவற்றால் பெரும்பாலும் நடைபெற்று வந்தது. நோயினைப் போக்க மருத்துவச் சாலைகளை மக்களுக்கு அமைத்துத் தந்தான் மன்னன். நாட்டிலே செல்வம் செழித்துக் கொழிக்க, நகரங்களிலே வாணிபம் வளம் பெருக்க நாடாண்ட காரணத்தால், ஒட்டுத்து உழலச் செய்யும் வறுமை ஒட்டமெடுத்தது. ஆதலின், பசி நீங்கிற்று 'மன்னவன் தன் நிலை திரியாது ஒழுங்குற ஆள்வானானால், நாட்டிலே மழை மிகும்; பஞ்சம் தலை காட்டாது,' எனப் பண்டையோர் நம்பினர். அரசன் தன் கடமையுணர்ந்து அரசாண்டான். ஆதலின், நாட்டிலே பசியும் பிணியும் பகையும் தலை காட்டவில்லை.

அரச வாழ்க்கை :

கொற்றங்கொள்ளுதல், குடி புறங்காத்தல், பகை வரை அடக்குதல் என்பவை மன்னன் வாழ்வின் பெரும்பகுதியைக் கொண்டன. மன்னன் ஒய்வு நேரத்தைப் புலவர்களோடு கலந்து வாழ்ந்தும் நாடகம் கண்டும் இன்னிசை கேட்டும் கழித்தனன். இவ்வண்ணம் அமைந்த அவனது வாழ்வில் ஒவ்வொருகால்தன் தேவியரோடு ஆற்றழகு காணவும், மலை வளம் பார்க்கவும், மலர்ச்சோலைகளிலே மகிழ்ந்திருக்கவும் முற்பட்டனன். சோழ மன்னன் ஒருவன் தன் கோப்

பெருந்தேவியொடு பூம்பொழில் புகுந்து மகிழ்ந்திருந்த நிகழ்ச்சியை மணிமேகலை கூறுகின்றது.

2

பண்டைப் பேரரசர் :

மிகவும் பழங்காலத்தே சோழ நாட்டினை ஆண்ட அரசர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் சில கிடைத்திருக்கின்றன. சிபி என்பவன் ஒருவன். அவன் பருந்திற்கஞ்சித் தன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த புரு ஒன்றிற்காகத் தன் தசையை அரிந்து கொடுத்த பெருவள்ளல். இவ்வரலாறு பண்டைப் பெருநூல்களுள் இனிது பேசப்படுகின்றது. முசுருந்தன் என்பவன், அடுத்தவன். அவன் இந்திரனுக்குத் துணை புரிந்து, அவன் தனக்கு மெய்காவலாக அனுப்பிய பூதத்தினை உடனழைத்து வந்து புகாரில் இருக்க வைத்தான் என்பது நம்மால் அறியப்பட்டுள்ளது. மற்றொருவன் காந்தன். அவன் ககந்தனிடத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை ஒப்புக் கொடுத்து மறைந்து வாழ்ந்த செய்தியும் நாம் அறிந்ததே. இந்திரவிழாக் காலத்தில் இந்திரனைப் புகாரில் வந்து தங்குமாறு வேண்டிய சோழன் தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோள்செம்பியன்,

செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி :

தமிழ் நாடு வடக்கே வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கொண்டிருந்தது. வேங்கடத்திற்கப்பால் வேற்று மொழி பேசிய மக்கள் அரசாண்டார்கள். அவர்கள் வடுகரும், கோசரும், மௌரியரும் ஆவார்கள். சென்னி சோழநாட்டில் இருந்து அரசாண்ட பொழுது தமிழ்

நாட்டின் வடமேற்கு எல்லையில் அமைந்த துளுவ நாட்டை நன்னன் என்பவன் ஆண்டுவந்தான். மௌரியர் தலைமையின் கீழ்ப் படையெடுத்து வந்த வடகோசர் துளுவ நாட்டில் நுழைந்தனர் ; நன்னனை வென்றனர். நன்னன் ஓடி ஒளிந்தான். அவன் பட்டத்து யானை கொல்லப்பட்டது. வந்த கோசர் துளுவ நாட்டில் அமைந்த பாழி என்னும் ஊரில் தங்கினார். தம் வெற்றியை மேலும் நிலைக்க வைத்துக்கொள்ளுதற்காகக் கோசர் முயன்றனர் ; ஆகவே, முதிரமலைத் தலைவனாகிய பிட்டங்கொற்றனைத் தாக்கினார். அடுத்து, வட்டாறு, செல்லூர் என்னும் ஊர்களை ஆண்ட எழினி என்பான்மேல் படையெடுத்துச் சென்றனர். விரங்காட்டிப் போர் புரிந்த எழினி, மாற்றூர் வேற்படையை மார்பிலே தாங்கி, மண்ணிலே சாய்ந்தான். அங்கும் வெற்றி பெற்ற அக்கோசர், மோகூரைத் தாக்கினார். மோகூர் தென்னாக்காட்டுக் கோட்டத்திலுள்ளது. மோகூர் எதிர்த்து நின்றது. மௌரியரின் பெரும் படை முன் வந்து தாக்கிற்று. அவர்தம் படைச் செருக்கினை இளஞ்சேட்சென்னி தகர்த்தான் ; தோற்ற மௌரியரைத் துரத்தித் தன் படையை நடத்தினான் ; தமிழ் நாட்டின் வடவெல்லையில் பாழியில் நிலைத்த பகைவரை முறியடித்து அழித்தான். இங்ஙனம் பாழியை வென்று தமிழ் நாட்டினின்றும் தமிழர் விரத்தைப் பழித்த பகைவரை ஓட்டிய காரணத்தால், அவன் 'செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி' என்னும் பெயர் பெற்றான்.

கரிகாலன் :

இளமை :

கரிகாலன், திருமாவளவன், கரிகாற்பெருவளத்தான் என்னும் பல பெயர்களைப் பெற்றவன். அவன் தந்தையின் பெயர் இளஞ்சேட்சென்னி என்பது. இளஞ்சேட்சென்னி முடி புனைந்து அரசாண்டவன் அல்லன் என்றும், அரசனுக்கு இளையவனாய் வாழ்ந்தவன் என்றும் அறியப்படுகிறான். அழுந்தூர் வேள் மகளை மணந்தான் சென்னி. அப்பெருமாட்டியின் திருவயிற்றில் கரிகாலன் பிறந்தான். கரிகாலன் வளர்பிறை போல வளர்ந்து, கலையறிவு பெற்று விளங்கினான். அப்பொழுது அரசாண்ட அவன் பெரிய தந்தையும் இறந்தனன்; தந்தை முன்னரே இறந்துவிட்டான் ஆதலின், முடி புனைந்துகொள்ள வேண்டியவன் கரிகாலனே. ஆனால், தாயத்தவரோ, மற்றவரோ நாட்டிற் குழப்பத்தை உண்டாக்கிவிட்டனர். கரிகாலன் தலை நகரில் தங்க முடியவில்லை. பகைவர்கள் அவனைச் சிறைக்கூடத்தில் அடைத்தார்கள். அவன் உயிரோடு வாழ்ந்தால் தாம் எண்ணியது முடியாது என்று கண்ட அந்தக் கொடியவர், கரிகாலன் இருந்த சிறைக்கூடத்திற்குத் தீக்கொளுவினர். எரி யூட்டப்பெற்ற சிறைக்கூடத்தினின்றும் வெளியேறினான் கரிகாலன் ; கொல்ல வந்த காவலாளர்களைக் கொன்று குவித்து, வெற்றி வீரனாய் வெளி வந்தனன் ; தன் அம்மானாரான இரும் பிடர்த்தலையார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் தனக்கு உற்ற துணைவராய் அமையப் பகைவரைக் கொன்று அரசரிமை ஏற்று முடி சூடினான்.

போரும் வெற்றியும் :

கரிகாலன் தன் தலைமையினை எதிர்த்த சேர பாண்டியரோடு வேண்ணி என்னும் இடத்தில் பொருது, அவர்தமை வென்றான் ; தென்பாண்டி நாட்டைத் தன் அடிப்படுத்தினான் ; கற்கா, வேள் நாடு, குட்டம், குடம், பூழி என்னும் நாடுகளை வென்று, தன் ஆட்சியின் கீழ்க்கொண்டு வந்தான் ; பொதுவரை வென்றான் ; இருங்கோவேள் முதலிய வேளிரை வென்றடக்கினான் ; தொண்டை நாட்டிலும் தன் வெற்றி முரசினைக் கொட்டினான் ; தமிழ் நாடு முழுவதிலும் தன் ஆட்சியை நிறுவிய பின் வடநாடு நோக்கித் தன் படையைச் செலுத்தினான் ; மகதநாட்டு மன்னன் பட்டி மண்டபமும், வச்சிர நாட்டு வேந்தன் கொற்றப் பந்தரும், அவந்தி வேந்தன் தோரணவாயிலும் தரப்பெற்றுத் தன் நாடு திரும்பினான்.

சமும் வென்றமை :

இமயம் வரை எதிர்ப்பாரின்றி உயர்ந்தோங்கிய பெருமையினைப் பெற்ற திருமாவளவன், தெற்கிலும் தன் கருத்தைச் செலுத்தினான் ; கப்பற்படையினைச் செலுத்தி இலங்கைத் தீவை அடைந்தான் ; அதனை வென்று மீண்டான்.

அரசியல் :

கரிகாலன் நாடெங்கும் குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கினான் ; காடு வெட்டி நாடாக்கினான் ; காவிரியின் இரு மருங்கும் பெருங்கரை அமைத்தான். அவன் அமைத்த அணை, காவிரியின் நீரினை வாய்க்கால்களின்

வழியே செலுத்தி வேளாண் வாழ்க்கையினை விழுமிய தாக்கத் துணை புரிந்தது. கரிகாலன் பெருவளத்தை நாட்டில் ஆக்கியமையால் கரிகாற்பெருவளத்தான் எனப்பட்டான்.

கரிகாலன் ஆட்சியில் அவனது தலைநகரமாகப் பூம்புகார் சிறந்தது. பல மதத்தினரும் அமைதியுடன் வாழ்ந்தனர். பல நாட்டு மக்களும் கலந்துறவாடி மகிழ்ந்தார்கள். கரிகாலனது செங்கோற் சிறப்பே சிறப்பு !

முறை வழங்கல் :

அரசனாய்த் தன் அவையில் இருந்து நேர்மையுடன் முறை வழங்கிப் பெருமை பெற்ற கரிகாலனைப் பற்றி ஒரு கதை வழங்கி வருகிறது : ஒருகால் முதியவர் இருவர் தம் குறை நீங்க முறை வேண்டி வந்தனர். அவன் இளமை-கண்டு அம்முதியோர், 'இவன் முறை வழங்கும் அறிவு முதுமையைப் பெற்றவனோ !' என ஐயுற்றனர். அவர்தம் முகக் குறிப்பால் அக்கருத்தை உணர்ந்த கரிகாலன், முதியவன் வேடங்கொண்டு, முதியவர் முன்னின்று, அவர் வழக்கைக் கேட்டு, ஒழுங்குற்ற தீர்ப்பை வழங்கினான். கேட்ட அவர்கள், 'அறக்கடவுளே இருந்து நீதி வழங்கியது போல அவ்வளவு நேர்மையொடு கூடியிருக்கிறது இந்தத் தீர்ப்பு !' என்று கூறி மகிழ்ந்தனர். உடனே அம் முதியவர் முன் தன் பொய் வேடத்தைப் போக்கினான் புரவலன். கண்ட முதியவர் வியந்தனர் ; அதே வேளையில் அவன் திறமையைத் தாம் அறிய முடியாது போனமைக்கு நாணமுற்றனர்.

வாணிகம் :

கரிகாற்பெருவளத்தான் ஆண்ட காலம் தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றிலேயே பொன் எழுத்தால் பொறிக் கப்பட வேண்டிய ஆட்சிக் காலமாகும். புகார்ப்பட்டி னத்தை வாணிபச் சிறப்பினால் வளம்படுத்திய பெருமை யின் சிறப்பும் பெரும்பாலும் அவனைச் சார்ந்தது எனலாம். காவிரியாறு கடலிலிருந்து வருகின்ற மரக் கலங்கள் உள் சென்று மீளத் தக்கவாறு ஆழ்ந்து அகன்றிருந்தது. புகார்த் துறைமுகம் பொலிவுற விளங் கிற்று. வாணிபச் சிறப்பையெல்லாம் வேரோர் இடத்துப் படித்திருக்கின்றோம்.

மொழிப் பற்று :

கரிகாலன் ஆட்சியில் தமிழ் மொழி செம்மையுற வளர்ச்சி பெற்றது. அவன் அம்மானார் இரும்பிடர்த் தலையாரே பெருந்தமிழ்ப் புலவர். கரிகாலனும் சிறந்த தமிழ் அறிஞன் என்பதில் ஐயமில்லை. அவனைப் பாராட்டிப் பட்டினப்பாலை பாடிய உருத்திரங்கண்ணனா ருக்கு அவன் பதினாறு நூறுமீரம் பொன் பரிசளித்தான் என்பதை முன்னர்ப் படித்தோம். முடத்தாமக் கண்ணியார் என்பவர் அவன்மீது பொருநர் ஆற்றுப் படை என ஒரு பெரிய பாட்டினைப் பாடியிருக்கின்றார். அப்பாடலுள் அவன் ஆற்றிய வீரப் போர்களும், அவனுடைய பண்பு நலங்களும், பிறவும் விளக்கம் பெறுகின்றன. அவனைப் பாடிய மற்றைப் புலவருள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிச்சண்ணனார் என்பவர் ஒருவர். அவர் அவனைப் பலபடப் பாராட்டிப் பாடி யுள்ளார். மற்றொரு புலவர் மருத்துவன் தாமோதரனார்

என்பவர். தாமோதரனார் கரிகாலன் தன் அரசியல் பொறுப்பினை உணர்ந்திருந்த சிறப்பைச் சிறப்பிக்கின்றார் ; அன்றியும், அவனது செங்கோற் சிறப்பையும் பாராட்டுகின்றார்.

சமயம் :

கரிகாலன் தமிழ் நாட்டின் பண்டைப் பெருஞ்சமயமாகிய சிவநெறியை மேற்கொண்டு ஒழுகியவன் ஆதல் கூடும். எனினும், அவன் தலைநகராய்ச் சிறந்த காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் பௌத்தப் பள்ளிகளும், அராந்தாணங்களும் பல்கியிருந்தன. வேதியர் வேள்விகள் செய்தனர். வாணிகத்தின்பொருட்டுத் துறைமுகப் பட்டினத்திலும், சோழ நாட்டிலும் வாழ்ந்த மக்கள் கொண்ட சமயங்கள் பல ஆகும். திருமால் அன்பர்களும், சாத்தனை வணங்குவோரும், பலதேவனைப் பணிவோரும் அவன் நாட்டில் வாழ்ந்தனர். ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிறந்த மக்களைப்போல வேறுபாடு சிறிதும் இன்றி வெவ்வேறு மதத்தவர்களும் ஒன்றாய்க் கூடி வாழ்தற்குக் கரிகாலன் செங்கோல் ஆட்சி உதவி புரிந்தது. அரசனும் எல்லாச் சமயத்தவரையும் மதித்து நடந்தான்.

குடும்பம் :

கரிகால் வளவன் தந்தை இளஞ்சேட்சென்னி என்பதும், தாய் அழுந்தூர் வேள் மகள் என்பதும் முன்பே கூறப்பட்டன. கரிகால் வளவன் நாங்கூர் வேள் மகனையும் மணந்துகொண்டான். அவனுக்கு ஆதிமந்தியார் என்ற மகளார் இருந்தார்.

சோழன் நலங்கிள்ளி :

தொடக்கம் :

சோழன் நலங்கிள்ளி, கரிகாற்பெருவளத்தானுக்கு மகன் என்பது, அவனைப் புகழ்ந்து பாடப்பட்டுள்ள பாடல்களைக்கொண்டு ஊகிக்கப்படுகிறது. அவன் பெருவீரன் ; மாவளத்தானின் மகன், அவனையொத்து உயர்ந்த வாழ்வினை நடத்திய செம்மல். உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார், கோலூர் கிழார், ஆலத்தூர் கிழார் எனும் சங்கப் புலவர்களால் அவன் பாடப்பட்டுள்ளான். அவர்களின் பாடல்களில் அவனைப் பற்றிய வரலாறு ஒருவாறு விளங்குகிறது.

வஞ்சினம் :

நலங்கிள்ளி பட்டம் பெற்ற உடனே அவனுக்கும் அவன் தாயத்தார்க்கும் பகைமை மூண்டது. அவன் தாயத்தவனை நெடுங்கிள்ளி என்பவன், ஆவூரிலிருந்த சோழ பரம்பரையினன். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் நலங்கிள்ளி அரியணையேறிச் சோழப் போரசன் ஆனதை அறிந்த நெடுங்கிள்ளி, சிறு படை ஒன்றினைச் செலுத்தி, உறையூர் சென்று, அதனைத் தனதாக்கிக் கொண்டான். அதையறிந்த நலங்கிள்ளி பெருஞ்சினம் கொண்டு, பின் வருமாறு சூள் உரைத்தான் :

“மெல்ல வந்து எனது நல் அடியை அடைந்து, ‘எமக்கு இது வேண்டும்,’ என்று வணங்கிக் கேட்பாரேயாயின், முரசு பொருந்திய இப்பேரரசின் உரிமையை மட்டுமோ தான் தருவேன் ! எனது இனிய உயிரையும் அல்லவோ கொடுப்பேன் ! என் படைஞரின்

வன்மையை உணராதது என்னை இகழ்ந்த அவ்வறிவில்லாதவன் புலியை இடறின குருடன் போலப் பிழைத்துப் போதல் அரிது! மூங்கிலைத் தின்னும் வன்மை பொருந்திய யானையின் காலில் அகப்பட்ட மூங்கில் சிதைந்து அழிவது போல அவன் அழியுமாறு சென்று போர் புரிவேன். யான் அவ்வாறு செய்யேன் ஆயின், பொது மகளிரின் பொருந்தாத முயக்கத்தில் என் மாலை வாடுவதாகுக !”

ஆவூர் முற்றுகை :

வஞ்சினம் உரைத்த பெருவேந்தன் அவ்வளவில் அடங்கவில்லை, அடங்கியிருந்தால், அவன் பெருவேந்தன் ஆவனோ? ‘எழுக படை!’ என ஆணையிட்டான்; நெடுங்கிள்ளியின் ஆவூர்க்கோட்டையை முற்றுகையிட்டான். நெடுங்கிள்ளியோ, எதிர்த்துப் போர் செய்யாது கோட்டையினுள் அடங்கிக் கதவுகளை அடைத்துக் கொண்டு அமைதியாய் இருந்தான்.

நலங்கிள்ளியின் முற்றுகையினால் நாட்டுப்புறங்கள் அல்லல் உற்றன. போரால் விளைந்த துன்பம் தாங்காமல், மக்கள் மனங்கசிந்து புலம்பினார்கள். இக் கொடுமையைக் கண்ட கோவூர் கிழார் கோட்டையுள் அடைத்திருந்த நெடுங்கிள்ளியைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :

“நெடுங்கிள்ளியே, உள் பகுதியில் உள்ள குழந்தைகள், பாலின்றி அழுகின்றன; மகளிர், பூவற்ற வறிய தலையை முடிக்கின்றனர்; இல்லறத்தே வாழ்வார் ‘என்செய்வோம்!’ எனக் கூக்குரல் இடுகின்றனர். நீயே, இவற்றைச் சிறிதும் கருதாமலும் நாணம்

இல்லாமலும் இனிதாகக் கோட்டைக்குள் இருக்கின்றாய்! இச்செயல் கொடுஞ்செயல்! ஆளும் மன்னவனுக்குப் பொருந்தாத செயல்! நீ அறத்தை உடையை ஆனால், 'இஃது உனது,' எனச் சொல்லிக் கதவைத் திறந்து விடு; மறத்தை உடையையானால், போரொடு கதவைத் திறந்துவிடு. இவ்விரு செயலுமின்றி அடைத்துக் கொண்டு உள்ளே இருத்தல் நாணமுடைய செயலாகும்!"

புலவர் இவ்வாறு இடித்துரைத்ததைக் கேட்ட நெடுங்கிள்ளி, ஆவூர்க் கோட்டையை விட்டு, உறையூர்க் கோட்டைக்குள் ஓடி ஓளிந்துகொண்டான்.

உறையூர் முற்றுகை :

நெடுங்கிள்ளி தலங்கிள்ளியொடு போராற்றி முடிவு காணாது ஓடி ஓளிந்துகொண்டிருந்ததை நோக்கிய கோவூர் கிழார் உள்ளம் மிக வருந்தியது. புலவர் இரு மன்னரையும் பார்த்து உள்ளமுருகிப் பின் வருமாறு கூறினர் :

“சோழர் குடியிற்பிறந்த பெருமக்களே, நீங்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் போர் புரிதல் தக்கதன்று. நீவிர் பனம்பூ மாலையணிந்த சேர அரசரோ, வேப்பம்பூ மாலையணிந்த பாண்டிய மன்னரோ அல்லீர். நீவிர் இருவரும் ஆத்தி மலர் மாலையையே அணிந்திருக்கிறீர். ஆதலான், உம்முள் எவர் தோற்பினும் தோற்பது உம் குடியேயாகும். இருவரும் வெல்லுதல் இயலுமோ? இயலாது. ஆதலின், நீவிர் இருவரும் இவ்வாறு போரிடுதல் தக்கதன்று. இச்செயல் உம்மைப் போன்ற வேற்று வேந்

தர்க்கு மனமகிழ்ச்சியைத்தான் உண்டாக்கும் ; உமக்கு நன்மை பயவாது. ஆதலின், இப்போர்ச்செயலை விடுதலே நீங்கள் செய்தற்குரிய செயல்," என்று இருவர் உள்ளத்திலும் நன்கு பதியுமாறு கூறினர்.

இளந்தத்தர் :

முற்றுகை நடந்துகொண்டிருந்த பொழுது இளந்தத்தர் என்ற புலவர் உறையூருக்குள் வந்தார்; சோழன் நலங்கிள்ளியிடம் பரிசில் பெற்று நெடுங்கிள்ளியைக் காண வந்தார். நலங்கிள்ளியிடமிருந்து அப்புலவர் வந்தமையால், அவர் தன் நாட்டில் ஒற்றுப் பார்க்க வந்ததாக நெடுங்கிள்ளி நினைத்தான். அங்ஙனம் தவறாகக்கொண்ட கருத்தால், வந்த புலவரைக் கொல்லத் துணிந்தான் மன்னன். இதனைக் கேள்வியுற்ற கோவூர் கிழார், விரைந்து சென்று, நெடுங்கிள்ளியைக் கண்டார்.

“அரசர் பெருமகனே, இவர் ஓர் எளிய புலவர். பழுத்த மரத்தைத் தேடிப் பறந்து செல்லும் பறவையைப் போல மிக நெடிய வழியையும் அதனைக் கடத்தற்கரிய அருமையையும் நினையாது வள்ளல்களைத் தேடி வழி நடந்து வரும் புலவர் இவர். தமது வன்மை தோன்றப் பாடிப் பெற்ற பரிசிலால் சுற்றத்தை ஊட்டி வாழும் வாழ்க்கையை உடையவர் இவர். ஓரொருகால் வறுமையால் தாக்கப் பெறினும், பரிசிலாகப் பெற்ற பொருளை வல்லாங்கு வாழவேண்டும் எனத் தொகுத்து வையாது, பலர்க்கும் வழங்கிப் பரிசிலான் வாழும் இவர் வாழ்க்கை என்றும் தீமையை அறிந்ததில்லை. கற்ற கல்வியால் கற்றார் அவைக்கண் தலை நிமிர்ந்து நடக்கும்

இப்புலவர், ஒற்றனாகித் தொழிலாற்றுவதற்கு உரியவர் அல்லர். இவர் வந்த நோக்கமெல்லாம் பரிசில் பெறுவதே. இவரைக் கொல்லுதல் கொடுஞ்செயலாகும்!" என்று இளந்தத்தருக்காகப் பரிந்து பேசினார். புலவரின் அறிவுரையைக் கேட்ட அரசனும் அச்செயல் தவிர்த்தான்.

உறையூர் முற்றுகை நலங்கிள்ளிக்கு வெற்றி அளித்தது.

பெருவீரன் :

நலங்கிள்ளி பாண்டியருடன் போரிட்டு வென்றான். அவன் எப்பொழுதும் போர்க்களத்திலிருந்து போர் புரிவதில் பெருங்களிப்புக் கொண்டான். அவனிடம் மிகச் சிறந்த தரைப்படையும், குதிரைப்படையும் இருந்தன. அவன் காலாட்படை மூன்று வகையாய் இருந்தன. அவை தூசிப் படை, இடையணிப் படை, இறுதியணிப் படை என்பன. போருக்குச் செல்லும் பொழுது முதற்படை பனை நுங்கைத் தின்னும் என்றும், இடைப்படை பனம்பழத்தினை நுகரும் என்றும், இறுதிப் படை சுடப்பட்ட பனங்கிழங்கை உண்ணும் என்றும் கூறப்படுகிறது. தூசிப்படை முதலில் செல்வது. அப்படையே மேற்கொண்ட செயலை முடித்துவிடும். முடியாத காலத்திலேதான் இடையணிப்படை அனுப்பப்படும். அப்படையும் தவறுமாயின், இறுதிப்படை செல்லும். படையினைப் பாகுபடுத்தி அதனைப் பயன்படுத்திய நுட்பம் போற்றுதற்குரியது.

கோவூர் கிழார் :

. நலங்கிள்ளி ஆலத்தூர் கிழார், உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார், கோவூர் கிழார் முதலிய புலவர் பெருமக்களுடன் கலந்து வாழ்ந்தவன். அவருள்ளும் கோவூர் கிழார் அம்மன்னனுடைய இன்ப துன்பங்களில் பெரும்பங்கு கொண்டவர் ; அவனது நலத்தையும் பெருமையையும் பாராட்டிப் பாடியவர். அவர் பாடிய ஒரு பாட்டில் பின் வருமாறு கூறியுள்ளார் :

“ அரசே, சிறப்புடை முறைமையால் பொருளும் இன்பமும் அறத்தின் பின்னே தோன்றும் காட்சிபோல சேர பாண்டியர் குடைகளிரண்டும் நின் குடைக்குப் பின்னே தோன்றுகின்றன. நீ போர்க்களத்தில் அமைக்கப்படும் பாசறையில் தங்கியிருத்தலையே விரும்புகின்றாய் ; நகரின்கண் இருத்தலை வெறுக்கின்றாய். நின் யானைகள் பகைவர் கோட்டை வாயில்களில் பொருத்தியுள்ள கதவுகளைத் தம் கொம்புகளால் குத்திக் குத்திப் பழகிவிட்டமையால், அடங்க மாட்டாதனவாய் உள்ளன, ‘ போர் ’ என்றவுடன் மகிழ்ந்து துள்ளும் தன்மை நின் மறவருடையது. ஆதலின், கீழ்க்கடல் பிற்பட மேற்கடலினது அலை நின் குதிரையின் குளம்பை அலைப்ப, வலமாக முறையே நீ வருவாய் என்று வட நாட்டரசர் ஏங்குகின்றனர்.”

இப்பாடல் நலங்கிள்ளியின் போர் நலத்தையும் வீரப் பெருமையையும் தெள்ளிதிற் காட்டுகின்றது.

முதுகண்ணன் சாத்தனார் :

நலங்கிள்ளிக்கு ஆகும் நலத்தினை எடுத்துக் கூறிய வருள் முதுகண்ணன் சாத்தனாரும் ஒருவர். அவர் அரசனுக்குக் கூறிய அறிவுரை மிகச் சிறந்ததாகும். அது பின் வருவது:

“என் இறைவ, சேட்சென்னி, நலங்கிள்ளி, உலகில் தோன்றி அரசு புரிந்து மறைந்த மன்னர் பலராவர். அவருள்ளும் புலவர் பெருமக்களின் உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே. தாமரை இலை போலப் பயன்படாது மாய்ந்தோர் பலர். புலவரால் பாடப்படும் புகழை உடையோர், ஆகாயத்தின்கண் வலவன் ஏவா வானவூர்தியைப் பொருத்துவர் என்று அறிவுடையோர் சொல்வர். ‘திங்களாகிய தெய்வம், ‘வளர்ந்ததொன்று பின் குறைதலுண்டு; குறைந்ததொன்று பின் வளர்தல் உண்டு; பிறந்ததொன்று பின் இறத்தல் உண்டு; இறந்ததொன்று பின் பிறத்தல் உண்டு,’ எனும் உண்மையை உலகத்தோர்க்குத் தெரிவித்து இயங்குகின்ற இவ்வுலகத்தில், ‘பசி’யென நினை வருந்தி வந்தடைந்தோர்க்கு அருள் புரிவாயாக! நின்னிடத்து அறலும் பொருளும் இன்பமும் சிறக்கின்றன. இவற்றை மற்றவர்க்கும் பயன்படுத்தி வாழ்வாயாக! நீ நல்ல வளநாட்டிற்குத் தலைவன். நினது நாளோலக்கம், நினைத் தேடி வரும் பாண் மக்களால் சூழப்படுவதாக! நினை நாடி வரும் எளியார்க்கு என்றும் உதவி செய்யும் இயல்பு நிற்பால் நிலைப்பதாக! நீ வாழ்க!”

சாத்தனாரின் அறிவுரை செவ்விய நெறியில் சென்று பழகிய மன்னனுக்கு நற்றுணையாய் அமைந்தது.

கிள்ளி வளவன் :

முன்னுரை :

இவ்வரசன் பல பேரரசர் வாழ்ந்த சோணாட்டில் பெருமையும் சிறப்பும் பொருந்த அரசு புரிந்தவன். இவனை ஆலத்தூர் கிழார், வெள்ளைக்குடி நாகனார், மாறேக்கத்து நப்பசலையார் முதலிய பல புலவர்கள் பாராட்டியுள்ளார்கள். இவன் ஒரு பேரரசன் என்பதும் பெரும்போர் பல புரிந்து வீரனாய் வாழ்ந்தவன் என்பதும் புலவர்கள் பாடியுள்ள பாடல்களால் புலனாகின்றன.

போர்த் திரு :

இவன் செய்த போர்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்று, கருர் முற்றுகையாகும். தன் படைகளுடன் வளவன் கருரை முற்றியிருந்த போது சேர மன்னன் அரனுக்குள் இன்பமாய்க் காலங்கழித்தான்.

இதனைக் கண்ட ஆலத்தூர் கிழார் என்னும் புலவர் அரசனை நோக்கி, “ நின் படைகள் தன் நாட்டிற்குச் செய்யும் கேட்டை உணர்ந்தும், சேரன் வீரமின்றிக் கோட்டைக்குள் இனிதிருக்கின்றான். அவனிடத்துப் போரெழுச்சி இல்லை. மானமற்ற மன்னனுடன் போர் புரிவதால் நினக்கு விளையும் பயன் யாது? நீ அவனைக் கொல்லுதலும் வெல்லுதலும் ஒன்றே. எச்செயல் பெருமை தருவதோ, அச்செயலைக் கடைப்பிடி,” என்றார். சேரன் சோழனுக்குத் தோற்றான் என்பதை மற்றவர்கள் பாடலால் அறிகின்றோம்.

திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டவன் மலையமான். மலையமான் மரபினர் சோழர் பேரரசர்

சிற்கு உட்பட்டவராவர். ஆனால், கிள்ளி வளவன் காலத்தே வாழ்ந்த மலையமானுக்கும் சோழமன்னனுக்கும் போர் மூண்டது. மலையமான் மக்களிருவரைச் சோழன் சிறைப்பிடித்துக் கொணர்வித்தான் ; அம்மக்களை யாணையால் இடறச் செய்யத் தீர்மானித்தான்.

பச்சிளம்பாலகரைக் கொல்வது பாதகம் எனக் கோவூர் கிழார் துடித்தார். மலையமான் மாண்பு உள்ளவன் ; பிறர் துயர் பொருதவன். அவன் மக்கட்கு நேர இருந்த கொடுந்துன்பம் புலவர் உள்ளத்தை வாட்டியது. எனவே, அவர் சோழனைக் குறுகி, “ கிள்ளி வளவ, நல்லது அறிந்தோய், உன் மரபில் வந்த ஒருவன் புருவின் துன்பம் நீக்கத் தன் உயிரைக் கொடுத்தவன். இக்குழந்தைகள், புலவர் வறுமையைப் போக்கும் வண்மை வாய்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள். இச்சிறார் வேற்றிடத்துள்ள காரணத்தால் மனங்கசிந்து அழுதுபுலம்புகின்றனர் ; தம்மைக் கொல்லுதற்காக நீ கொணர்ந்த இந்த யானைகளைக் கண்டு வியப்புக் கொண்டு அழுகை மறந்துள்ளனர். இவர்களைக் கொல்லுதல் தக்கதோ ! யான் கூறிய இவற்றை நீ கேட்டனையாயின், நீ வேட்டதைச் செய்வாயாக ! ” என்றனர். மன்னனும் மனமிரங்கி அவர்களை விடுதலை செய்தான் ; சேர நாட்டையும் வென்று விளங்கினான்.

புலவன் :

கிள்ளி வளவன் பாடிய பாடல் ஒன்று புறநானூற்றில் இடம் பெற்றிருக்கின்றது. இதனால், அவன் புரவலனாய் விளங்கியதேயன்றிப் புலவனாகவும் விளங்கினான் என்பதை அறியலாம். அப்பாடல் அம்மன்னன் பண்

ணன் என்பாనిடம் கொண்டிருந்த நட்பைத் தெரிவிக்கின்றது.

‘பழுத்த மரத்தினிடம் பறவைகள் கூடி ஒலி செய்யும். அது போலப் பண்ணன் வாழ் இடத்தில் உண்டியால் உண்டாகிய பேரோசை கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். மழை பெய்யும் காலத்தில் தம் முட்டைகளைக் கொண்டு மேட்டு நிலத்தை நோக்கிச் செல்லும் சிற்பெறும்பின் கூட்டம் போலச் சோற்றுத் திரளையைக் கையிலுடையவராய் வரிசை வரிசையாய்ச் செல்கின்ற பெரிய சுற்றத்துடன் கூடிய சிறுவர்களைக் காண்கின்றோம். அங்ஙனம் கண்டும் கேட்டும், ‘எம்மைப் பசி வருத்துகின்றது; பசி நோயைத் தீர்க்கும் மருத்துவனது இல்லம் அண்மையில் உள்ளதோ, சேய்மையில் உள்ளதோ?’ என்று இந்தப் பாணன் கேட்கின்றான். பாணரே, இப்பாணனின் வறுமையைக் காண்பீராக! என் வறுமையைத் தீர்த்து இவன் வறுமையையும் தீர்க்க இருக்கின்ற பண்ணன் யான் உயிர் வாழும் நாளையும் பெற்று வாழ்வானாக!’

இக்கருத்தமைந்த அழகிய பாடலில் கிள்ளி வளவன் புலமையும், அவன் நண்பனாகிய பண்ணன் கொடைத்திறமும், பண்ணனிடத்துக் கிள்ளி வளவன் கொண்டிருந்த தோழமையும் தெளிவாகின்றன.

முடிவுரை :

மாபெருமன்னனாய் வாழ்ந்து, புலவர் மதிக்க விளங்கி, போர்த்திருச் சிறந்து, அன்பு இரக்கம் ஆகிய பண்பு நலத்துடன் தோழமைத் தன்மையும் கொண்டு கிள்ளி வளவன் நீண்ட காலம் அரசாண்டான்.

கோப்பெருஞ்சோழன் :

முன்னுரை :

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைத் துறைமுகப்பட்டினமாகவும் உறையூரைக் கோநகராகவும் கொண்டு சோழநாட்டையாண்ட அரசன் கோப்பெருஞ்சோழன். அவன் நற்குணங்கள் பொருந்தியவன் ; சிறந்த தமிழ்ப் புலவன் ; அறத்தின் வழி ஒழுகிய அறவோன்; பொத்தியார், கண்ணகனார், எயிற்றியனார், ஆந்தையார் என்ற புலவர் பெருமக்களால் பாராட்டப்பெற்ற செம்மல்.

நட்புரிமை :

பாண்டி நாட்டில் உள்ள ஊர் பிசிர் என்பது. அதில் ஆந்தையார் என்ற ஒரு தமிழ்ப் புலவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் கோப்பெருஞ்சோழனின் சான்றாண்மையைக் கேள்வியுற்றார். சோழனிடத்து அவருக்குப் பெருமதிப்பு உண்டாயிற்று. ஆகவே, அவர் தம் அன்பைப் பலர் மூலமாகச் சோழனுக்கு அறிவித்திருந்தார். சோழனும் ஆந்தையாரின் அறிவு நலத்தை அறிந்தான். அவரிடத்தே பெரு மதிப்புக் கொண்டான்.

பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ்சோழனை நினைத்து அன்னச்சேவல் ஒன்றினை விளித்துப் பாடிய பாட்டில் அவர் சோழனிடத்துக் கொண்ட நட்பின் பெருமை விளங்குகின்றது. அப்பாட்டின் கருத்துப் பின் வருவது :

“ அன்னச் சேவலே, எம் அண்ணல் சோழநாட்டினை ஆளும் மன்னன் திருமுகம் போல மதியம் நிறைந்து விளங்கும் இம்மலைப் பொழுதில் யாம்

செயலற்று வருந்துகின்றோம் ! நீ குமரிப் பெருந்துறையில் அயிரை மீனை மேய்ந்து, வடதிசைக்கண்ணதாகிய இமயமலைக்குச் செல்வாயாயின், இடையிலுள்ள சோழ நாட்டை அடைக ; உறையூரின்கண் உயர்ந்து விளங்கும் மன்னன் மாடத்து நின் பெடையொடு தங்குக ; அங்கு வாயில் காப்போருக்குச் சொல்லி விடாது தடையின்றிப் புகுக. எம் பேரரசனாகிய கிள்ளி கேட்குமாறு, 'நான் பிசிராந்தையின் அடிக்கீழ் வாழ்வேன்,' எனக் கூறுக. அவன் உடனே நின் பேடையணியத் தக்க அணிகலம் தருவன்."

இவ்வாறு புலவரும் சோழனும் ஒருவரை ஒருவர் காணாதிருந்தும், பெருநட்புக் கொண்டு ஒழுகினர்.

சோழன் மக்கள் :

கோப்பெருஞ்சோழன் பெற்ற பிள்ளைகள் அவன் பண்பிற்கு மாறாய் அமைந்தார்கள் ; தந்தையின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றி வாழக் கருதினார்கள். அஃதறிந்த சோழன் கிளர்ந்தெழுந்தான் ; பெரும்படை திரட்டி அவர் தம் போர் வன்மையை ஒடுக்க முற்பட்டான்.

கோப்பெருஞ்சோழனுடன் மிக நெருங்கிப் பழகிய புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார், இந்நிகழ்ச்சியைக் கேள்விப்பட்டு, போரைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று அம்மன்னனிடம் விரைந்து வந்தார் ; அவனைப் பார்த்து, "பகைவர் ஆற்றலை அழிக்க வல்ல வேந்தே, பேரரசனாகிய கிள்ளியே, நின்னுடன் போர் செய்ய வந்தவர் நின் பகைவரல்லர். நின் வாழ்நாள் முடிந்த பின்னர் இந்நாட்டினை ஆள வேண்டுபவர் யார் ? அவரல்லரோ ? இதனை நீயே நன்கு அறிவை. நின்னுடன் அவர்கள்

அறிவின்மையால் பொர வந்துள்ளார்கள். அவரை நீ வென்ற பின்னர் இந்நாட்டை யாருக்கு அளிப்பாய்? ஒரு வேளை நீ தோற்றுவிட்டால், நின் பகைவர் இகழத் தக்க பழியையன்றோ உலகில் நிறுத்தியவனாவாய்? ஆதலால், நின் விரம் ஒழிவதாக! விண்ணுலகத்தினர் மிக்க விருப்பத்துடன் நினை விருந்தாக ஏற்றுக் கொள்ள நல்வினை செய்வதே தக்கது. அதற்கு விரைந் தெழுக; நின் உள்ளம் வாழ்க!" என்று மிக உருக்க மாகக் கூறினர்.

வடக்கிருத்தல் :

கோப்பெருஞ்சோழன் சினம் புலவர் நல்லுரையால் உடனே மாய்ந்தது. தன் மக்கள் தன்னை எதிர்த்த பின் தான் வாழ்தல் தக்கதன்று என மன்னன் கருதி னான்; தனது அரசாட்சியை மக்களிடம் ஒப்புவித்தான்; தனக்கு வந்த பழியை நினைந்து நாணிஞன்; எனவே, வாழ விரும்பாது உயிர் விடக் கருதி வடக்கிருத்தலை மேற்கொண்டான்.

அரசன் அறவுரை :

மன்னன் மாசற்ற உள்ளமுடையவன். அவன் தன் வாழ்நாளில் அறிந்த நற்பண்புகளைத் தொகுத்துத் தன்னுடன் இருந்த மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறினான். அவனது பாட்டின் கருத்துப் பின் வருவது :

“தெளிவு, இல்லாத உள்ளம் பெற்றவர்கள், ‘அறத்தினைச் செய்யலாமா, செய்யாது இருக்கலாமா?’ என்று எண்ணுகிற எண்ணத்திலேயே தம் வாழ் நாளைப் போக்கிவிடுகின்றார்கள். அவர்கள் குற்றம்

செறிந்த அறிவைப் பெற்றவர்கள். யானை வேட்டை யாடுதற்குக் காட்டுக்குச் செல்பவன், யானையைப் பெற்றும் மீளலாம்; அவ்வாறன்றிக் குறும்பூழ் (காடை) வேட்டையாடச் செல்பவன் அதனைப் பெருமல் வெறுங் கையுடன் திரும்பினும் திரும்பலாம். இந்நிகழ்ச்சி நாம் உலகத்தில் காண்பது. உயர்ந்த வினை செய்ய வேண்டும் என்ற தெளிவு பெற்ற உள்ளத்தோடு கூடியவர்கள், அவ்வினைப்பயனால் இருவினையும் செய்யப்படாத உம்பர் உலகில் இன்பம் நுகர்தல் கூடும். அஃது இல்லையாயின், அவருக்கு மாறிப் பிறக்கும் பிறப்பு இல்லையாகவும் கூடும். 'மாறிப் பிறத்தல் என்பது இல்லை,' என்று கூறுவார் ஊராயின், இமயச்சிகரம் போல ஓங்கி உயர்ந்த தம் புகழை நிலை நிறுத்திக் குற்ற மற்ற உடம்பொடு வாழ்ந்து இறப்பதே சிறந்ததாகும். அதனால், எவ்வாற்றானும் நல்வினை செய்தலே நல்லதாம்."

ஒப்பற்ற தோழர்கள் :

சோழன், தன் உடன் இருந்தவர்களுக்கு, "என் பாழ்நான் எல்லாம் நேரில் கண்டு பழகாது போனதும், என் நெஞ்சம் கவர்ந்த தோழர் பிசிராந்தையார் இப்பொழுது வருவார். நான் செல்வத்தில் சிறந்த பொழுது அவர் வாராது ஒழியினும், இத்துன்பக் காலத்தில் அவர் வந்தே தீருவார்," என்றான். அவ்வாறே பாண்டி நாட்டு வாழ்ந்த பிசிராந்தையாரும் வந்தார். அங்கிருந்தவர் இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டு வியந்தனர். இரு பெருந்தோழரும் சாக்காட்டில் ஒன்று

கலந்தனர். நட்புடைமைக்கு இவ்விருவரும் கலங்கரை விளக்கமாய் விளங்குகின்றனர்.

முடிவுரை :

பூம்புகார், காவிரி கடலொடு கலக்குமிடத்தே சீரிய அமைப்புடன் விளங்கிற்று. அதில் மக்கள் செல்வம் கொழிக்க வாழ்ந்தார்கள். பத்தினிமார் பலர் வாழ்ந்தனர். புலவர் பலர் அதனைப் புகழ்ந்தனர். அரசர் பலர் அங்கு வாழ்ந்தனர். தமிழ் மக்களின் பேராற்றலுக்கும் சீரிய பண்புகளுக்கும் அது சிறந்த எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கியது என்னலாம். வாழ்க பூம்புகார்ப் புகழ்!

